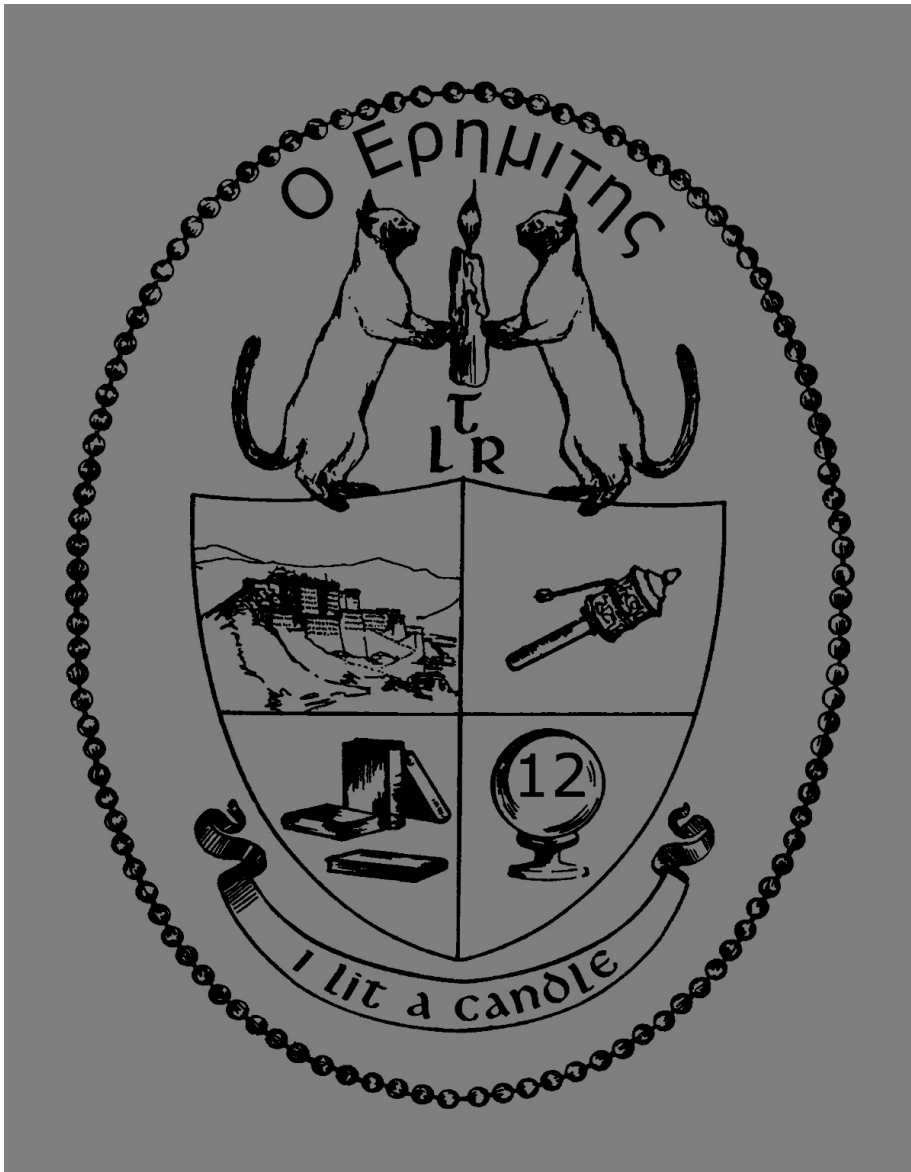

Τ. Λομπσανγκ Ραμπά Ο Ερημίτης 1971

ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΑΝΑΨΕΙΣ ΕΝΑ ΚΕΡΙ
ΠΑΡΑ ΝΑ ΚΑΤΑΡΙΕΣΑΙ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ.....	11
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ.....	27
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ.....	44
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ.....	61
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ.....	79
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ.....	97
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ.....	114
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ.....	131
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ.....	147
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ.....	165
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ.....	179

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΥΤΟ

Εγώ, ο Συγγραφέας, δηλώνω ότι το βιβλίο αυτό μιλά για κάτι απόλυτα
ΑΛΗΘΙΝΟ

Πολλοί, θαμμένοι καθώς είναι στην καθημερινότητα

Ίσως να προτιμούν να το θεωρούν Φανταστικό

Η εκλογή είναι δική σας

Πιστέψτε το η αρνηθείτε το

Ανάλογα με το στάδιο τής Πνευματικής σας εξέλιξης

Δεν είμαι διατεθειμένος να συζητήσω το θέμα ή να απαντάω σε ερωτήσεις.

Το βιβλίο αυτό, και όλα τα βιβλία μου

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΑ

Τ. ΛΟΜΠΣΑΝΓΚ ΡΑΜΠΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Έξω ο Ήλιος έλαμπε. Σκορπούσε ζωηρά χρώματα πάνω στα δέντρα, έριχνε μαύρες σκιές πάνω στα μεγάλα βράχια κι έστελνε χιλιάδες, χιλιάδες αντανάκλασεις από τη γαλαζωπή λίμνη. Εδώ όμως, στην δροσερή απομόνωση της σπηλιάς του Γέροντα Ερημίτη, το φως που περνούσε ανάμεσα από τα κρεμασμένα φύλλα φοινικίες, ερχόταν θαμπό, απαλό για να συναντήσει τα κουρασμένα μάτια που ατένιζαν με απλανές βλέμμα τον Ήλιο. Ο νεαρός άντρας υποκλίθηκε με σεβασμό στον λεπτό Ερημίτη που καθόταν στητός πάνω σ' έναν λειασμένο από το χρόνο ογκόλιθο. Έρθα σ' εσάς για οδηγίες, αξιότιμε, είπε με χαμηλή φωνή. Κάθισε, διέταξε ο Γέροντας. Ο νεαρός μονάχος με τον κεραμίδι χιτώνα υποκλίθηκε ξανά και κάθισε χάμω, πάνω από σκληρό έδαφος λίγα μέτρα πιο πέρα από τον Γέροντα, σταυρώνοντας τα πόδια του. Ο Γέροντας Ερημίτης έμεινε σιωπηλός, φαινόταν να κοιτάζει με τις αδειανές του σχισμές, μέσα σε ένα ατέλειωτο παρελθόν. Πριν από πολλά χρόνια, όταν ήταν νέος Λάμα, είχε συλληφθεί από μερικούς Κινέζους επίσημους στη Λάσα κι επειδή δεν είχε μαρτυρήσει μυστικά που δεν ήξερε, είχε τυφλωθεί. Βασανισμένος, ακρωτηριασμένος και τυφλός είχε περιπλανηθεί, με την απογοήτευση και την πίκρα στην καρδιά του, μακριά από την πόλη. Προχωρούσε μόνο τη νύχτα, σχεδόν τρελός από τον πόνο και τη θλίψη, αποφεύγοντας την ανθρώπινη συντροφιά. Το μόνο που έκανα ήταν ότι σκεπτόταν, μόνο σκεπτόταν. Ανέβαινε όλο και πιο ψηλά, ζούσε μόνο με χορτάρι ή τα βότανα που μπορούσε να βρει, στο νερό τον οδηγούσε ο ήχος της πηγής, μόλις και μετά βίας κρατιόταν στη ζωή. Σιγά σιγά, οι χειρότερες από τις πληγές του έκλεισαν, οι σχισμές που υπήρχαν στη θέση των ματιών έπαψαν να στάζουν.¹¹

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Συνέχισε όμως να ανεβαίνει, φεύγοντας μακριά από την κοινωνία που τον βασάνισε τόσο πολύ και χωρίς λόγο. Ο αέρας είχε πια αραιώσει. Δεν υπήρχαν πια κλαδιά από δέντρα για να τα ξεφλουδίσει και να τα χρησιμοποιήσει για φαγητό. Δεν μπορούσε πια να απλώσει το χέρι του να φτάσει το χορτάρι. Τώρα, έπρεπε να σέρνεται με τα χέρια και τα πόδια, ψάχνοντας να βρει κάτι που θα τον έσωνε από τους τρομερούς πόνους της πείνας. Ο αέρας έγινε κρύος, το φύσημα του ανέμου πιο δυνατό, αλλά αυτός συνέχιζε να ανεβαίνει, σέρνοντας το Σώμα του, σαν να τον οδηγούσε κάποια εσωτερική παρόρμηση. Πριν από πολλές εβδομάδες, όταν άρχιζε αυτό το ταξίδι, είχε βρει ένα χοντρό κορμό που τον χρησιμοποιούσε για να βρίσκει το μονοπάτι. Τώρα, το μπαστούνι του αυτό χτύπησε πάνω σε ένα τοίχωμα κι όσο κι αν προσπάθησε δεν μπόρεσε να βρει διέξοδο. Ο νεαρός Μοναχός κοίταξε με περιέργεια τον Γέροντα. Κανένα ίχνος κίνησης. Άραγε ήταν καλά, σκέφθηκε, και μετά καθησύχασε τον εαυτό του με τη σκέψη ότι οι αξιότιμοι Γέροντες ζουν σ' ένα δικό τους Κόσμο που ανήκει στο παρελθόν και ότι ποτέ δεν βιάζονταν για κανέναν. Κοίταξε τριγύρω την αδειανή σπηλιά. Αδειανή πράγματι. Πάνω σε κάποιο βράχο που προεξείχε βρισκόταν ένας καταξεσχισμένος κίτρινος χιτώνας. Τίποτε άλλο τίποτε. Ο Γέροντας ξαναθυμήθηκε το παρελθόν, τότε που είχε βασανιστεί, ακρωτηριαστεί και τυφλωθεί. Τότε που και αυτός ήταν τόσο νέος όσο ο Μοναχός που καθόταν απέναντι τού. Μέσα σε μια παράλογη προσπάθεια το μπαστούνι χτυπούσε συνέχεια το τοίχωμα που βρισκόταν μπροστά του. Προσπαθούσε μάταια να κοιτάξει με τις άδειες τους σχισμές. Τελικά, εξαντλημένος από τα ισχυρά του συναισθήματα, σωριάστηκε κάτω, μπροστά στο μυστηριώδες φράγμα. Ο λεπτός αέρας διαπέρασε τον μοναχικό χιτώνα του, κλέβοντας από το Σώμα του τη ζεστασιά και τη ζωή. Πέρασε αρκετή ώρα. Έπειτα ακούστηκε ο ήχος παπουτσιών που ανέβαιναν το πετρώδες έδαφος. Μουρμουριστές λέξεις σε μια ακατανόητη γλώσσα και το αδύναμο κορμί σηκώθηκε με προσοχή και μεταφέρθηκε μακριά. Έπειτα ακούστηκε ένα μεταλλικό κλανγκ κι ένα όρνιο που περίμενε, άρχισε το μουδιασμένο του πέταγμα στον αέρα, σαν να είχε χορτάσει την τροφή του. 12

Ο Γέροντας αναπήδησε όλα αυτά είχαν συμβεί πριν από πολύ καιρό. Τώρα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

θα έπρεπε να δώσει τις οδηγίες σ' αυτόν τον νεαρό που βρισκόταν μπροστά του. Τόσο νέος ήταν κι αυτός κάποτε, Ω, πόσα χρόνια να έχουν περάσει. Εξήντα. Εβδομήντα. Ή περισσότερα. Δεν είχε σημασία, όλα ανήκαν στο παρελθόν, χαμένα στην αγκαλιά του χρόνου. Τι μπορεί να είναι τα χρόνια της ζωής ενός ανθρώπου, όταν αυτός έχει γνωρίσει τα χρόνια του Κόσμου όλου. Ο χρόνος φαινόταν να μένει ακίνητος. Ακόμα κι ο απλός άνεμος που έπαιζε με τα φύλλα σταμάτησε τον ψίθυρο του. Υπήρχε στον αέρα μια φευγαλέα προσδοκία, καθώς ο νεαρός Μοναχός περίμενε να ακούσει τα λόγια του Γέροντα Ερημίτη. Τελικά, καθώς ή ένταση άρχισε να κάνει τον νέο να αισθάνεται άσχημα, ο αξιοσέβαστος εκείνος μίλησε. Σ' έστειλαν σε εμένα είπε, γιατί έχεις να κάνεις ένα μεγάλο έργο στη ζωή σου κι εγώ θα πρέπει να σου δώσω τη δική μου γνώση, ώστε κατά κάποιο τρόπο να ξέρεις ποιά θα είναι ή μοίρα σου. Γύρισε το πρόσωπό του προς το μέρος του νεαρού μοναχού που είχε κουνηθεί με ταραχή. Στο μυαλό του είχε έρθει ή σκέψη ότι είναι δύσκολο να μιλάς με τυφλούς ανθρώπους κοιτάζουν χωρίς να βλέπουν κι όμως σου δίνουν την εντύπωση ότι τα βλέπουν όλα. Πολύ δύσκολη κατάσταση πράγματι. Ή ξερή, τόσο σπάνια χρησιμοποιούμενη φωνή, ακούστηκε. Όταν ήμουν νέος, δοκίμασα πολλές εμπειρίες, οδυνηρές εμπειρίες άφησα τη μεγάλη μας πόλη Λάσα και περιπλανήθηκα τυφλός μέσα στην ερημιά. Πεινασμένος, άρρωστος και λιπόθυμος μεταφέρθηκα και εγώ δεν ξέρω που και προετοιμάστηκα για αυτή την ημέρα. Όταν όλη μου ή γνώση δοθεί σε σένα, τότε το έργο της ζωής μου θα έχει τελειώσει και θα μπορέσω να πορευθώ, με ειρήνη, στα ουράνια πεδία. Λέγοντας αυτά, μια γαλήνια λάμψη διαπέρασε τα ρυτιδωμένα μάγουλά του και ασυνείδητα άρχισε να γυρίζει τον τροχό της προσευχής γρηγορότερα. Έξω οι σκιές περπατούσαν αργά πάνω στο έδαφος. Ο άνεμος έγινε πιο δυνατός και στριφογύριζε μεγάλα κομμάτια σκόνης. Σχεδόν ασυναίσθητα, το φως της ημέρας έσβηνε και οι σκιές όλο και μεγάλωναν. Μέσα στη σπηλιά, την ολοκληρωτικά σκοτεινή, ο νεαρός Μοναχός έσφιξε γερά το Σώμα του, ελπίζοντας ότι θα συγκρατούσε τους θορύβους που θα πρόδιδαν την ολοένα αυξανόμενη πείνα του. 13

Πείνα. Ή μόρφωση και ή πείνα, σκέφτηκε, πάντοτε πάνε μαζί. Πείνα και

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μάθηση. Ένα ελαφρό χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπο του Ερημίτη. Α. Είπε. Όστε οι πληροφορίες είναι σωστές. Ο νεαρός πεινάει, ο νεαρός κύριος κάνει σαν άδειο τύμπανο. Ο πληροφοριοδότης μου μου το είχε πει και φυσικά φρόντισε και για τη θεραπεία. Αργά, βογκώντας και τρίζοντας σχεδόν, σηκώθηκε όρθιος και απομακρύνθηκε σε μια κρυφή γωνιά της σπηλιάς. Όταν εμφανίστηκε πάλι, έδωσε στον νεαρό Μοναχό να μικρό πακέτο. Από τον αξιότιμο οδηγό σου, είπε, θα κάνουν τις μελέτες σου πιο γλυκές. Κέικ, κέικ από την Ινδία, μια ανάπαυλα από το αιώνιο κριθάρι ή Τσάμπα. Μαζί και λίγο κατσικίσιο γάλα για αλλαγή από το νερό. Όχι, όχι. Φώναξε ο Γέροντας Ερημίτης καθώς ακούστηκε ή πρόσκληση να δοκιμάσει κι αυτός το φαγητό. Καταλαβαίνω τις ανάγκες των νέων κυρίως κάποιου που θα χρειαστεί να ταξιδέψει στον Κόσμο πέρα από τα βουνά. Φάε και απόλαυσέ το. Εγώ, ένα ανάξιο πρόσωπο, προσπαθώ με τον ταπεινό μου τρόπο να ακολουθήσω τον κύριο Βούδα και να ζήσω από τους δικούς του σπόρους. Εσύ όμως φάε και κοσμήσου, γιατί αισθάνομαι ότι έχει πέσει ή νύχτα. Λέγοντας αυτά γύρισε και απομακρύνθηκε μέσα στην σκοτεινή σπηλιά. Ο νεαρός άντρας πλησίασε το στόμιο της σπηλιάς που τώρα δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα γκριζωπό οβάλ σχέδιο μέσα στη σκοτεινιά. Οι ψηλές κορφές των βουνών φαίνονταν μαύρες και απότομα κομμένες σε σύγκριση με το λαμπύρισμα του άπειρου διαστήματος. Ξαφνικά, φάνηκε μια ασημένια αχτίδα που ολοένα μεγάλωνε, καθώς ένα μαύρο, μοναχικό σύννεφο άρχισε να φεύγει μπροστά από το Φεγγάρι. Ήταν σαν το χέρι κάποιου Θεού να είχε τραβήξει τις κουρτίνες, για να μπορέσει κι αυτή ή κουρασμένη ανθρωπότητα να θαυμάσει τη βασίλισσα της νύχτας. Όμως ο νεαρός Μοναχός δεν έμεινε πολύ, πεινούσε το φαγητό του ήταν τόσο λίγο, που ποτέ κανένας Δυτικός νέος δεν θα το δεχόταν. Γύρισε μέσα στη σπηλιά και ανοίγοντας με τα χέρια του μια θέση πάνω στο έδαφος της σπηλιάς, ξάπλωσε και κοιμήθηκε αμέσως. Οι πρώτες αχνές αχτίνες του φωτός τον βρήκαν να στριφογυρίζει ανήσυχος. Ξυπνώντας πετάχτηκε βιαστικά στα πόδια του και κοίταξε τριγύρω με ένοχο ύφος. 14

Εκείνη τη στιγμή ο Γέροντας Ερημίτης ήρθε, περπατώντας ελαφρά, στο κύριο

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μέρος της σπηλιάς. Ω, αξιότιμε Γέροντα, δικαιολογήθηκε ο νεαρός Μοναχός, νευρικά, παρακοιμήθηκα και δεν παρακολούθησα την μεσονύχτια λειτουργία. Έπειτα, συνειδητοποιώντας που βρισκόταν, ένιωσε ανόητος. Μη φοβάσαι, νεαρέ μου, είπε χαμογελώντας ο Ερημίτης, εδώ δεν έχουμε λειτουργίες. Ο άνθρωπος, όταν εξελιχθεί, μπορεί να κάνει τη λειτουργία μέσα στον ίδιο τον εαυτό του, οπουδήποτε, οποτεδήποτε, χωρίς να χρειάζεται να σπρώχνεται σαν να ήταν ένα ανόητο γιακ. Φτιάξε όμως το Τσάμπα σου, φάει, γιατί σήμερα έχω να σου πω πολλά και θα πρέπει να τα θυμάσαι όλα. Λέγοντας αυτά βγήκε κι άρχιζε να βηματίζει κάτω από το λαμπερό Ήλιο. Μια ώρα αργότερα ο νεαρός καθόταν απέναντι από το Γέροντα ακούγοντας μια ιστορία περίεργη και τρομερή. Μια ιστορία που ήταν ή βάση όλων των θρησκειών, όλων των παραμυθιών, όλων των μύθων του Κόσμου. Μια ιστορία που την είχαν θάψει βαθιά όλοι οι ζηλόφθονοι ιερείς και οι επιστήμονες από τις πρώτες μέρες της ομαδικής ζωής. Τα δάχτυλα του Ήλιου περνούσαν ανάμεσα από το φύλλωμα που βρισκόταν στην είσοδο της σπηλιάς και χτυπούσαν πάνω στα κομμάτια του ορυκτού, τα σκορπισμένα πάνω στα τοιχώματα, δίνοντας ένα περίεργο φως και μια λάμψη. Ο αέρας είχε ζεσταθεί πια αρκετά και μια μικρή ομίχλη εμφανίστηκε πάνω από τη λίμνη. Μερικά πουλιά φτερούγισαν βιαστικά, καθώς άρχισαν το καθημερινό τους έργο της ανακάλυψης τροφής. Ψηλά στον ουρανό, ένα μοναχικό όρνεο γλιστρούσε πάνω στα ρεύματα, πετούσε πότε ψηλά πότε χαμηλά, με σχεδόν ακίνητες φτερούγες και με το κοφτερό βλέμμα ψάχνοντας στο γυμνό έδαφος μήπως βρει κάποιον πεθαμένο. Μη βρίσκοντας τίποτε εδώ, αφήνοντας ένα χαρακτηριστικό θόρυβο, έφυγε για περιοχές πιο πλούσιες. Ο Γέροντας Ερημίτης καθόταν με στητό το Σώμα, ακίνητος. Το αδύνατο Σώμα δεν κατάφερναν να καλύψουν τα υπολείμματα του χρυσού χιτώνα του. Χρυσός πια βέβαια δεν ήταν, αλλά ξεπλυμένος, είχε πάρει ένα ξεθωριασμένο χρώμα με κίτρινες λουρίδες. Το δέρμα του ήταν τεντωμένο, τα κόκαλά του πετούσαν κι είχε το χρώμα του ανθρώπου που δεν τον βλέπει και πολύ συχνά ο Ήλιος. 15

Τα πόδια του ήταν γυμνά και τα υπάρχοντά του λιγοστά, μια γαβάθα, ένας τροχός προσευχής κι ένας επιπλέον χιτώνας τόσο κατεστραμμένος όσο κι ο

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

άλλος. Τίποτε περισσότερο, τίποτε περισσότερο σ' ολόκληρο τον Κόσμο. Ο νεαρός Μοναχός που καθόταν απέναντί του σκέφθηκε το θέμα. Όσο πιο Πνευματικός ήταν ένας άνθρωπος, τόσο πιο λιγοστά ήταν τα γήινα υπάρχοντά του. Οι μεγάλοι Ηγούμενοι με τα χρυσά ρούχα, τα πλούτη τους και την άφθονη τροφή τους, πολεμούν για πολιτική δύναμη και ζουν για το παρόν, ενώ τις γραφές τις ακολουθούν μόνο με τα λόγια. Νεαρέ μου, ακούστηκε ή Γεροντική φωνή, οι μέρες μου φτάνουν στο τέλος τους. Πρέπει να σου μεταδώσω τη γνώση μου και τότε το Πνεύμα μου θα απελευθερωθεί και θα πάει στα Ουράνια πεδία. Εσύ θα είσαι αυτός που θα μεταφέρεις αυτή τη γνώση στους άλλους. Άκου λοιπόν προσεχτικά κι αποθήκευσε τα όλα στη μνήμη σου. Πρόσεξε. Μάθε αυτό, μελέτα αυτό. Σκέφθηκε ο νεαρός Μοναχός. Ή ζωή δεν είναι τίποτε άλλο από σκληρή δουλειά. Ούτε αετοί, ούτε. Αλλά ο Ερημίτης συνέχιζε. Ξέρεις πώς με μεταχειρίστηκαν οι Κινέζοι, ξέρεις ότι περιπλανήθηκα στην ερημιά μέχρι που βρέθηκα μπροστά σ' ένα μεγάλο θαύμα. Μια εσωτερική παρόρμηση με οδηγούσε κι έφθασα μπροστά στις πόρτες τού θρόνου της γνώσης, θα σου μιλήσω. Ή γνώση μου θα γίνει δική σου έτσι όπως, αν και τυφλός, την είδα. Ο νεαρός Μοναχός κούνησε το κεφάλι του, ξεχνώντας ότι ο Γέροντας δεν μπορούσε να τον δει. Έπειτα το θυμήθηκε και είπε. Ακούω, αξιολογήσατε Δάσκαλε, και ή εκπαίδευσή μου θα με βοηθήσει να τα θυμηθώ όλα. Λέγοντας αυτά, υποκλίθηκε, κάθισε και περίμενε. Ο Γέροντας χαμογέλασε με ικανοποίηση και συνέχισε. Το πρώτο πράγμα που θυμάμαι, είναι ότι ήμουν ξαπλωμένος πολύ αναπαυτικά πάνω σε ένα μαλακό κρεβάτι. Φυσικά, τότε ήμουν νέος, σαν και σένα και σκέφθηκα ότι είχα μεταφερθεί στα Ουράνια πεδία. Δεν μπορούσα όμως να δω και ήξερα ότι αν είχα βρεθεί στην άλλη πλευρά της ζωής, τα μάτια μου θα είχαν γίνει καλά έτσι έμεινα ξαπλωμένος εκεί και περίμενα. Μετά από λίγο ακούστηκαν βήματα να πλησιάζουν προς το μέρος μου. 16

Έμεινα ακίνητος, μη ξέροντας τι να περιμένω. Ω. Είπε μια φωνή κάπως διαφορετική από τις συνηθισμένες. Ω συνήλθες. Αισθάνεσαι χαλά. Τι ανόητη ερώτηση, σκέφθηκα, πώς μπορεί να αισθάνομαι καλά, τη στιγμή που

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

πεθαίνω από την πείνα. Πείνα. Μα δεν πεινούσα πια. Αισθανόμουν καλά, πολύ καλά. Προσεχτικά κούνησα τα πόδια μου, άγγιξα τα χέρια μου και δεν υπήρχαν πουθενά γδαρσίματα. Είχα γίνει καλά και είχα βρει πάλι τη φυσιολογική μου κατάσταση, μόνο που δεν είχα μάτια. Ναι, ναι αισθάνομαι πολύ καλά, ευχαριστώ για το ενδιαφέρον, απάντησα. Ή φωνή είπε. Θα είχαμε φτιάξει και τα μάτια σου, μα ήταν τόσο κατεστραμμένα που δεν μπορούσαμε να τα καταφέρουμε. Ξεκουράσου προς το παρόν και θα μιλήσουμε σε λίγο. Ξεκουράστηκα. Δεν είχα περιθώριο εκλογής. Σε λίγο βυθίστηκα στον ύπνο. Πόσο χρόνο κοιμήθηκα δεν ήξερα, δεν μπορούσα να ξέρω, κάποτε όμως γλυκές αρμονίες σιγά σιγά με ξύπνησαν, αρμονίες γλυκύτερες κι από τα πιο τέλεια γκονγκ, καλύτερες κι από τα αρχαιότερα ασημένια κουδούνια, μελωδικότερες κι από τις τρομπέτες του ναού. Σηκώθηκα κι έστριψα το κεφάλι μου δεξιά κι αριστερά, λες κι ήταν δυνατόν να δουν οι άδειες κόγχες των ματιών μου. Ένα απαλό χέρι τυλίχτηκε γύρω από τους ώμους μου και μια φωνή ακούστηκε. Σήκω κι έλα μαζί μου. Θα σε οδηγήσω εγώ ο νεαρός Μοναχός καθόταν καταγοητευμένος, ρωτώντας τον εαυτό του γιατί τέτοια πράγματα δεν συμβαίνουν και σ' αυτόν, μη ξέροντας ότι σε λίγο θα του συνέβαιναν. Ω. Συνέχισε, αξιότιμε Δάσκαλε, συνέχισε, φώναξε. Ο Γέροντας Ερημίτης χαμογέλασε ευχαριστημένος από το ενδιαφέρον του Μαθητή του και συνέχισε. Οδηγήθηκα σε ένα μάλλον μεγάλο δωμάτιο, στο οποίο βρίσκονταν αρκετοί άνθρωποι μπορούσα να ακούω το μουρμουρητό τους και το θρόισμα των ρούχων, τους. Ο οδηγός μου μου είπε. Κάθισε εδώ κι ένα περίεργο κάθισμα μου δόθηκε. Επειδή περίμενα ότι θα καθόμουν στο πάτωμα, όπως κάνουν όλοι οι λογικοί άνθρωποι, δεν κατάφερα να κρατήσω την ισορροπία μου και παραλίγο να βρεθώ από τη μια άκρη του δωματίου στην άλλη. Ο Γέροντας Ερημίτης σταμάτησε για λίγο και ένα μικρό γέλιο ξέφυγε από το στόμα του, καθώς ξαναθυμήθηκε αυτήν την περασμένη τώρα πια σκηνή. 17

Το ψηλάφισα προσεκτικά, συνέχισε, φαινόταν μαλακό, όμως συνάμα κι αρκετά στέρεο. Στηριζόταν πάνω σε τέσσερα πόδια και στην μία άκρη

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

υπήρχε ένα στήριγμα για την πλάτη μου. Στην αρχή, ή πρώτη σκέψη μου ήταν ότι με είχαν περάσει για ανίκανο να σταθώ αβοήθητος στα πόδια μου, μετά όμως έβγαλα στεναγμούς ανακούφισης, όταν κατάλαβα ότι αυτός θα ήταν ο τρόπος που θα κάθονταν αυτοί οι άνθρωποι. Αισθανόμουν περίεργα να κάθομαι με αυτόν τον ανασφαλή τρόπο και μπορώ τώρα να ομολογήσω ότι είχα κρεμαστεί σ' αυτή τη μαξιλαρωμένη πλατφόρμα. Ο νεαρός Μοναχός προσπάθησε να φανταστεί μια καθιστική πλατφόρμα. Γιατί να υπάρχουν τέτοια πράγματα. Γιατί οι άνθρωποι να κάθονται να κατασκευάζουν τέτοια άχρηστα πράγματα. Όχι αποφάσισε, το έδαφος ήταν αρκετά καλό για αυτόν είχε ασφάλεια, δεν κινδύνευε να πέσει και στο κάτω κάτω ποιος ήταν τόσο αδύναμος, που να χρειάζεται υποστήριγμα για την πλάτη του. Ο Γέροντας όμως μιλούσε πάλι τα πνευμόνια του σίγουρα, λειτουργούσαν καλά, σκέφθηκε ο νεαρός Μοναχός. Αναρωτιέσαι ποιοι είμαστε, ή φωνή μου είπε. Αναρωτιέσαι γιατί αισθάνεσαι τόσο καλά. Κάθισε πιο αναπαυτικά και θα σου πούμε και θα σου δείξουμε περισσότερα. Υπέρ ενδοξότατε, διαμαρτυρήθηκα. Είμαι τυφλός, τα μάτια μου δεν είναι πια στη θέση τους κι όμως εσείς μου λέτε ότι θα μου δείξετε κάτι. Πώς είναι αυτό δυνατό. Ηρέμησε, είπε ή φωνή, γιατί όλα θα τα καταλάβεις με την υπομονή και το χρόνο. Τα πόδια μου είχαν αρχίσει να πονούν, καθώς καθόμουν σ' αυτή την περιεργή στάση, έτσι τα τράβηξα και προσπάθησα να καθίσω στη στάση τού Λωτού πάνω σ' αυτή τη μικρή ξύλινη πλατφόρμα με τα τέσσερα πόδια και το περίεργο αντικείμενο που σου συγκρατούσε την πλάτη. Καθισμένος έτσι, ένιωθα πιο άνετα, αν και υπήρχε ο φόβος ότι μη βλέποντας, θα μπορούσα να κατρακυλήσω δεν ξέρω και εγώ για που. Είμαστε οι σπορείς της Γης, είπε ή φωνή. Ταξιδεύουμε παντού τοποθετώντας ανθρώπους και ζώα πάνω σε διαφορετικούς Κόσμους. Εσείς οι Γήινοι έχετε τους μύθους σας γύρω από μας, μας ονομάζετε Θεούς τού ουρανού, μιλάτε για τα άρματα τής φωτιάς.

18

Τώρα θα σου δώσουμε πληροφορίες για την καταγωγή της ζωής στη Γη για να μεταδώσεις αυτές τις γνώσεις σε κάποιον που θα έρθει αργότερα και θα βγει στον Κόσμο γράφοντας για αυτά τα πράγματα, γιατί ήρθε ή ώρα να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μάθουν οι άνθρωποι την αλήθεια των Θεών τους, προτού δώσουμε αρχή στο δεύτερο στάδιο. Μια υπάρχει κάποιο λάθος, φώναξα με μεγάλη απόγνωση. Είμαι ένας απλός Μοναχός, που ανέβηκε σ' αυτό το ύψωμα χωρίς να ξέρει καλά καλά το γιατί, εμείς, με την επιστήμη μας, σε καλέσαμε, μουρμούρισε ή φωνή, σε διαλέξαμε γιατί διαθέτεις εξαιρετική μνήμη, την οποία θα φροντίσουμε να κάνουμε πιο ισχυρή. Τα ξέρουμε όλα για σένα, για αυτό ακριβώς βρίσκεσαι τώρα εδώ. Έξω από τη σπηλιά, στο λαμπρό πλέον φως της ημέρας, το κελάηδισμα ενός πουλιού έγινε πιο οξύ σημαίνοντας κάποιο κίνδυνο. Μια κραυγή φτερωτής οργής και το φτερούγισμα εξαφανίστηκε, καθώς το πουλί πέταξε μακριά. Ο Γέροντας Ερημίτης σήκωσε το κεφάλι του για λίγο και είπε. Τίποτε δεν είναι, μάλλον κάποιο μεγάλο πουλί βρήκε το στόχο του. Ο νεαρός Μοναχός αισθάνθηκε άσχημα που έπαψε να ακούει, έστω και για λίγο, αυτή την ιστορία της περασμένης πια εποχής, που όμως δεν ήταν καθόλου δύσκολο να την οραματισθεί. Δίπλα στα ήσυχα νερά της λίμνης οι ιτιές εγερναν κοιμισμένα και που και που μόνο κάποιο απαλό αεράκι τις ξυπνούσε, ανακατώνοντας τα φύλλα τους που μουρμούριζαν, εκφράζοντας τη διαμαρτυρία τους για την επιδρομή εναντίον της ανάπαυσής τους. Τώρα οι πρωινές ακτίνες του ήλιου είχαν πάψει να παίζουν με την είσοδο της σπηλιάς και εδώ μέσα ήταν κρύα και το φως πρασινωπό. Ο Γέροντας Ερημίτης ανακάθισε ελαφρά, τακτοποιώντας λίγο το χιτώνα του και συνέχισε. Ήμουν φοβισμένος, πολύ φοβισμένος. Τι ήξερα για αυτούς τους σπορείς της Γης. Εγώ δεν ανήκα σ' αυτούς. Δεν ήξερα τίποτε για τα φυτά ή το Σύμπαν. Δεν ήθελα να ανακατευτώ. Αφού σκέφτηκα όλα αυτά, κατέβασα πάλι τα πόδια μου από την πλατφόρμα κάθισμα και σηκώθηκα. Ευγενικά μα αρκετά δυνατά, μερικά χέρια με έσπρωξαν και βρέθηκα πάλι καθισμένος με τον ίδιο ανόητο τρόπο, έχοντας τα πόδια μου να κρέμονται κάτω και την πλάτη μου να στηρίζεται σε ένα κομμάτι ξύλο.¹⁹

Το φυτό δεν υπαγορεύει στο σπορέα, μουρμούρισε μια φωνή. Σε φέραμε εδώ και θα μείνεις εδώ για να μάθεις. Καθόμουν δυσαρεστημένος και ζαλισμένος, ενώ γύρω μου άρχισε μια συζήτηση σε μια άγνωστη γλώσσα. Φωνές, φωνές. Μερικές ήταν ψιλές και λεπτές σαν να έρχονταν από τους λαιμούς νάνων.

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Μερικές ήταν βαθιές, ηχηρές έμοιαζαν με τα μουγκανητά των αρσενικών γιακ στις πεδιάδες την εποχή του ζευγαρώματος ο,τι κι αν ήταν αυτοί, σκέφθηκα, εγώ ήμουν μόνο ένας ακούσιος αιχμάλωτος. Άκουγα με κάποιο δέος τη συζήτηση που συνεχιζόταν. Ψιλά αύλισματα, βαθύ μουγκρητό σαν από τρομπέτα που παίζει σε κάποιο φαράγγι. Τι είδους άνθρωποι ήταν αυτοί, αναρωτήθηκα, μπορούσαν άραγε ανθρώπινα λαρύγγια να έχουν τέτοια έκταση τον ημιτονίων και αρμονιών. Που βρισκόμουν. Ίσως να ήταν χειρότερα εδώ κι από τους Κινέζους. Ω. Η όραση να έβλεπαν τα μάτια μου ο,τι τώρα δεν ήταν δυνατόν. Θα εξαφανιζόταν το μυστήριο κάτω από το φως της όρασης. Όχι όμως, καθώς ανακάλυψα αργότερα, το μυστήριο θα γινόταν πιο σκοτεινό. Έτσι καθόμουν χωρίς τη θέλησή μου και πολύ φοβισμένος. Τα μαρτύρια που είχα περάσει στα χέρια των Κινέζων, με είχαν λυγίσει, ήξερα ότι δεν θα μπορούσα να αντέξω περισσότερα. Καλύτερα να έρχονταν τώρα οι εννιά δράκοι να με φάνε, παρά να αντιμετωπίσω το άγνωστο. Έτσι καθόμουν, γιατί δεν υπήρχε τίποτε άλλο να κάνω. Υψωμένες φωνές με έκαναν να φοβηθώ για την ασφάλειά μου. Αν έβλεπα, θα είχα επιχειρήσει απεγνωσμένα να δραπετεύσω, αλλά ένας άνθρωπος χωρίς μάτια, είναι τελείως αδύνατος,. Βρίσκεται στο έλεος των άλλων, στο έλεος του καθετί. Η πέτρα που ταξιδεύει, ή κλειστή πόρτα, το άγνωστο παραπέτασμα που βρίσκεται μπροστά στον κάθε άνθρωπο, απειλητικό, καταπιεστικό και πάντοτε φοβερό. Η αναταραχή έφθασε σε υψηλό βαθμό. Φωνές στρίγγλιζαν στις ψηλότερες νότες, φωνές μούγκριζαν σαν ταύροι που μάχονται. Φοβήθηκα ότι θα επακολουθούσε βία, ότι θα με χτυπούσαν μέσα στο αιώνιο μου σκοτάδι. Κρατήθηκα σφιχτά από το κάθισμα μου, όμως μετά άφησα το Σώμα μου ελεύθερο, γιατί σκέφτηκα ότι θα ήταν καλύτερα για μένα να παραδοθώ στο πρώτο χτύπημα και να πέσω κάτω. Έτσι το κακό θα ήταν λιγότερο. Μη φοβάσαι, είπε ή τώρα πια γνωστή φωνή. 20

Δεν είναι παρά ένα συνέδριο. Κανείς δεν θα σε βλάψει. Συζητούσαμε μόνο πώς θα ήταν καλύτερο να σε διδάξουμε. Εξοχότατε, απάντησα συγχυσμένος κάπως, νιώθω αληθινά μεγάλη έκπληξη που βρίσκω τέτοια μεγάλα όντα να καυγαδίζουν όπως κι οι τελευταίοι βοσκοί των γιακ στους λόφους μας. Ένα εύθυμο γέλιο χαιρέτησε την παρατήρησή μου. Το ακροατήριό μου, φάνηκε

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

να μη δυσαρεστείται από την ανόητη ίσως ελευθεροστομία μου. Να θυμάσαι πάντα τούτο, απάντησε. Αδιάφορο πόσο ψηλά φτάνει κανείς, υπάρχουν συζητήσεις, διαφωνίες. Το κάθε άτομο έχει πάντα μια γνώμη, που μπορεί να είναι διαφορετική από τη γνώμη των άλλων. Πρέπει έτσι κανείς να συζητήσει, να διαφωνήσει με τους άλλους και να υποστηρίξει τη γνώμη του, αλλιώςτικά γίνεται ένας άλλος σκλάβος, ένα αυτόματο, πάντα έτοιμο να δεχτεί τις εντολές των άλλων. Αν κανείς είναι ανίκανος να καταλάβει την ελεύθερη συζήτηση, τότε τείνει πάντα να τη θεωρήσει σαν το προθάλαμο της βίας. Με χτύπησε καθησυχαστικά στον ώμο και συνέχισε. Εδώ έχουμε ανθρώπους που δεν ανήκουν απλά σε πολλές φυλές, μα που προέρχονται ακόμα από διαφορετικούς Κόσμους. Άλλοι προέρχονται από το δικό σας Ηλιακό σύστημα, άλλοι από μακρινούς Γαλαξίες. Μερικοί θα φαίνονταν λεπτοί Νάνοι, μπροστά σου κι άλλοι είναι πραγματικοί Γίγαντες, έξι και περισσότερο, φορές ψηλότεροι από τους νάνους. Άκουσα τα βήματά του ν' απομακρύνονται, καθώς μ' άφησε για να ξαναγυρίσει πίσω στην ομάδα των άλλων. Άλλοι Γαλαξίες. Τι σήμαιναν όλα αυτά. Τι ήταν οι άλλοι Γαλαξίες. Τους Γίγαντες, καλά, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι είχα κι εγώ ακούσει σε μύθους για την ύπαρξή τους. Όσα για νάνους, υπήρχαν μερικοί που έκαναν την εμφάνισή τους σε πανηγύρια. Τίναξα το κεφάλι μου, όλα τούτα ξεπερνούσαν τις δυνάμεις μου. Μου είπε πώς δεν είχα τίποτα να φοβάμαι, πώς όλος ο θόρυβος δεν ήταν παρά μια συζήτηση. Μα ούτε ακόμα και οι Ινδοί έμποροι που έφταναν στην πόλη της Λάσα, δεν έκαναν τόσο τρομερούς, θορύβους, τόσο διαπεραστικούς ήχους. Αποφάσισα να μείνω ακίνητος περιμένοντας εξελίξεις. Δεν μου έμενε άλλωστε και τίποτα καλύτερο να κάνω. Στο κρύο μισοσκοτάδο του κελιού του Ερημίτη, ο νεαρός Μοναχός καθόταν απορροφημένος, γοητευμένος από τούτη την ιστορία των παράξενων όντων. 21

Ή γοητεία της όμως δεν ήταν αρκετή για να σκεπάσει τις διαμαρτυρίες του στομαχιού του. Τροφή, ή ανάγκη της μεγάλωνε όλο και περισσότερο. Ο γέρος Ερημίτης σταμάτησε ξαφνικά να μιλά και μουρμούρισε. Ναι, είναι καιρός, να κάνουμε ένα διάλειμμα. Ετοίμασε το φαγητό σου. Θα γυρίσω. Με αυτά σηκώθηκε όρθιος και κινήθηκε προς τα εσωτερικά του διαμερίσματα. Ο νεαρός Μοναχός βγήκε βιαστικά από το σπήλαιο. Εκεί έμεινε για μια

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

στιγμή κοιτώντας σιωπηλός το τοπίο. Τράβηξε υστέρα προς τη λίμνη, όπου ή λεπτή άμμος, καστανή όπως και ή Γη, έλαμπε κάτω απ' τον Ήλιο. Από το μπρος μέρος του χιτώνα του πήρε την ξύλινη γαβάθα του και τη βύθισε στο νερό. Ένα τίναγμα εδώ, ένα εκεί και ήταν πια πλυμένη. Παίρνοντας πάλι από το χιτώνα του μια μικρή σακούλα αλεσμένου κριθαριού, έριξε μια φτωχική ποσότητα στη γαβάθα κι ύστερα έσταξε προσεκτικά πάνω της νερό από τη λίμνη. Στάθηκε κοιτώντας θλιμμένα το αποτέλεσμα ούτε τσάι ούτε βούτυρο υπήρχαν εδώ μόνο αλεσμένο κριθάρι φτιαγμένο σαν σφιχτό ζυμαρί με νερό. Τροφή. Βούτηξε στη γαβάθα τα δάχτυλά του και βάλθηκε ν' ανακατεύει το μείγμα. Ύστερα με τα δυο δάχτυλα του δεξιού του χεριού το έφερε αργά και δίχως ενθουσιασμό στο στόμα του. Όταν κάποτε τέλειωσε, βούτηξε και πάλι τη γαβάθα στο νερό κι υστέρα πήρε μια χούφτα από τη λεπτή άμμο. Με δύναμη έτριψε τη γαβάθα μέσα κι έξω και την καθάρισε καλά πριν την ξαναβάλει υγρή ακόμα μέσα στο χιτώνα του. Γονατίζοντας χάμω άπλωσε το κάτω μέρος του χιτώνα του κι έσπρωξε με τα χέρια του μέσα όση περισσότερη άμμο μπορούσε. Αφού σηκώθηκε παραπατώντας όρθιος, πήγε πίσω στο σπήλαιο. Εκεί άφησε το φορτίο του και γύρισε έξω να πάρει από κάτω ένα κλαδί με πολλά φύλλα. Μ' αυτό σκούπισε καλά το χώμα στο σπήλαιο στο μέρος όπου ύστερα από λίγο άπλωσε την άμμο που μόλις είχε φέρει. Το ένα φορτίο όμως δεν ήταν αρκετό εφτά φορές έκανε τη διαδρομή από το σπήλαιο στη λίμνη, ώσπου να μείνει ικανοποιημένος και να μπορέσει να καθίσει με ελαφρύ συνείδηση στη μισοκουρελιασμένη κουβέρτα του από μαλλί γιακ. Σε καμιά χώρα δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί καλοντυμένος.22

Ο κόκκινος χιτώνας του ήταν το μοναδικό του ρούχο. Φθαρμένος τόσο και λεπτός σε ορισμένα σημεία που έφτανε τη διαφάνεια, δεν πρόσφερε και σπουδαία προστασία απο τους παγωμένους ανέμους. Ούτε σανδάλια ούτε εσώρουχα. Τίποτα άλλο εκτός από το φτωχικό εκείνο χιτώνα, που γινόταν το προσκέφαλο του τις νύχτες όταν τυλιγόταν στη μοναδική του κουβέρτα. Όσο για προσωπικά αντικείμενα, αυτά χωρούσαν όλα στο μπρος μέρος του χιτώνα του. Δεν ήταν άλλωστε παρά ή γαβάθα του, ή μικρή σακούλα για το

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

κριθάρι κι ένα παλιό μισοκατεστραμμένο κουτάκι, από καιρό πεταμένο από κάποιον άλλο, όπου κρατούσε ένα απλό φυλακτό. Δεν είχε δικό του τροχό προσευχής, θα ήταν πολυτέλεια. Αυτός και οι όμοιοί του έπρεπε να αρέσκονται, στους δημόσιους τροχούς στους ναούς. Το κρανίο του ήταν ξυρισμένο και σημαδεμένο από τα σημάδια της ενηλικίωσης, σημάδια από παλιά εγκαύματα στα σημεία όπου είχαν κάψει το κρανίο του τα ραβδιά του λιβανιού που είχαν τοποθετηθεί στο κεφάλι του, για να δοκιμάσουν την αφοσίωσή του στο Διαλογισμό, αφοσίωση που έπρεπε να τον κάνει άτρωτο στον πόνο και τη μυρωδιά της καμμένης σάρκας. Εκλεγμένος τώρα για κάποιο σπουδαίο έργο, είχε ταξιδέψει μακριά ως ετούτο το σπήλαιο του Ερημίτη. Ή μέρα όμως κυλούσε μακριά και οι σκιές της νύχτας μάκραιναν στο χώμα. Κάθισε και περίμενε το Γέροντα Ερημίτη. Κάποτε ακούστηκαν τα πόδια του που αργοσέρνονταν στο χώμα, το χτύπημα του μακριού ραβδίου και ή βαριά αναπνοή τού Ερημίτη. Ο νεαρός Μοναχός τον κοίταξε γεμάτος σεβασμό. Τι εμπειρίες είχε στη ζωή του. Τι πόνους είχε δοκιμάσει. Και πόση Σοφία φαινόταν να κρύβει. Ο Γέροντας σε λίγο καθόταν μπροστά στο Μοναχό. Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή μια φρικτή κραυγή δόνησε τον αέρα κι ένα ογκώδες, τεράστιο πλάσμα πήδηξε στην είσοδο της σπηλιάς. Ο νεαρός τινάχτηκε όρθιος κι ετοιμάστηκε να συναντήσει το Θάνατο υπερασπίζοντας τη ζωή του Ερημίτη Γέροντα. Χούφτωσε με τα χέρια του όση άμμο μπορούσε κι ήταν έτοιμος να τη ρίξει στα μάτια του εισβολέα, όταν τον σταμάτησε ή καθησυχαστική φωνή του νεοφερμένου. Χαιρετώ, χαιρετώ, άγιε Ερημίτη. Βροντοφώναξε, σαν να βρισκόταν ένα μίλι μακριά. Την ευλογία σου ήρθα να ζητήσω, την ευλογία σου για το ταξίδι μας, την ευλογία σου για τη νύχτα που θα περάσουμε δίπλα στη λίμνη. 23

Να, βρόντηξε, σου έφερα τσάι και κριθάρι. Την ευλογία σου, άγιε Ερημίτη, την ευλογία σου. Πηδώντας και πάλι προς τα μπρος, ξανατρομάζοντας το νεαρό Μοναχό με την ταχύτητά του, έτρεξε και κάθισε μπροστά στο Γέροντα. Τσάι, κριθάρι, να πάρε τα. Έβγαλε από τον κόρφο του δυο σακούλες και τις έβαλε στο πλευρό του Γέροντα. Έμπορα, έμπορα, μίλησε ήρεμα ο Ερημίτης, ταράζεις ένα Γέρο κι αδύναμο άνθρωπο με τη βιαιότητα σου. Μα ας είναι μαζί σου ή ευλογία του Γκαουτάμα. Ας είναι το ταξίδι σου γρήγορο και ασφαλές και γόνιμες οι δουλειές σου. Ή ειρήνη μαζί σου. Και

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ποιός είσαι εσύ, νεαρέ πετεινέ μου. Βροντοφώναξε προς το μέρος του νεαρού ο έμπορος. Α. Άφησε ξαφνικά ένα επιφώνημα, συγγνώμη, νεαρέ άγιε πατέρα, στο μισοσκόταδο της σπηλιάς δεν μπόρεσα να δω πώς ανήκεις στο ιερατείο. Και τι νέα έχεις, έμπορα. Ακούστηκε να ρωτά ή ξερή, τρεμάμενη φωνή του Ερημίτη. Τι νέα. Σιγογέλασε ο έμπορος. Έδειραν και λήστεψαν τον Ινδό ενεχυροδανειστή και όταν εκείνος πήγε κλαίγοντας στους επόπτες, τον έδειραν κι αυτοί με τη σειρά τους γιατί τους κακομίλησε. Ή τιμή των γιακ έχει πέσει, ή τιμή του βουτύρου έχει ανέβη. Οι ιερείς στην πύλη θ' αρχίσουν να ζητάνε περισσότεροι και ο Εσώτατος εκείνος ταξίδεψε ως το παλάτι του πετραδιού. Ω. Άγιε Ερημίτη, δεν υπάρχουν νέα. Απόψε θα μείνουμε δίπλα στη λίμνη κι αύριο θα συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς το Κάλιμπονγκ. Ο καιρός είναι καλός. Ο Βούδας μας φρόντισε και οι Δαίμονες μας άφησαν ήσυχους. Μήπως θα ήθελες να σου φέρουμε φρέσκο νερό ή λεπτή άμμο για τη σπηλιά σου ή ο νεαρός άγιος πατέρας από δω θα φροντίσει μόνος του για αυτά. Καθώς οι σκιές συνέχιζαν το ταξίδι τους που τους έφερνε όλο και κοντύτερα στη νύχτα, ο Ερημίτης κι ο έμπορος συνέχιζαν να μιλούν, για τα νέα της Λάσα, του Θιβέτ και της Ινδίας που κρυβόταν πίσω από τα Ιμαλάια. Στο τέλος ο έμπορος πήδηξε όρθιος και κοίταξε φοβισμένα το σκοτάδι. Ω. Νεαρέ άγιε πατέρα, δεν μπορώ να περπατήσω μόνος στο σκοτάδι θα με πιάσουν οι Δαίμονες, θα με οδηγήσεις πίσω στους συντρόφους μου. Παρακάλεσε. Είμαι μαθητής του σεβαστού Ερημίτη, απάντησε ο νεαρός Μοναχός, και θα έρθω αν μου το επιτρέψει. 24

Ο ιερατικός χιτώνας μου θα με προστατέψει από τους κίνδυνους της νύχτας. Ο Γέροντας έδωσε τη συγκατάθεσή του γελώντας. Ο λεπτός νεαρός οδήγησε τον ξένο προς την έξοδο του σπηλαίου. Ο γιγαντώσωμος έμπορος ακολουθούσε από πίσω, τραντάζοντας τη Γη με τα βήματά του. Ακριβώς στην έξοδο έσπασε κατά τύχη στο πέρασμά του ένα κλαδί κάποιου θάμνου. Ένα τρομαγμένο πουλί πέταξε την ίδια στιγμή από κοντά του κρῶζοντας. Ο έμπορος άφησε κι αυτός με τη σειρά του ένα τρομαγμένο επιφώνημα και έπεσε στα πόδια του νεαρού μονάχου. Ω. Νεαρέ άγιε πατέρα, κλαψούρισε,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

για μια στιγμή νόμισα πώς δεν θα γλίτωνα πια από τους Δαίμονες. Λίγο έλειψε να αποφασίσω να δώσω πίσω τα χρήματα που πήρα από τον Ινδό ενεχυροδανειστή. Μ' έσωσες, έδιωξες μακριά τους Δαίμονες. Συνοδεψέμε ως τους συντρόφους μου και θα σου δώσω μισό τούβλο τσαγιού και μια ολόκληρη σακούλα Τσάμπα. Ή προσφορά ήταν πολύ καλή για να την αφήσει να πάει χαμένη, κι έτσι ο νεαρός Μοναχός όχι μόνο συνόδεψε τον έμπορο, αλλά έβαλε και τα δυνατά του να του κάνει εντύπωση απαγγέλοντας τις προσευχές για τούς νεκρούς, τον εξορκισμό των περιπλανώμενων Πνευμάτων και τον ψαλμό προς τους φρουρούς του δρόμου. Ο θόρυβος της απαγγελίας του γιατί μόνο θορύβους μπορούσε να βγάζει ο Μοναχός, ποτέ κανείς δεν τον είχε θεωρήσει καλλίφωνο έκτος βέβαια από το να διώξει μακριά τους τυχόν Δαίμονες κατάφερε να τρομάξει κάθε πλάσμα που τριγύριζε στα μέρη εκείνα τη νύχτα. Κάποτε έφτασαν και στον καταυλισμό των εμπόρων. Οι σύντροφοι του προστατευόμενου τραγουδούσαν κι έπαιζαν μουσικά όργανα δίπλα στη φωτιά, ενώ οι γυναίκες έσπαζαν τούβλα τσαγιού κι έριχναν τα κομμάτια τους σ' ένα καζάνι νερό που έβραζε. Μια ολόκληρη σακούλα λεπτοαλεσμένου κριθαριού αναποδογυρίστηκε πάνω από το καζάνι και μία από τις γυναίκες βάλθηκε να ανακατεύει το μείγμα. Στο μεταξύ μια γριά γυναίκα έβαλε το χέρι της σε μια άλλη σακούλα και το έβγαλε κρατώντας στη χούφτα της ένα κομματί βούτυρο. Έριξε στο καζάνι αυτό το κομμάτι, κι άλλο, κι άλλο, ώσπου το λίπος άρχισε ν' αφρίζει στην επιφάνεια. Ή φωτιά σκορπούσε τριγύρω όμορφη ζέστη κι ή ευθυμία των εμπόρων ήταν μεταδοτική. 25

Ο νεαρός Μοναχός τύλιξε μεγαλόπρεπα το χιτώνα γύρω του και κάθισε στο χώμα. Μια γριά γυναίκα, με το πηγούνι της ν' αγγίζει σχεδόν τη μύτη, έτεινε πρόθυμα το χέρι της προς το μέρος του. Ο νεαρός Μοναχός, χωρίς πολλή καθυστέρηση, της έδωσε τη γαβάθα του, για να την ξαναπάρει σε λίγο γεμάτη τσάι και Τσάμπα. Σε εκείνο το υψόμετρο το νερό δεν έβραζε στους εκατό βαθμούς, μα σε μια θερμοκρασία που ήταν ανεκτή στο στόμα. Σε λίγο ολόκληρη ή ομάδα έτρωγε με όρεξη και δεν άργησε πολύ να γεμίσει ή ακτή της λίμνης από ανθρώπους που έπλεναν τις γαβάθες τους. Ο ποταμός που τροφοδοτούσε τη λίμνη, κατέβαζε τη λεπτότερη άμμο από τις βουνοκορφές

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

και δεν ήταν σπάνιο να βρει κανείς ανάμεσα στους κόκκινους της και λαμπερά κομμάτια χρυσού. Ή παρέα ήταν εύθυμη. Πολλές ήταν οι ιστορίες των έμπορων κι ή μουσική με τα τραγούδια τους χρωμάτιζαν κάπως τη μονότονη ζωή του Νεαρού Μονάχου. Το Φεγγάρι όμως σκαρφάλωνε όλο και ψηλότερα στον ουρανό, φωτίζοντας το γυμνό τοπίο με το ασημένιο χρώμα του, διαγράφοντας ζωηρές σκιές στην άμμο. Οι φλόγες της φωτιάς δεν σήκωναν πια σύννεφα τον καπνό, μα τρεμόσβηναν ανάμεσα στα κάρβουνα. Διατακτικά ο νεαρός Μοναχός σηκώθηκε όρθιος και με πολλές υποκλίσεις ευγνωμοσύνης δέχτηκε τα δώρα του έμπορου, που ήταν απόλυτα σίγουρος πώς ο νεαρός άγιος πατέρας τον είχε πράγματι σώσει από βέβαιο χαμό στο τέλος, φορτωμένος με μικρά πακέτα, πήρε, το μονοπάτι που θα τον έβγαζε στο στόμιο της σπηλιάς, που έχασκε πιο μαύρο ακόμα κι από τη νύχτα. Εκεί, στην είσοδο, σταμάτησε για λίγο και κοίταξε, τον ουρανό. Πολύ πολύ ψηλά, σαν να πλησίαζε την πύλη των Θεών, μια ζωηρή φλόγα φάνηκε να ταξιδεύει σιωπηλά στο στερέωμα. Να ήταν άραγε άρμα των Θεών. Με αυτή τη σκέψη στο μυαλό του μπήκε στο σπήλαιο.26

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Τα μουγκανητά των γιακ κι οι φωνές άντρων και γυναικών ξύπνησαν το νέο Μοναχό. Σηκώθηκε νωχελικά όρθιος, τύλιξε γύρο του το χιτώνα και πήγε προς την είσοδο του σπηλαίου, αποφασισμένος να μη χάσει ούτε μια σκηνή από το καραβάνι. Γύρω στη, λίμνη τριγύριζαν πολλοί άντρες, προσπαθώντας

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

να τραβήξουν τα πειστωμένα γιακ έξω από το νερό. Στο τέλος, ένας νεαρός έμπορος, χάνοντας την υπομονή του όρμησε κι αυτός στο νερό προς το μέρος ενός γιακ. Σκόνταψε όμως σε μια μισοβυθισμένη ρίζα κι έπεσε με παφλασμό στο νερό. Τα γιακ, τρομαγμένα από όλη αυτή την αναταραχή, βγήκαν στην άμμο. Ο νεαρός έμπορος, καλυμμένος ολόκληρος με τη λεπτή λάσπη του βυθού και κάτω από τα κοροϊδευτικά γέλια των φίλων του, κατάφερε να βγει κι αυτός. Δεν πέρασε πολλή ώρα και όλες οι σκηνές είχαν μαζευτεί, έλα τα μαγειρικά σκεύη, καλά τριμμένα με άμμο, βρίσκονταν στις θέσεις τους και το караβάνι ήταν έτοιμο να ξεκινήσει. Πήρε λοιπόν το δρόμο του, συνοδευμένο από τους μονότονους τριγμούς των αρμών και τις φωνές των άντρων, που μάταια πάσχιζαν να χάνουν τα ογκώδη ζώα να τρέξουν περισσότερο. Θλιμμένος ο νεαρός Μοναχός στεκόταν στο σπήλαιο, σκιάζοντας με τις παλάμες τα μάτια του. Έτσι θλιμμένος έμεινε σ' εκείνη τη θέση για ώρα πολλή. Αφού πια είχε πάψει να ακούγεται κι ο τελευταίος ήχος από το караβάνι. Αχ, σκεφτόταν, γιατί να μην είναι κι αυτός ένας έμπορος να ταξιδεύει σε μακρινά μέρη. Γιατί να ήταν υποχρεωμένος, αυτός μόνο, να μελετά πράγματα που κανείς άλλος δεν τα πλησίαζε. Αυτός ήθελε να είναι έμπορος ή βαρκάρης στον ευτυχισμένο ποταμό. Ήθελε να ταξιδεύει, αγαπούσε να βλέπει, νέους τόπους, καινούργια πράγματα. Λίγο ήξερε τότε πώς κάποτε κι εκείνος αληθινά θα πήγαινε σε πολλά μέρη και θα έβλεπε 27

Πολλά πράγματα, τόσο πολλά μάλιστα, που το Σώμα του θα ποθούσε την ειρήνη και ή ψυχή του ανάπαυση. Λίγο σκεφτόταν τότε πώς ή μοίρα του είχε ορίσει να περιπλανηθεί στο πρόσωπο της Γης, υποφέροντας απερίγραπτα βάσανα. Το μόνο που ήθελε όμως τώρα, ήταν να είναι έμπορος ή βαρκάρης στιδήποτε άλλο εκτός από Μοναχός. Αργά, με σκυμμένο κεφάλι, μάζεψε από κάτω ένα ξερό κλαδί και γύρισε στο εσωτερικό της σπηλιάς να σκουπίσει το πάτωμα και να στρώσει φρέσκια άμμο. Ο Γέροντας Ερημίτης έκανε αργά την εμφάνισή του. Ακόμα και στα άπειρα μάτια του νεαρού φαινόταν πώς με δυσκολία κρατιόταν στη ζωή. Λαχανιασμένος, κάθισε στο χώμα και είπε. Πλησιάζει ή ώρα μου, μα δεν μπορώ να φύγω πριν σου δώσω όλη τη γνώση που μου ανήκει. Τούτο εδώ είναι ένας πολύ ισχυρός χυμός από βότανα, ο

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

φημισμένος οδηγός σου μου τον έδωσε για μια τέτοια περίπτωση. Αν καταρρεύσω και φοβηθείς για τη ζωή μου, ρίξε έξι σταγόνες απ' αυτό στο στόμα μου και θα συνέλθω. Δεν πρέπει ν' αφήσω αυτόν τον Κόσμο πριν τελειώσω το έργο μου. Έψαξε τις πτυχές του χιτώνα του και παρουσίασε στο νέο ένα μικρό πέτρινο μπουκαλάκι. Ο Μοναχός το κράτησε μ' άπειρη φροντίδα. Τώρα θα συνεχίσουμε είπε ο Γέροντας. Μπορείς να φας όταν κουραστώ και νιώσω ότι πρέπει να αποσυρθώ. Τώρα όμως άκου και φρόντισε να θυμάσαι καλά τα λόγια μου. Μην αφήσεις την προσοχή σου ελεύθερη, γιατί αυτά που έχω να σου πω, αξίζουν περισσότερο από τη ζωή μου και τη ζωή σου. Είναι γνώση που πρέπει να διατηρηθεί και να μεταδοθεί στην επόμενη γενιά όταν ωριμάσει ο χρόνος. Ύστερα από λίγων στιγμών ανάπαυση φάνηκε να συνέρχεται λίγο και τα μάγουλά του χρωματίστηκαν λίγο και πάλι. Κάθισε κάπως πιο άνετα και είπε. Θα πρέπει να θυμάσαι όλα όσα σου έχω διηγηθεί ως εδώ. Ας συνεχίσουμε λοιπόν. **Ή συζήτηση** ήταν μακρόχρονη, κράτησε πολύ και κατά τη γνώμη μου ήταν πολύ ζωντανή. Κάποτε όμως τέλειωσε. Κι οι μόνοι θόρυβοι που ακούγονταν ήταν θόρυβοι από βήματα. Βήματα βαριά, όπως ενός βαρυφορτωμένου γιακ, αλλά και βήματα ελαφριά σαν των πουλιών. Βήματα που μ' έβαζαν σε βαθιές απορίες, γιατί έμοιαζαν να μην ανήκουν σε οντά απ' αυτά που ήξερα. Στις σκέψεις μου όμως μπήκε ένα ξαφνικό τέλος. Ένα χέρι άρπαξε το μπράτσο μου και μια φωνή είπε. 28

Έλα μαζί μας. Ένα δεύτερο χέρι άρπαξε το άλλο μπράτσο μου και με οδήγησαν σ' ένα μονοπάτι που τα γυμνά μου πόδια το ένιωθαν να είναι από μέταλλο. Οι τυφλοί αναπτύσσουν άλλες αισθήσεις. Ένωσα λοιπόν πώς, διασχίζαμε ένα μακρύ μεταλλικό σωλήνα, παρόλο που δεν μπορώ να φανταστώ πώς θα ήταν κάτι τέτοιο. Ο Γέροντας σταμάτησε για λίγο, σαν να ζούσε ξανά εκείνη, τη στιγμή την αξέχαστη εμπειρία. Δεν άργησε όμως να συνεχίσει. Σύντομα φτάσαμε σε μια πιο ευρύχωρη περιοχή, όπως μπόρεσα να καταλάβω από την αλλαγή στην ηχώ των βημάτων μας. Ακούστηκε ένα μεταλλικό φύσημα μπροστά μου κι ένας από τους οδηγούς μου μίλησε με πολύ σεβασμό σε κάποιον που ήταν φανερά πολύ ανώτερός του. Το τι είπε δεν μπόρεσα να το καταλάβω, γιατί μιλούσαν σε μια παράξενη γλώσσα, μια

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

γλώσσα που οι ήχοι της θύμιζαν τιτιβισμούς πουλιών. Κάποια διαταγή θα πρέπει, να του δόθηκε, γιατί με έσπρωξαν μπροστά και ή μεταλλική επιφάνεια γλίστρησε κι έκλεισε πίσω μου σχεδόν αθόρυβα. Έμεινα να στέκομαι, νιώθοντας πάνω μου το διαπεραστικό βλέμμα, κάποιου. Ακούστηκαν θροίσματα και τριξίματα από κάτι που φαντάστηκα θα ήταν κάθισμα σαν κι εκείνο όπου καθόμουν προηγούμενα. Τότε ένα λεπτό, σκελετωμένο χέρι πήρε το δικό μου και με οδήγησε εμπρός. Ο Ερημίτης σταμάτησε για μια στιγμή και γέλασε. Μπορείς να φανταστείς πώς αισθανόμουν τότε. Ζούσα ένα θαύμα, δεν ήξερα τι βρισκόταν μπροστά μου κι όμως έπρεπε να δείχνω απόλυτη εμπιστοσύνη σ' αυτούς που με οδηγούσαν. Το πρόσωπο αυτό στο τέλος μου μίλησε στη δική μας γλώσσα. Κάθισε εδώ, είπε, σπρώχνοντάς με ταυτόχρονα ευγενικά. Δεν μπόρεσα όμως να συγκρατήσω μια κραυγή τρόμου, γιατί ένιωσα ξαφνικά να βυθίζομαι σε μια θάλασσα από πούπουλα. Ύστερα πάλι ένιωσα το κάθισμα, ή ο,τι άλλο ήταν, να με συγκρατεί στα πλευρά, θα πρέπει στα πλαϊνά να υπήρχαν χερούλια, ίσως για να συγκρατούν εκείνους που θ' άποκοιμόνταν από την τόση άνεση. Το πρόσωπο που με είχε, οδήγησε ως εκεί, φαινόταν να διασκεδάζει από τις αντιδράσεις μου. Το κατάλαβα σίγουρα από το μισοπνιγμένο γέλιο του φαίνεται πολλοί άνθρωποι συνηθίζουν να διασκεδάζουν με το μαρτύριο εκείνων που δεν έχουν το χάρισμα της όρασης

29

Νιώθεις παράξενα και φοβάσαι, είτε ή φωνή εκείνου που καθόταν απέναντι μου. Και βέβαια ένιωθα έτσι και πολύ χειρότερα. Μη φοβάσαι, συνέχισε ή φωνή, δεν πρόκειται να πάθεις τίποτα. Τα τεστ μας έδειξαν ότι έχεις μια εκπληκτική μνήμη κι έτσι θα σου δώσουμε ορισμένες πληροφορίες που δεν θα ξεχάσεις ποτέ και που αργότερα θα τις μεταβιβάσεις σε κάποιον που θα έρθει στο δρόμο σου. Παρόλες τις διαβεβαιώσεις βέβαια όλα μου φαινόταν γεμάτα μυστήριο και φοβερά. Δεν είπα. Τίποτα. Έμεινα μόνο να περιμένω τις επόμενες παρατηρήσεις, που δεν άργησαν να έρθουν. Θα σου δείξουμε, είτε ή φωνή, όλο το παρελθόν, τη γέννηση του Κόσμου σου, την προέλευση των Θεών και το γιατί αυλακώνουν τον ουρανό και σε τρομάζουν άρματα φλογοβόλα. Σεβαστέ κύριε είπα, χρησιμοποιήσατε τη λέξη δείχνω, ξεχνάτε

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

όμως πώς δεν έχω μάτια, πώς δεν βλέπω τίποτα τα λόγια μου ακολούθησε ένα μουρμουρητό αγανάκτησης. Ξέρουμε τα πάντα για σένα, ξέρουμε πιο πολλά κι από εσένα τον ίδιο. Μπορεί να έχουν αφαιρεθεί τα μάτια σου, το οπτικό νεύρο όμως είναι στη θέση του. Με τα επιστημονικά μέσα που διαθέτουμε, μπορεί να συνδέσουμε μια συσκευή στο οπτικό νεύρο που θα σου μεταδίδει τις εικόνες που θέλουμε. Μήπως αυτό σημαίνει πώς θα αποκτήσω και πάλι την όρασή μου. Ρώτησα. Όχι, δεν μπορεί να γίνει αυτό, ήταν ή απάντηση. Σε χρησιμοποιούμε για έναν ορισμένο σκοπό. Ή συσκευή που θα έπρεπε να έχεις μαζί σου για να βλέπεις, θα ήταν κάτι εντελώς ξένο στον πρωτόγονο Κόσμο σου και αυτό δεν επιτρέπεται μα μιλήσαμε αρκετά. Θα φωνάξω τους βοηθούς μου. Σύντομα ακούστηκε ένα δειλό χτύπημα, που το ακολούθησε ο ήχος μετάλλου που γλιστρά. Κάποια συζήτηση ακούστηκε θα πρέπει να είχαν μπει δύο άνθρωποι. Ένωσα τότε το κάθισμά μου να κουνιέται κι έκανα να ηχήξω όρθιος. Με τρόπο ανακάλυψα πώς ήμουν δεμένος στη θέση μου. Ένωσα να με μετακινούν με αυτό το κάθισμα που φαινόταν να γλιστρά εύκολα προς κάθε κατεύθυνση. Περάσαμε πολλούς διαδρόμους όπου ή ηχώ σκορπούσε παράξενες εντυπώσεις. Κάποια στιγμή ένωσα να στρίβουμε απότομα, ενώ ταυτόχρονα οι πιο παράδοξες μυρωδιές ερέθισαν τη μύτη μου.³⁰

Κάποιος μουρμούρισε μια διαταγή και σταματήσαμε. Ένωσα χέρια να με αρπάζουν από τα πόδια και τους ώμους. Με σήκωσαν ψηλά, με έγειραν κάπως και με κατέβασαν. Είχα αληθινά τρομοκρατηθεί. Κι ο τρόμος μου μεγάλωσε ακόμη περισσότερο καθώς αισθάνθηκα μια σφιχτή λουρίδα να τυλίγεται γύρω από το δεξί μου χέρι, ακριβώς πιο πάνω από τον αγκώνα. Το σφίξιμο έγινε ακόμα πιο έντονο, τόσο που ένωσα το χέρι μου να πηξεται. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή είχα ένα σίμπημα στο αριστερό μου χέρι και μια αίσθηση εντελώς πρωτόγνωρη, ότι κάτι χυνόταν μέσα στις φλέβες μου. Δόθηκε μια ακόμα διαταγή και σύντομα άγγιξαν τους κροτάφους μου δυο παγωμένοι μεταλλικοί δίσκοι. Ακούστηκε ένα βουητό σαν από μέλισσα που τριγυρνά κάπου μακριά κι ύστερα ή συνείδησή μου έσβησε. Ζωηρές αναλαμπές από φλόγες ήταν το πρώτο πράγμα που ένωσα μετά. Πράσινες,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

κόκκινες, πολύχρωμες λουρίδες. Ύστερα ούρλιαξα ήμουν τυφλός, το ήξερα, θα έπρεπε λοιπόν να βρίσκομαι στη χώρα των Δαιμόνων κι αυτοί να προετοιμάζαν βασανιστήρια. Ένας δυνατός, διαπεραστικός πόνος που δεν ήταν παρά το τίμημα μιας βελόνας ήρθε κι έδωσε τέλος στην αγωνία μου. Ήταν απλό, δεν μ' ένοιαζε πια. Κάποια φωνή μου μίλησε στη γλώσσα μου λέγοντας. Μη φοβάσαι, δεν πρόκειται να σου κάνουμε κακό. Κανονίζουμε τώρα τις λεπτομέρειες της όρασής σου. Τι χρώμα βλέπεις τώρα. Ξεχνώντας λοιπόν τους φόβους μου άρχισα να λέω πότε έβλεπα κόκκινο, πότε πράσινο και πότε μπλε. Κι υστέρα δεν μπόρεσα να κρατήσω μια κραυγή τρομερής κατάπληξης. Έβλεπα και πάλι, μα οι εικόνες που γέμιζαν το μυαλό μου ήταν τόσο παράξενες που τίποτα δεν καταλάβαινα. Πώς να περιγράψει κανείς το απερίγραπτο. Πώς να ξεκινήσει κανείς να περιγράψει μια σκηνή, όταν στη γλώσσα του δεν υπάρχουν λέξεις κατάλληλες, όταν στο μυαλό του δεν υπάρχουν έννοιες που να ταιριάζουν μαζί της. Εδώ στο Θιβέτ διαθέτουμε ένα πλούσιο λεξιλόγιο για την περιγραφή Θεών και Δαιμόνων, όταν όμως φτάνουμε στην περιγραφή των έργων των Θεών και των Δαιμόνων, μένουμε μ' άδεια χέρια. Δεν μπορώ να πω τίποτα άλλο πέρα από το ότι έβλεπα. Το σημείο από όπου έβλεπα όμως, δεν ήταν στη θέση των ματιών μου, αλλά κάπου άλλου κι από εκείνο το σημείο μπορούσα κι έβλεπα το Σώμα μου. 31

Ήταν μια πολύ παράδοξη εμπειρία, μια εμπειρία που δεν θα 'θελα ποτέ να ξαναβιώσω. Ας αρχίσουμε όμως από την αρχή. Μία από τις φωνές με είχε στην αρχή ρωτήσει να λέω πότε έβλεπα τα διάφορα χρώματα κι υστέρα ακολούθησε εκείνη ή φοβερή εμπειρία, εκείνη ή λευκή, εκτυφλωτική λάμψη, που τη διαδέχτηκε ή νέα μου όραση. Κοιτούσα αποσβολωμένος μια σκηνή ολότελα διαφορετική από οτιδήποτε άλλο γνώριζα στη ζωή μου. Το Σώμα μου είχε μια στάση μισοξαπλωτή, μισοκαθιστη πάνω σε μια μεταλλική πλατφόρμα. Ή πλατφόρμα δεν φαινόταν να στηρίζεται πουθενά άλλου έκτος από μια μικρή κολόνα, κάτι που με έκανε να φοβάμαι πώς από στιγμή σε στιγμή κινδύνευα να βρεθώ στο πάτωμα. Παντού επικρατούσε μια πρωτόγνωρη για μένα καθαριότητα. Οι τοίχοι, καμωμένοι από κάποιο γυαλιστερό υλικό, ήταν άσπιλοι και ή πρασινωπή τους απόχρωση ήταν πολύ ευχάριστη και καθησυχαστική. Ολόγυρα σ' εκείνη την παράξενη αίθουσα,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

που ήταν πολύ μεγάλη με τα κριτήριά μου, βρίσκονταν ογκώδη μηχανήματα που δεν μπορώ να σου τα περιγράψω, γιατί δεν υπάρχουν λέξεις κατάλληλες να τα εικονίσουν. Τα πρόσωπα όμως που ήταν στην αίθουσα Α, δοκίμασα ένα τρομερό σοκ όταν τα είδα, ένα τέτοιο σοκ που λίγο έλειψε και θα τινάζομαι επάνω φωνάζοντας, μα ύστερα σκέφτηκα πώς οι παραμορφωμένες εκείνες εικόνες ίσως να οφείλονταν στην τεχνητή όραση που μου είχαν δώσει όχι, δανείσει μόλις πριν λίγο. Κάποιος στεκόταν δίπλα σε μια μηχανή. Το ύψος του θα πρέπει να ήταν δυο φορές περισσότερο από το ύψος και του πιο Γιγαντόσωμου επόπτη μας, θα πρέπει να ήταν κάπου πέντε μέτρα ψηλός, ενώ το κεφάλι του ήταν παράδοξα κωνικό, θυμίζοντας έντονα αβγό. Δεν είχε καθόλου μαλλιά και φαινόταν να φορά έναν πρασινωπό χιτώνα. Όλοι στην αίθουσα φορούσαν τέτοιους χιτώνες που έφτανε από το λαιμό του ως κάτω τα πόδια του και κάλυπτε ακόμα και τα χέρια του ως τους καρπούς. Με τρόπο κοίταξα τα χέρια του κι είδα πώς ήταν καλυμμένα μ' ένα είδος δέρματος. Κοιτώντας τον ένα ύστερα από τον άλλον στην αίθουσα, ανακάλυψα πώς όλοι είχαν αυτό το παράξενο κάλυμμα στα χέρια κι άρχισα ν' αναρωτιέμαι μήπως ήταν κάτι επιβεβλημένο από τη θρησκεία τους ή μήπως με θεωρούσαν ακάθαρτο και ήθελαν να προφυλαχτούν από μολύνσεις.³²

Εκτός από τον Γίγαντα δίπλα στη μηχανή, στην αίθουσα υπήρχαν δύο ακόμα όντα, που από το παρουσιαστικό τους έκρινα πώς ήταν θηλυκά. Ή μία είχε πολύ σκούρο δέρμα, ενώ ή άλλη πολύ ανοιχτόχρωμο. Τα μαλλιά της πρώτης ήταν κατσαρά, ενώ της δεύτερης ίσια και λευκά. Δεν θεωρώ όμως τον εαυτό μου έμπειρο στις γυναίκες κι έτσι θα ήταν προτιμότερο ν' αφήσουμε αυτό το θέμα. Οι δύο γυναίκες κοίταζαν προς το μέρος μου, όταν κάποτε ή μία τους σήκωσε το χέρι της και έδειξε προς μια κατεύθυνση που μέχρι τότε δεν είχα προσέξει. Εκεί αντίκρισα ένα φοβερά παράδοχο πλάσμα, ένα νάνο, ένα ανθρωποειδές με πολύ πολύ μικρό Σώμα σαν πεντάχρονου παιδιού μ' ένα κεφάλι αληθινά τεράστιο, έναν ολόκληρο θόλο για κρανίο. Και το πλάσμα αυτό ήταν εντελώς άτριχο. Το πηγούνι του ήταν πολύ μικρό και το στόμα του δεν έμοιαζε καθόλου με τα ανθρώπινα, μα θύμιζε περισσότερο ένα τριγωνικό άνοιγμα. Ή μύτη μόλις που σχηματιζόταν. Το πλάσμα αυτό

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

θα πρέπει να ήταν το πιο σπουδαίο πρόσωπο στην αίθουσα, γιατί όλοι οι άλλοι κοιτούσαν πάντα με σεβασμό προς το μέρος του. Τότε όμως ή γυναίκα κούνησε και πάλι το χέρι της και μια φωνή από κάποιον που δεν είχα προσέξει μέχρι τότε μίλησε, στη γλώσσα μου. Κοίταξε εμπρός σου, βλέπεις τίποτα. Βλέπεις τον εαυτό σου. Ταυτόχρονα αυτός που μιλούσε μπήκε στο οπτικό μου πεδίο. Έδειχνε ο πιο κανονικός από όλους τους άλλους, έδειχνε να, θα μπορούσα να πω πώς κατάλληλα ντυμένος θα τον νόμιζε κανείς για Ινδό έμπορο, τόσο κανονική ήταν ή όψη του. Ήρθε προς το μέρος μου και κράτησε μπροστά μου μια πολύ γυαλιστερή ουσία. Κοίταξα προς το μέρος της η τουλάχιστον έκανα πώς κοίταξα, γιατί το σημείο από όπου έβλεπα δεν ανήκε στο Σώμα μου. Δεν είχα μάτια κι έτσι κάπου έπρεπε να ήταν ή συσκευή από όπου έβλεπα. Και τότε την είδα, στερεωμένη σε μια μετάλλινη θήκη που εξείχε από τον πάγκο όπου βρισκόμουν ξαπλωμένος. Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι πώς γινόταν να βλέπω το κουτί από το οποίο έβλεπα, όταν κατάλαβα πώς ή γυαλιστερή ουσία που κρατούσε μπροστά μου ο πιο κανονικός απ' όλα τα πλάσματα, ήταν ένα είδος καθρέφτη. 33

Όταν εκείνος άλλαξε λίγο τη γωνία του καθρέφτη, δεν μπόρεσα να κρατήσω μια κραυγή φρίκης κι αγωνίας καθώς αντίκρισα από κοντά το Σώμα μου πάνω στο μεταλλικό πάγκο. Είχα και παλιά δει τον εαυτό, πριν χάσω τα μάτια μου, να καθρεφτίζεται στα νερά κάποιας ήρεμης λίμνης κι έτσι μπορούσα ν' αναγνωρίσω τον εαυτό μου Ε. Και όμως, στη γυαλιστερή επιφάνεια, αντίκρισα μια άποστεωμένη φιγούρα, που έδειχνε να βρίσκεται στο κατώφλι του θανάτου της. Υπήρχε μια λουρίδα δεμένη γύρω από το ένα χέρι μου και από το ένα πόδι μου. Παράξενοι σωλήνες έβγαιναν από αυτές τις λωρίδες και πήγαιναν σ' ένα σημείο αόρατο για μένα. Ένα σωληνάκι πάντως που έβγαινε από τη μύτη μου, πήγαινε σε κάποιο διάφανο δοχείο στερεωμένο σ' ένα μεταλλικό στήριγμα δίπλα μου, το κεφάλι όμως, το κεφάλι. Ακόμα κι ή ανάμνηση εκείνης της εικόνας με ταράζει. Λίγο πιο πάνω από το μέτωπό μου εξείχαν αρκετά κομμάτια μετάλλου. Από αυτά ξεκινούσαν. Καλώδια που κατέληγαν στο κουτί που είχα δει στερεωμένο

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

δίπλα μου. Φαντάστηκα πώς εκείνα τα καλώδια ήταν ή επέκταση του οπτικού μου νεύρου και κατέληγαν στο μαύρο εκείνο κουτί, Όλα τούτα συνέχιζαν να με τρομάζουν κι αποφάσισα να πετάξω από το κεφάλι μου όλα εκείνα τα μέταλλα. Ανακάλυψα όμως πώς δεν μπορούσα να κάνω την παραμικρή κίνηση. Το μόνο που μπορούσα να κάνω, ήταν να στέκομαι απόλυτα ακίνητος κοιτώντας όλα τα παράξενα που ξετυλίγονταν γύρω μου. Ο άνθρωπος με την κανονική όψη τέντωσε τα χέρια του προς το μαύρο κουτί και ήταν τόσο αληθινή ή αίσθηση πως έσπρωχνε τα δάχτυλά του ίσια προς τα μάτια μου, που, αν μπορούσα να κινηθώ, θα είχα σίγουρα τιναχτεί από τη θέση μου εκείνος όμως περιορίστηκε να μετακινήσει λίγο το κουτί, ώστε να έχω μια διαφορετική θέα. Μπόρεσα έτσι να δω το χώρο που βρισκόταν πίσω από το Σώμα μου. Εκεί υπήρχαν δύο ακόμα άνθρωποι. Ή όψη τους ήταν αρκετά κανονική. Ο ένας ήταν Λευκός, ο άλλος Κίτρινος, σαν Μογγόλος. Έστεκαν ακίνητοι και κοίταζαν προς το μέρος μου, χωρίς να δείχνουν όμως να με προσέχουν. Φαίνονταν μάλλον βαριεστημένοι με όλη την υπόθεση, και θυμάμαι μάλιστα που σκέφτηκα τότε πώς αν είχαν τη θέση, μου σίγουρα δεν θα ένιωθαν έτσι αδιάφορα. Ή φωνή ακούστηκε και πάλι να λέει.³⁴

Λοιπόν, για λίγο καιρό, αυτό θα είναι τα μάτια σου. Οι σωλήνες που είδες στο Σώμα σου, θα σε τρέφουν και θα φροντίζουν για όλες τις λειτουργίες σου. Προς το παρόν δεν θα μπορείς να κινείσαι, γιατί φοβόμαστε πώς αν σου επιτρέψουμε να το κάνεις, υπάρχει κίνδυνος να κάνεις κακό στον εαυτό σου. Σε έχουμε ακινητοποιήσει για τη δική σου ασφάλεια. Μη φοβάσαι όμως, δεν σε περιμένει τίποτα κακό. Όταν θα έχουμε τελειώσει, θα σε γυρίσουμε σε κάποιο μέρος του Θιβέτ με βελτιωμένη την υγεία σου και θα είσαι απόλυτα φυσιολογικός, εκτός από το ότι δεν είναι δυνατό να γυρίζεις στον Κόσμο σου κουβαλώντας παντού το μαύρο κουτί. Χαμογέλασε ελαφρά προς την κατεύθυνσή, μου και απομακρύνθηκε προς τα πίσω. Πολλοί άλλοι τριγύριζαν στην αίθουσα ελέγχοντας διάφορα αντικείμενα. Υπήρχαν μερικά παράξενα κυκλικά πράγματα σαν παράθυρα, καμωμένα από το καλύτερο γυαλί. Πίσω από το γυαλί δεν υπήρχε τίποτα το σημαντικό, εκτός από ένα μικρό δείκτη που άλλαζε θέσεις δείχνοντας μερικά παράξενα σημάδια. Δεν

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

καταλάβαινα τίποτα. Τους έριξα μια περίεργη ματιά, μα καταλάβαινα πώς ξεπερνούσαν τόσο τις δυνάμεις μου που δεν έκανα τον κόπο να γεμίσω το μυαλό μου με απορίες. Ο χρόνος κυλούσε κι εγώ έμενα πάντα ακίνητος χωρίς να νιώθω ούτε εξαιρετικά ευχάριστα ούτε και κουρασμένος, θα πρέπει να ήμουν σε κάποια κατάσταση ύπνωσης, χωρίς να νιώθω τίποτα. Δεν υπήρχαν πάντως πόνοι να με βασανίζουν και ή ανησυχία μου είχε κάπως περάσει. Κάποια στιγμή άρχισα να αντιλαμβάνομαι κάποια αλλαγή να συμβαίνει μέσα μου. Με την άκρη του τεχνητού ματιού μου είδα κάποιον να γυρίζει διάφορα κουμπιά με πολλούς γυάλινους σωλήνες, που ήταν όλοι στερεωμένοι κοντά στη θέση μου. Καθώς γινόταν αυτό, οι διάφοροι δείχτες πίσω από τα γυάλινα παράθυρα άλλαξαν θέσεις. Ο μικρότερος απ' όλους στην αίθουσα, εκείνος που είχα θεωρήσει νάνο μα που φαινόταν να είναι ο επικεφαλής, είπε κάτι. Και τότε ήρθε μπροστά μου εκείνος που μιλούσε τη γλώσσα μου, για να μου πει ότι θα με έβαζαν να κοιμηθώ για αρκετό χρόνο έτσι που να ξεκουραστώ τελείως. Όταν θα έβρισκα ανανεωμένες τις δυνάμεις μου, θα με ξυπνούσαν και θα μου έδειχναν αυτά που ήθελαν να μου δείξουν. Δεν είχε καν προλάβει να τελειώσει τα λόγια του, όταν ένιωσα τη συνείδησή μου να σβήνει τόσο απότομα όσο και ή φλόγα του λυχναριού.

35

Αργότερα έμαθα πώς ακριβώς είχε γίνει. Διέθεταν μια συσκευή που μπορούσε να φέρει άμεση αναισθησία σ' ελάχιστο χρόνο. Το πόσο καιρό κοιμήθηκα ή έμεινα αναίσθητος δεν μπορώ να το ξέρω. Θα μπορούσε να ήταν μια ώρα ή μια μέρα ακόμα. Το ξύπνημα μου ήταν τόσο ξαφνικό, όσο κι ο ύπνος μου. Τη μια στιγμή κοιμόμουν, την άλλη ήμουν ξύπνιος. Με λύπη μου βρήκα πώς ή καινούργια μου όραση δεν ήταν σε λειτουργία. Ήμουν το ίδιο τυφλός όπως και πρώτα. Παράξενοι ήχοι έφτασαν στ' αυτιά μου, το κουνδούνισμα του μετάλλου που χτυπά πάνω σε μέταλλο ή γυαλί κι υστέρα γρήγορα βήματα που απομακρύνονταν. Ακούστηκε πάλι ο ήχος του μετάλλου που γλιστρά γρήγορα και όλα ησύχασαν για λίγες στιγμές. Έμεινα ακίνητος να σκέφτομαι, γεμάτος θαυμασμό για όλα τα παράξενα τούτα γεγονότα, που τόση αναστάτωση είχαν φέρει στη ζωή μου. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, την ώρα που είχε αρχίσει να μεγαλώνει μέσα μου ή αγωνία, ακούστηκαν βήματα να έρχονται. Ήταν βήματα κοντά και κοφτά και

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

συνοδεύονταν από το μακρινό ψίθυρο των φωνών δύο ανθρώπων. Ο ήχος δυνάμωσε και γύρισε προς το δωμάτιό μου. Και πάλι ακούστηκε ο ήχος μετάλλου που γλιστρά και οι δύο γυναίκες, γιατί αυτή την εντύπωση μου έδωσαν οι αισθήσεις μου, ήρθαν προς το μέρος μου μιλώντας ακόμα δυνατά με τις ψιλές φωνές τους μιλώντας και οι δύο ταυτόχρονα, έτσι μου φάνηκε. Σταμάτησαν δεξιά και αριστερά μου και ξαφνικά Ω φρίκη της φρίκης τράβηξαν από πάνω μου το μοναδικό κάλυμμα που υπήρχε. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Αδύναμος κι ακίνητος ήμουν στο έλεος αυτών των θηλυκών. Γυμνός όσο και τη μέρα που γεννήθηκα, γυμνός μπροστά στα μάτια εκείνων των άγνωστων γυναικών. Εγώ, ένας Μοναχός που δεν ήξερε τίποτα για γυναίκες, ένας μοναχός που ας μην ντραπώ να το ομολογήσω φοβόταν τις γυναίκες. Ο Γέροντας Ερημίτης σταμάτησε να μιλά. Ο νεαρός Μοναχός τον κοιτούσε γεμάτος τρόμο στη σκέψη της φρικτής προσβολής. Στο μέτωπο του Ερημίτη ένα στρώμα ιδρώτα στεφάνωσε το κουρασμένο δέρμα, καθώς ο Γέροντας ξαναζούσε τις παλιές εκείνες στιγμές. 36

Με τρεμάμενα χέρια πήρε τη γαβάθα του και ήπια από εκεί λίγο νερό. Και σαν να μην έφτανε αυτό, συνέχισε διστακτικά ο Γέροντας, οι δυο γυναίκες με γύρισαν ανάποδα και τρύπησαν με δύναμη ένα ακατονόμαστο μέρος του σώματός μου. Ένιωσα κάποιο υγρό να μπαίνει στο Σώμα μου και φοβήθηκα πώς θα σκάσω. Ύστερα, χωρίς καθυστέρηση, με ανασήκωσαν και τοποθέτησαν ένα παγωμένο δοχείο κάτω από το Σώμα μου. Θα 'θελα να ξεχάσω το τι συνέβη υστέρω μπροστά στις γυναίκες εκείνες. Κι αυτό δεν ήταν παρά ή αρχή. Ύστερα έπλυναν παντού το γυμνό Σώμα μου, δείχνοντας μια δίχως ντροπή οικειότητα με τα απόκρυφα μέρη του αντρικού σώματος. Μετά το πλύσιμο με σκέπασαν γρήγορα και έσπρωξαν στο Σώμα μου πολλές μεταλλικές βελόνες, ενώ άλλαξαν και το σωληνάκι στη μύτη μου. Ύστερα άπλωσαν πάνω μου ένα κομμάτι ύφασμα από το λαιμό ως τα πόδια, άλλα αυτό δεν ήταν το τέλος. Ένιωσα ξαφνικά ένα οδυνηρό ξύσιμο στο κρανίο μου κι άλλα πολλά ανεξήγητα πράγματα πριν άπλώσουν παντού στο κεφάλι μου μια κολλώδη, ερεθιστική ουσία. Όλη αυτή την ώρα οι νεαρές

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

γυναίκες συζητούσαν και γελούσαν ανέμελα σαν να τις είχαν κυριεύσει Δαίμονες. Ύστερα από αρκετή ώρα ακούστηκε και πάλι το μέταλλα που γλιστρούσε και βαριά βήματα να με πλησιάζουν. Οι συζητήσεις των θηλυκών σταμάτησαν. Ή φωνή που μιλούσε τη γλώσσα μου, με χαιρέτησε. Και πώς είσαι τώρα. Φριχτά του απάντησα, τονίζοντας τη λέξη. Αυτές οι γυναίκες σας ξεγύμνωσαν το Σώμα μου και μου φέρθηκαν με έναν τρόπο που ντρέπομαι ακόμα και να τον διηγηθώ φάνηκε να τον διασκεδάζουν πολύ οι παρατηρήσεις μου. Για να είμαι ειλικρινής, μάλιστα, ξεκαρδιστικά στα γέλια, χωρίς βέβαια αυτό να με βοηθήσει να νιώσω καλύτερα. Έπρεπε να σε πλύνουμε, είπε στο τέλος, έπρεπε να καθαρίσουμε το Σώμα σου και να σου δώσουμε τροφή με τις βελόνες. Έπειτα ήταν και οι διάφορες ηλεκτρικές συνδέσεις που έπρεπε να αντικατασταθούν με καινούργιες αποστειρωμένες. Το κρανίο σου έπρεπε κι αυτό να καθαριστεί και επιθεωρηθεί. Όταν θα φύγεις από δω, μόνο ελαφρές ουλές θα έχουν μείνει πάνω σου.³⁷

Ο γέρος Ερημίτης έσκυψε προς το νεαρό Μοναχό. Να δεξ είπε, να οι πέντε ουλές στο κρανίο μου. Ο νεαρός σηκώθηκε και κοίταξε με ενδιαφέρον το κρανίο του Ερημίτη. Ναι, τα σημάδια διακρίνονταν καθαρά, σαν κατάσπρες βαθιές ουλές, τέσσερα εκατοστά σε μήκος. Τι τρομερό, σκέφτηκε ο νεαρός, να πρέπει να περάσεις όλες τούτες τις εμπειρίες στα χέρια γυναικών. Ένωσε, το Σώμα του να ανατριχιάζει και κάθισε στη θέση του γρήγορα, σαν να φοβόταν επίθεση από πίσω. Ο Ερημίτης συνέχισε. Οι διαβεβαιώσεις του δεν με καθησύχασαν και ρώτησα. Μα γιατί με κακομεταχειρίστηκαν έτσι οι γυναίκες εκείνες. Αν ήταν τόσο μεγάλη ανάγκη να γίνουν αυτά, δεν βρίσκονταν άντρες να τα κάνουν. Ο δεσμοφύλακας μου, γιατί έτσι τον θεωρούσα, γέλασε και πάλι και απάντησε. Φίλε, μου, μην είσαι πια τόσο σεμνότυφος το γυμνό σου Σώμα δεν σήμαινε τίποτα για αυτές. Εδώ όλοι εμείς τριγυρίζουμε γυμνοί την περισσότερη ώρα. Το Σώμα είναι ναός του Υπερνου κι έτσι είναι αγνό. Εκείνοι που είναι σεμνότυφοι, δεν έχουν καθαρές σκέψεις. Όσο για τις γυναίκες που σε φρόντισαν, αυτό ήταν το καθήκον τους, είναι νοσοκόμες και έχουν εκπαιδευτεί για αυτό το σκοπό. Μα γιατί δεν

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μπορώ να κινηθώ. Ρώτησα, και γιατί δεν μου επιτρέπεται να βλέπω. Αυτό είναι βασανιστήριο. Δεν μπορείς να κινηθείς, είτε, γιατί μπορείς να τραβήξεις από το Σώμα σου τα ηλεκτρόδια και να σκοτωθείς. Και πάλι γιατί μπορεί να προκαλέσεις κάποια βλάβη στον εξοπλισμό μας. Δεν σου επιτρέπουμε να συνηθίσεις την τεχνητή όραση, γιατί όταν φύγεις από εδώ, θα είσαι και πάλι τυφλός. Δεν πρέπει λοιπόν με τη χρήση της τεχνητής όρασης εδώ να χάσεις τις άλλες αισθήσεις που αναπτύσσει ο τυφλός, γιατί θα τις ξαναχρειαστείς. Βασανιστήριο θα ήταν αν σου δίναμε την τεχνητή όραση όλο τον καιρό που θα είσαι εδώ, γιατί τότε θα έμενες αβοήθητος. Βρίσκεσαι εδώ όχι για την ευχαρίστηση σου, μα για να δεις και ν' ακούσεις και να γίνεις μια ζωντανή αποθήκη γνώσεων, που αργότερα θα μεταδώσεις σε κάποιον που θα έρθει στο δρόμο σου. Κανονικά οι γνώσεις αυτές θα έπρεπε να γραφούν, φοβόμαστε όμως να ξεκινήσουμε μία ακόμη ιστορία ιερών βιβλίων ή γραφών. Από τις γνώσεις που θ' αποκτήσεις και αργότερα θα μεταδώσεις, εκείνα που θέλουμε να γράφουν, θα γράφουν.³⁸

Στο μεταξύ, να θυμάσαι πώς βρίσκεσαι εδώ για τους δικούς μας σκοπούς, όχι τους δικούς σου. Στο σπήλαιο τα πάντα ήταν ακίνητα. Ο Γέροντας Ερημίτης σταμάτησε να μιλά. Περιορίστηκε μόνο να πει. Ας σταματήσουμε εδώ. Πρέπει να ξεκουραστώ για λίγο. Πρέπει να φέρεις νερό και να καθαρίσεις τη σπηλιά. Πρέπει ν' αλεστεί και το κριθάρι. Να καθαρίσω και την εσωτερική σας αίθουσα, σεβαστέ. Ρώτησε ο νεαρός Μοναχός. Όχι, αυτό θα το κάνω μόνος μου όταν θα έχω ξεκουραστεί, φέρε μου όμως καινούργια άμμο από το ποτάμι κι άφησε την εδώ. Σηκώθηκε και περπάτησε προς ένα μικρό άνοιγμα στους πέτρινους τοίχους. Για ογδόντα χρόνια τώρα δεν έτρωγα τίποτα άλλο από Τσάμπα, είπε κάπως εύθυμα, κι αρχίζω να νιώθω έναν παράξενο πόθο να δοκιμάσω κάποιο άλλο φαγητό, για μια έστω φορά πριν φύγω για εκεί όπου δεν θα ξαναχρειαστώ φαγητό. Κούνησε το κατάλευκο γέρικο κεφάλι του και πρόσθεσε. Ίσως και να είναι τέτοιο το σοκ που θα προκαλέσει το διαφορετικό φαγητό που να με σκοτώσει. Αυτά ήταν και τα τελευταία λόγια του πριν χαθεί στο ιδιαίτερό του τμήμα του σπηλαίου, ένα μέρος που ποτέ δεν είχε μπει ο νεαρός Μοναχός. Ο νεαρός Μοναχός πήρε από την είσοδο της σπηλιάς ένα γερό κλαδί κι άρχισε μ' αυτό να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

σκαλίζει το πατημένο χώμα του δαπέδου της. Φρόντισε να βγάλει έξω όλη την παλιά άμμο και να την σκορπίσει καλά, ώστε να μην εμποδίζει την είσοδο. Ύστερα άρχισε να βηματίζει κουρασμένα από τη λίμνη στη σπηλιά και πάλι πίσω, κουβαλώντας κάθε φορά όσο περισσότερη φρέσκια άμμο μπορούσε να σηκώσει. Άπλωσε προσεκτικά τη νέα άμμο στο δάπεδό. Και την πάτησε καλά. Με έξι ακόμα διαδρομές ως τη λίμνη είχε φέρει αρκετή άμμο και για το Γέροντα Ερημίτη. Στο εσωτερικό άκρο του σπηλαίου ήταν ένας βράχος, στην κορυφή του οποίου υπήρχε ένα βαθούλωμα φτιαγμένο από τη διάβρωση που έφερνε το νερό αιώνες τώρα. Σ' αυτό το βαθούλωμα ο Μοναχός άδειασε δύο χούφτες κριθάρι. Εκεί κοντά ήταν και μια βαριά, στρογγυλή πέτρα. Σηκώνοντάς την με κάποια προσπάθεια ο νεαρός Μοναχός αναρωτήθηκε πώς τα κατάφερνε να επιζήσει ένας τόσο γέρος άνθρωπος όπως ο Ερημίτης, έτσι τυφλός κι αδύναμος. 39

Το κριθάρι όμως ήδη ψημένο έπρεπε να αλεστεί. Σήκωσε την πέτρα πάνω απ' το κεφάλι του και την κατέβασε με δύναμη στο κριθάρι, στρίβοντας την ταυτόχρονα. Τούτη ή δουλειά συνεχίστηκε έτσι μονότονη γι' αρκετή ώρα. Σήκωνε την πέτρα, την κατέβαζε πάνω στο κριθάρι, τη στριφογύριζε κι ανανέωνε με νέο κριθάρι το κοινοποιημένο παλιό. Στο τέλος, με χέρι και πλάτη που πονούσαν, άφησε τη μεγάλη πέτρα κι αφαίρεσε την τελευταία ποσότητα αλευριού. Φρόντισε υστέρα να σκουπίσει το βράχο και την πέτρα με λεπτή άμμο για να καθαρίσουν καλά και έβαλε το αλεύρι στο παλιό κουτί που ήταν εκεί γι' αυτόν το σκοπό. Κουρασμένος υστέρα πήγε προς την είσοδο της σπηλιάς. Ο Ήλιος του μεσημεριού έλαμπε ακόμα ζεστά. Ο νεαρός Μοναχός ξάπλωσε σ' ένα βράχο κι άρχισε να ανακατεύει νωχελικά το Τσάμπα του. Από κάποιο κλαδί ένα μικρό πουλί παρατηρούσε με χαριτωμένη αυτοπεποίθηση τα πάντα. Στη λίμνη ένα ψάρι πήδηξε στον αέρα να πιάσει κάποιο έντομο και στη ρίζα ενός κοντινού δέντρου ένα τρωκτικό έψαχνε για την τροφή του, μη δίνοντας καμιά σημασία στο νεαρό Μοναχό. Ένα σύννεφο ήρθε να κρύψει τις ζεστές Ηλιαχτίδες κι ο νεαρός άρχισε να τρέμει στην παγωνιά. Πήδηξε όρθιος, πέταξε ότι απέμενε στη γαβάθα του και την καθάρισε με λεπτή άμμο. Το πουλί πέταξε μακριά τρομαγμένο και το

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

τρωκτικό βιάστηκε να κρυφτεί πίσω από τον κορμό του δέντρου, χωρίς όμως να πάψει να κοιτά τη σκηνή με λαμπερά σαν χάντρες μάτια. Χώνοντας τη γαβάθα στον κόρφο του ο Μοναχός ξεκίνησε βιαστικός για το σπήλαιο. Εκεί βρήκε τον Γέροντα να κάθεται με την πλάτη ακουμπισμένη στους βράχους, θα 'θελα να νιώσω πάνω μου για μια φορά τη ζεστασιά της φωτιάς, είπε, γιατί τα τελευταία εξήντα χρόνια δεν μπόρεσα να ετοιμάσω μια φωτιά μόνος μου. Θα μπορούσες να το κάνεις αυτό για μένα. Θα πάμε να καθίσουμε στο στόμιο της σπηλιάς. Μα βέβαια, απάντησε ο νεαρός Μοναχός, έχετε τσακμακόπετρα ή ξύλα. Όχι, δεν έχω τίποτα άλλο από τη γαβάθα μου, το κουτί για το κριθάρι και τους δύο μου χιτώνες. Δεν έχω ούτε μια κουβέρτα.40

Έτσι ο νεαρός Μοναχός άφησε τη δικιά του μισοκουρελιασμένη κουβέρτα γύρω στους ώμους του Γέροντα και βγήκε από τη σπηλιά. Λίγο πιο πέρα από την είσοδο μια μικρή κατολίσθηση είχε γεμίσει τον χώρο με διάφορα χαλίκια. Από αυτά ο νεαρός Μοναχός διάλεξε προσεκτικά δυο στρογγυλά βότσαλα που ταίριαζαν άνετα στην παλάμη του. Τα έτριψε μεταξύ τους για δοκιμή και είδε με ικανοποίηση έναν ολόκληρο χείμαρρο από σπίθες να ξεπηδά με την πρώτη κιάλας προσπάθεια. Βάζοντας τα δυο βότσαλα στον κόρφο του πήγε προς ένα παλιό δέντρο, που από καιρό είχε πεθάνει χτυπημένο από κεραυνό. Ψάχνοντας στο κούφιο εσωτερικό του κατάφερε να ξύσει με τα χέρια του και να βγάλει αρκετές τούφες από κάτασπρη ξερή ψίχα. Την έβαλε κι αυτή μέσα στο χιτώνα του κι υστέρτα βάλθηκε να μαζεύει από ολόγυρα ξερά μικρά κλαδάκια. Φορτωμένος μ' όλα αυτά πήγε αργά και τ' ακούμπησε στο έξω μέρος του στομίου της σπηλιάς, σε τέτοια μεριά προς τον άνεμο που να μη γεμίσει καπνούς το σπήλαιο μα ούτε και να σβήσει ή φωτιά. Στο μαλακό χώμα έσκαψε με τα χέρια του μια λακκούβα κι έβαλε εκεί σταυρωτά τα μικρά κλαδάκια που είχε μαζέψει, αφού πρώτα τα έσπασε. Πάνο τους έβαλε την ψίχα, αφού πρώτα φρόντισε να την τρίψει καλά. Έσκυψε πάνω στα ξύλα και κρατώντας στο κάθε χέρι από μία πέτρα, τις χτύπησε έτσι που να ξεπηδήσει πάλι εκείνος ο χείμαρρος με τις σπίθες. Προσπάθησε ξανά και ξανά ώσπου

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

στο τέλος μια μικρή φλογίτσα φάνηκε να παίρνει ζωή. Ρίχτηκε γρήγορα στο χώμα και προσεκτικά Ο, πόσο προσεκτικά φύσηξε προς την πολύτιμη φλόγα. Αργά εκείνη όλο και δυνάμωνε. Ο Μοναχός φυσούσε και φυσούσε, ώσπου είδε με ικανοποίηση τη φλόγα ν' απλώνεται στα κλαδιά και να γίνεται φωτιά. Καμιά μητέρα δεν θα φρόντιζε τόσο το νεογέννητο της, όσο ο νεαρός Μοναχός την καινούργια φωτιά. Εκείνη υψωνόταν ολοένα και πιο λαμπερή. Στο τέλος, θριαμβευτικά, άρχισε να ρίχνει στις φλόγες όλο και μεγαλύτερα ξύλα. Τότε μπήκε στη σπηλιά ψάχνοντας για το Γέρο Ερημίτη. Σεβαστέ Γέροντα, είπε ο νεαρός Μοναχός, ή φωτιά σας είναι έτοιμη, μπορώ να σας βοηθήσω. Έβαλε στο χέρι του Γέροντα ένα γερό ραβδί και τον βοήθησε να σηκωθεί όρθιος. Τον οδήγησε με προσοχή σ' ένα μέρος κοντά στη φωτιά και μακριά από τον καπνό, θα πάω να μαζέψω περισσότερα ξύλα για τη νύχτα, είπε ο νεαρός Μοναχός, μα πρώτα θα βάλω μέσα στην σπηλιά την ψίχα που απόμεινε και τις πέτρες. 41

Μ' αυτά τα λόγια έφτιαξε την κουβέρτα γύρω στους ώμους του Ερημίτη, έβαλε νερό δίπλα του και μετέφερε στο εσωτερικό της σπηλιάς την ψίχα που είχε άπομοίσει και τις πέτρες. Αφήνοντας τη σπηλιά ο νεαρός Μοναχός φρόντισε να βάλει αρκετά ξύλα στη φωτιά και να σιγουρευτεί πως ο Γέροντας ήταν καθισμένος με ασφάλεια σ' αρκετή απόσταση από τις φλόγες. Ύστερα τράβηξε προς την τοποθεσία όπου είχαν στρατοπεδεύσει οι έμποροι. Ίσως να είχαν αφήσει πίσω κανένα κομμάτι ξύλο, σκέφτηκε. Όμως δεν κατάφερε να βρει ούτε ένα κομμάτι. Παρόλα, αυτά στάθηκε τυχερός, γιατί είχαν ξεχάσει πίσω κάτι καλύτερο από ξύλο. Ένα μεταλλικό δοχείο, θα πρέπει να τους είχε πέσει καθώς φόρτωναν τα γιαντ για να ξεκινήσουν. Τώρα για το νεαρό Μοναχό ήταν ένας πραγματικός θησαυρός, θα μπορούσε πια να ζεστάνει νερό. Κάτω από το δοχείο βρήκε μια γερή σφήνα, μα ο νεαρός δεν είχε ιδέα σε τι μπορεί να χρησίμευε. Ύστερα από αρκετή προσεκτική περιπλάνηση ανάμεσα στα δέντρα, βρέθηκε να έχει μαζέψει μια ικανοποιητική ποσότητα ξύλων. Άρχισε λοιπόν να μεταφέρει κάθε φορά κι από λίγα στη σπηλιά. Δεν μίλησε από την αρχή για τα ευρήματά του στον Ερημίτη, ήθελε να δει την έκπληξή του καθώς θα κρατούσε ικανοποιημένος λίγο ζεστό τσάι στα χέρια του. Τσάι υπήρχε, γιατί ο έμπορος του είχε δώσει αρκετή ποσότητα, μέχρι τότε όμως δεν υπήρχε μέσο να το ζεστάνει. Το τελευταίο φορτίο ξύλου ήταν πολύ ελαφρύ και δεν άξιζε να γυρίσει μόνο με

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

αυτό στη σπηλιά. Άρχισε λοιπόν να ψάχνει τριγύρω για κανένα κλαδί. Σε ένα πύκνωμα των δέντρων κοντά στο νερό αντίκρισε ξαφνικά ένα σωρό κουρέλια. Πώς βρέθηκαν εκεί δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Ή έκπληξη σύντομα έδωσε τη θέση της στην περιέργεια. Πήγε προς τα κουρέλια να τα μαζέψει και πήδηξε ένα μέτρο στον αέρα όταν τα άκουσε να βογγουν. Σκύβοντας μπροστά είδε πώς τα κουρέλια ήταν ένας άνθρωπος, ένας άνθρωπος απίστευτα αδύνατος. Γύρω στο λαιμό του φορούσε δυο ξύλινες σανίδες κάπου ένα μέτρο μακριές, που έκλειναν με μια σφήνα στο λαιμό του. Ήταν ζωντανός σκελετός. Ο νεαρός Μοναχός έπεσε στα γόνατα και παραμέρισε τα χορτάρια γύρω από το Σώμα. 42

Ύστερα έτρεξε ως το νερό και γέμισε τη γαβάθα του. Γυρίζοντας γρήγορα κοντά στον πεσμένο άντρα έριξε το νερό στο μισάνοιχτο του στόμα. Εκείνος κουνήθηκε λίγο κι άνοιξε τα μάτια του. Βλέποντας το Μοναχό να σκύβει πάνω του αναστέναξε με ανακούφιση. Προσπάθησα να πιω νερό, ψιθύρισε, κι έπεσα μέσα. Με τη σανίδα αυτή επέπλεα, μα παρά λίγο να πνιγώ. Για μέρες ήμουν στο νερό και μόλις τώρα τελευταία κατάφερα να βγω στην όχθη. Σταμάτησε εξαντλημένος. Ο νεαρός Μοναχός του έδωσε νερό κι υστέρτα νερό καλά ανακατεμένο με αλεύρι κριθαριού. Μπορίς να βγάλεις αυτό το πράγμα από τον λαιμό μου. Ρώτησε ο σκελετωμένος άντρας. Αν κτυπήσεις τούτη την κλειδαριά από το πλάι ανάμεσα σε δυο πέτρες θ' ανοίξει στα δύο. Ο νεαρός Μοναχός σηκώθηκε όρθιος και πήγε προς την όχθη, αναζητώντας δυο μεγάλες πέτρες. Δεν άργησε να γυρίσει πίσω στον αιχμάλωτο. Έβαλε τη μεγαλύτερη πέτρα από αυτές που είχε φέρει κάτω από την κλειδαριά και της έδωσε με την άλλη ένα γερό κτύπημα. Προσπάθησε από την άλλη μεριά, συμβούλεψε ο άντρας, και χτύπα εκεί που περνά η σφήνα. Ύστερα τράβηξε, προς τα κάτω δυνατά. Με προσοχή ο νεαρός γύρισε την κλειδαριά κι έκανε όπως του είπε. Σε λίγο οι προσπάθειες του αμείβονταν με ένα άσχημο τρίξιμο και τη διάλυση της κλειδαριάς. Τράβηξε προσεκτικά τις δύο σανίδες κι ελευθέρωσε το λαιμό του αποσκελετωμένου άντρα. Ήταν τόσο ερεθισμένος από το σφίξιμο, που μάτωσε στη στιγμή. Θα πάρουμε τούτη τη σανίδα να την κάψουμε, είπε ο νεαρός, Μοναχός, είναι κρίμα να πάει χαμένη. 43

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Για αρκετή ώρα ο νεαρός Μοναχός κάθισε στο χώμα δίπλα στο κεφάλι του άρρωστου άντρα, για να περιποιηθεί τις πληγές του και να του δώσει μικρές ποσότητες Τσάμπα. Στο τέλος σηκώθηκε όρθιος κι είπε. Θα πρέπει να σε μεταφέρω στο σπήλαιο του Ερημίτη. Με αυτά τα λόγια σήκωσε τον άντρα από το χώμα και κατάφερε να τον ρίξει στον ώμο του. Εκείνος, ολότελα εξαντλημένος, έμοιαζε με διπλωμένη κουβέρτα, τόση ήταν ή αδυναμία του να στηρίξει το Σώμα του. Παραπατώντας κάτω από το βάρος ο Μοναχός πήρε το δρόμο ανάμεσα από τα δέντρα προς τη σπηλιά. Κάποτε, υστέρα από ένα ταξίδι που του φάνηκε ατέλειωτο, έφτασε κοντά στη φωτιά. Εκεί άφησε μαλακά το φορτίο του να γλιστρήσει στο χώμα. Σεβαστέ Γέροντα, είπε, βρήκα αυτόν τον άνθρωπο ανάμεσα στα χόρτα δίπλα στη λίμνη. Είχε το λαιμό του κλειδωμένο ανάμεσα σε δύο σανίδες και είναι πολύ άρρωστος. Έβγαλα τις σανίδες από το λαιμό του και τον έφερα εδώ. Με ένα κλαδί ο Μοναχός βάλθηκε ν' ανακατεύει τη φωτιά. Οι φλόγες υψώθηκαν ψηλά κι ο άνεμος γέμισε από την ευχάριστη μυρωδιά του ξύλου που καίγεται.

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Σταμάτησε για λίγο να μαζέψει ένα ακόμα ξύλο και στράφηκε προς τον Ερημίτη. Εκείνος είπε. Είχε σανίδες είπες γύρω στο λαιμό του. Αυτό σημαίνει πώς είναι κατάδικος. Μα τι να γυρεύει ένας κατάδικος σ' αυτά τα μέρη. Πάντως, ο,τι κι αν έχει κάνει, είναι άρρωστος κι εμείς θα τον περιποιηθούμε σαν άρρωστο. Ίσως μπορεί να μας μιλήσει κι ο ίδιος. Ναι, σεβαστέ Γέροντα. Μουρμούρισε ο σκελετωμένος άντρας με φωνή τρεμάμενη. Είναι πια πολύ αργά για να βοηθήσετε το Σώμα μου. Εκείνο που χρειάζομαι είναι βοήθεια Πνευματική, ώστε να μπορέσω να πεθάνω ειρηνικά. Μπορώ να σάς μιλήσω. Μα βέβαια, απάντησε ο Γέροντας, μίλησε κι εμείς θ' ακούσουμε όσα έχεις να μας πεις.⁴⁴

Ο σκελετωμένος άντρας έβρεξε τα χείλια του με νερό που του πρόσφερε ο Μοναχός, καθάρισε το λαιμό του κι άρχισε να μιλά. Ήμουν ένας πετυχημένος αργυροχόος στην πόλη της Λάσα. Οι δουλιές μου πήγαιναν καλά, ακόμα κι από τα μοναστήρια ερχόταν δουλειά. Μα κάποτε Ω φρίκη της φρίκης ήρθαν Ινδοί έμποροι και κουβάλησαν μαζί τους στην αγορά φτηνά πράγματα, φερμένα από τα παζάρια των Ινδιών. Αντικείμενα που τα ονόμαζαν μαζικής παραγωγής. Κατώτερα, ψεύτικα πράγματα, που ποτέ δεν θα τ' άγγιζα. Οι δουλιές μου όμως άρχισαν να σβήνουν. Τα χρήματα έβγαιναν όλο και δυσκολότερα. Ή γυναίκα μου δεν στάθηκε δυνατή ν' αντιμετωπίσει μαζί μου την καταστροφή και μ' άφησε για έναν πλούσιο έμπορο, που την είχε θελήσει πριν την παντρευτώ εγώ. Έναν έμπορο που δεν είχε αγγίξει ακόμα ο ανταγωνισμός των Ινδών. Δεν είχα κανένα να με βοηθήσει. Κανένα, να γνοιαστεί για μένα. Και κανένα για να φροντίσω. Σταμάτησε, πλημμυρισμένος από τις πικρές σκέψεις του. Ο Γέροντας Ερημίτης και ο νεαρός Μοναχός δεν μίλησαν. Περίμεναν μόνο να συνέλθει. Κι εκείνος δεν άργησε να συνεχίσει. Ο ανταγωνισμός δυνάμωνε, σε λίγο άρχισαν να έρχονται κι από την Κίνα πολύ φτηνότερα αγαθά. Οι δουλιές μου σταμάτησαν. Έμεινα μόνο με τις λιγοστές μου προμήθειες, που κι αυτές κανένας δεν ήθελε. Ήρθε κάποτε κι ένας Ινδός έμπορος και μου πρόσφερε μια προσβλητική τιμή για το σπίτι μου κι ο,τι βρισκόταν μέσα. Αρνήθηκα να τού το δώσω κι εκείνος με χλεύασε λέγοντας πώς δεν θα αργούσε ή στιγμή που θα μου το έπαιρνε για το τίποτα. Πεινασμένος και βαθιά θλιμμένος

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

καθώς ήμουν, έχασα την ψυχραιμία μου και τον πέταξα έξω από το σπίτι. Έπεσε με το κεφάλι στο δρόμο και χτύπησε τον κρόταφό του σε κάποια πέτρα εκεί ξανά σταμάτησε ο σκελετωμένος άνθρωπος, συγκλονισμένος από τις αναμνήσεις. Και πάλι οι άλλοι έμειναν σιωπηλοί περιμένοντας να συνεχίσει. Πλήθη με περικύκλωσαν, συνέχισε εκείνος, και άλλοι μιλούσαν εναντίον μου, άλλοι υπέρ μου. Δεν άργησαν όμως να με σύρουν μπρος σ' ένα δικαστή και να του διηγηθούν την ιστορία. Άλλοι μίλησαν στο δικαστή εναντίον μου, άλλοι υπέρ μου εκείνος όμως δεν σκέφτηκε παρά πολύ, λίγο πριν με καταδικάσει να φορώ επί ένα χρόνο εκείνες τις σανίδες. Τις έφεραν και τις κλείδωσαν γύρω στο λαιμό και στα χέρια μου. Έτσι κλειδωμένος δεν μπορούσα ούτε να τραφώ ούτε να πιω μόνος μου.⁴⁵

Εξαρτιόμουν απ' την καλοσύνη των άλλων. Να δουλέψω δεν μπορούσα και το μόνο που μου έμενε να κάνω, ήταν να περιπλανιέμαι ζητιανεύοντας όχι μόνο τροφή, μα και κάποιον να μου την φέρει στο στόμα. Δεν μπορούσα να ξαπλώσω κι έπρεπε ή να στέκομαι όρθιος ή να κάθομαι χλόμιασε ακόμα περισσότερο και φάνηκε έτοιμος να καταρρεύσει. Ο νεαρός Μοναχός είπε. Σεβαστέ Γέροντα, βρήκα ένα μεταλλικό δοχείο στο μέρος όπου είχαν μείνει οι έμποροι, θα το φέρω να φτιάξουμε τσάι. Τινάχτηκε όρθιος κι έτρεξε στο μέρος που είχε αφήσει το δοχείο, τη σφήνα και τις δυο σανίδες. Ύστερα από αρκετό ψάξιμο ανάμεσα στα χορτάρια κατάφερε να βρει κι ένα γάντζο που χρησίμευε για το κρέμασμα του δοχείου. Καθάρισε το δοχείο με άμμο και το γέμισε νερό. Ύστερα πήρε πάλι το μονοπάτι κουβαλώντας όλα μαζί τα πράγματα. Λίγη ώρα αργότερα πετούσε χαρούμενος τις δυο σανίδες στη φωτιά. Σπίθες τινάχτηκαν ψηλά στον αέρα και καπνός πολύς. Σε λίγο μια γλώσσα ζωηρής φωτιάς ξεπήδησε από το κέντρο της μιας σανίδας ο Μοναχός έτρεξε μέσα στη σπηλιά κι έφερε τα πράγματα που του είχε χαρίσει ο έμπορος. Ένα τούβλο τσαγιού. Ένα μεγάλο και πολύ στέρεο κομμάτι βουτύρου, σκονισμένο βέβαια και κάπως μπαγιατιάτικο, βούτυρο πάντως. Κι ύστερα κάτι πολύ σπάνιο, μια μικρή σακούλα καφετιάς ζάχαρης. Έξω, δίπλα στη φωτιά πέρασε ένα κλαδί στο χερούλι του δοχείου και το έβαλε στο κέντρο της φωτιάς. Ύστερα πήρε το κλαδί και το έβαλε παράμερα. Το τούβλο του τσαγιού ήταν ήδη σπασμένο σε μερικά κομμάτια κι έτσι πήρε λίγα από αυτά και τα έριξε στο νερό που είχε ήδη αρχίσει να ζεσταίνεται. Πήρε ακόμα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

με τη βοήθεια μιας πλατιάς κοφτερής πέτρας το ένα τέταρτο από το κομμάτι του βουτύρου και το πρόσθεσε στο μείγμα. Ένα μικρό κομμάτι βόρακα, που μόλις είχε κόψει από έναν μεγαλύτερο σβώλο, ήταν το επόμενο πράγμα που έριξε στο ζεστό νερό. Κι υστέρτα τι υπέροχη τύχη ήταν ή σειρά μιας ολόκληρης χούφτας καφετιάς ζάχαρης. Στο τέλος ο νεαρός Μοναχός, παίρνοντας ένα καινούργιο κλαδί από κάπου, άρχισε ν' ανακατεύει με δύναμη το μείγμα. Τώρα πια ο ατμός κάλυπτε ολόκληρο το δοχείο κι έτσι ο Μοναχός πήρε πάλι το κλαδί, το πέρασε κάτω από το χερούλι και σήκωσε απ' τη φωτιά το δοχείο. Ο γέρος Ερημίτης παρακολουθούσε με πολύ ενδιαφέρον ολόκληρη τη διαδικασία.46

Από τους ήχους ήταν ικανός να καταλαβαίνει τι γινόταν κάθε φορά. Και τώρα, χωρίς να του πει τίποτα ο Μοναχός, έβγαλε και κράτησε στα χέρια του τη γαβάθα του. Ο νεαρός Μοναχός την πήρε και παραμερίζοντας τις βρόμες και τα ξυλάκια που είχαν ανέβη στην επιφάνεια του μίγματος, τη μισογέμισε και την έδωσε με προσοχή πίσω στον Γέροντα. Ο κατάδικος ψιθύρισε πώς στα κουρέλια του ανάμεσα είχε μια γαβάθα δική του. Σ' αυτόν ο νεαρός μοναχός γέμισε μέχρι επάνω τη γαβάθα, ξέροντας, πώς επειδή έβλεπε, δεν υπήρχε φόβος να τη χύσει, τελευταία γέμισε τη δική του και κάθισε πίσω στο χώμα αναστενάζοντας με την ικανοποίηση εκείνων που έχουν δουλέψει σκληρά για κάτι. Πέρασε λίγη ώρα μ' απόλυτη σιωπή. Ο καθένας τους ήταν βυθισμένος στις σκέψεις του. Κάπου κάπου μόνο σηκωνόταν ο νεαρός Μοναχός για να γεμίσει τις γαβάθες των συντρόφων του η τη δική του. Ο ουρανός σκοτεινίαζε όλο και περισσότερο, ένας παγωμένος άνεμος άρχισε ν' αναστενάζει ανάμεσα στα δέντρα, κάνοντας, τα φύλλα να ξεσπάσουν σε ψίθυρος διαμαρτυρίας. Τα νερά της λίμνης ταράχτηκαν και κύματα άρχισαν να βρέχουν τα βότσαλα της όχθης. Μαλακά ο νεαρός Μοναχός πήρε το χέρι του Ερημίτη και τον οδήγησε πίσω στο εσωτερικό της σπηλιάς. Γύρισε μετά να πάρει το σκελετωμένο άντρα. Καθώς τον σήκωνε, εκείνος ξύπνησε από τον ύπνο του. Πρέπει να μιλήσω είτε, γιατί λίγη ζωή απομένει μέσα μου. Ο Μοναχός τον κουβάλησε στο εσωτερικό της σπηλιάς κι εκεί έφτιαξε την άμμο για να ξαπλώσει πιο άνετα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

έξω βγήκε μια φορά ακόμα να φέρει άμμο για να ρίξει στα αποκαΐδια της φωτιάς, έτσι που να μείνουν τα μικρά κάρβουνα αναμμένα ως το πρωί, οπότε θα είναι εύκολο να ξαναδώσουν μια φωτιά. Όταν πια οι τρεις άντρες, ο Γέροντας, ο μεσόκοπος κι ο έφηβος νεαρός κάθισαν πάλι όλοι μαζί, ο κατάδικος άρχισε πάλι να μιλά. Ο χρόνος που μου απόμεινε λιγοστεύει, είπε, νιώθω πώς οι πρόγονοί μου είναι έτοιμοι να με καλωσορίσουν κοντά τους. Για έναν ολόκληρο χρόνο υπέφερα και πείνασα. Για έναν ολόκληρο χρόνο ταξίδευα από τη Λάσα στο Πάρι και πάλι πίσω, αναζητώντας τροφή και βοήθεια. Αναζητώντας στο δρόμο μου συνάντησα πολλούς μεγάλους Λάμα που μ' έδιωξαν από κοντά τους κι άλλους όμως που στάθηκαν καλοί και συμπονετικοί. 47

Συνάντησα ταπεινούς ανθρώπους που με βοήθησαν ακόμα και αν πεινούσαν οι ίδιοι. Για ένα χρόνο περιπλανήθηκα σαν τον τελευταίο νομάδα. Έχω παλέψει με σκυλιά για να πάρω τη μερίδα τους κι ύστερα ανακάλυπτα πώς δεν μπορούσα να τη φέρω στο στόμα μου. Σταμάτησε και πήρε να πει λίγο από το κρύο τσάι του. Μα πώς έφτασες ως αυτά τα μέρη. Ρώτησε με την τρεμουλιαστή φωνή του ο γέρος Ερημίτης. Έσκυψα να πιω νερό στο απέναντι άκρο της λίμνης, μα το βάρος της σανίδας μ' έκανε να χάσω την ισορροπία μου και να πέσω στο νερό. Ένας δυνατός άνεμος με έσπρωξε βαθιά κι είδα τη νύχτα και τη μέρα και τη νύχτα και τη μέρα που ακολούθησε, ενώ εγώ ήμουν ακόμα στο νερό. Πουλιά έρχονταν και τσιμπούσαν τη σανίδα μου. Μερικά προσπαθούσαν να τσιμπήσουν τα μάτια μου, μα φώναζα και τα τρώμαζα. Ασταμάτητα μ' έσπρωχνε ο άνεμος και ταξίδευα, ώσπου έχασα τις αισθήσεις μου και δεν μπορώ να ξέρω πόσος χρόνος κύλησε. Νωρίς τούτη τη μέρα τα πόδια μου άγγιξαν τον βυθό. Πάνω από το κεφάλι μου έκανε κύκλους ένα όρνεο κι έτσι πάλεψα με την αδυναμία μου και βγήκα στη στεριά για να πέσω λίγα μέτρα πιο πέρα, στο μέρος που με βρήκε ο νεαρός πατέρας. Οι δυνάμεις μου πια έχουν εξαντληθεί, σε λίγο θα βρίσκομαι στα ουράνια πεδία. Ξεκουράσου αυτή τη νύχτα, είπε Γέροντας. Τα Πνεύματα της νύχτας τριγυρνούν παντού τώρα. Πρέπει να κάνουμε τα Αστρικά μας ταξίδια πριν είναι πολύ αργά. Με τη βοήθεια του ραβδίου σηκώθηκε όρθιος και πήγε προς το εσωτερικό τμήμα της σπηλιάς. Ο νεαρός Μοναχός έδωσε λίγο ακόμα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Τσάμπα στον άρρωστο, τακτοποίησε την άμμο στο δάπεδο και ξάπλωσε να σκεφτεί τα γεγονότα της μέρας εκείνης και να κοιμηθεί. Το Φεγγάρι βγήκε στον ουρανό κι άρχισε το μαγικό του ταξίδι στο στερέωμα. Οι θόρυβοι της νύχτας άλλαζαν από ώρα σε ώρα. Έντομα ακούγονταν να βουίζουν και κάπου κάπου έκρωζε κάποιο νυχτοπούλι. Τριγμοί ακούγονταν από τους βράχους που κρύωναν τώρα και συστέλλονταν. Από κάπου κοντά μια κατολίσθηση δόνησε τον αέρα καθώς βράχοι μεγάλοι και μια βροχή από χαλίκια κατρακύλησαν ως κάτω στην όχθη της λίμνης. Κάποιο τρωκτικό φώναζε το ταίρι του κι άγνωστα πράγματα σέρνονταν και κροτάλιζαν στην ψιλή άμμο. Σιγά σιγά το φως των άστρων χλόμιασε κι οι πρώτες αχτίδες του ήλιου ξεχύθηκαν στον ουρανό αναγγέλλοντας μια καινούργια μέρα.⁴⁸

Ξαφνικά, σαν ηλεκτρισμένος, ο νεαρός Μοναχός πετάχτηκε από τον ύπνο του. Ανακάθισε με μάτια διάπλατα, μάταια προσπαθώντας να τρυπήσει το σκοτάδι της σπηλιάς. Βαστώντας την αναπνοή του συγκεντρώθηκε στους ήχους που ακούγονταν. Κανείς ληστής δεν θα ερχόταν ποτέ εκεί, σκέφτηκε, όλοι ήξεραν πώς ο γέρος Ερημίτης δεν είχε τίποτα το πολύτιμο. Ο Γέροντας μήπως ήταν άρρωστος. Αναρωτήθηκε ο νεαρός Μοναχός. Σηκώθηκε όρθιος και τράβηξε ψηλαφητά προς το εσωτερικό της σπηλιάς. Ναι, ή καλά προστατευμένη φωτιά ήταν ακόμα ζωντανή. Αρπάζοντας ένα κλαδί το έσπρωξε στην καρδιά των κόκκινων κάρβουνων και φύσηξε προσεκτικά. Μια φλόγα εμφανίστηκε και φρόντισε να στοιβάξει κι άλλα πολλά κλαδιά πάνω στη φωτιά που ξυπνούσε. Ώσπου να γίνει αυτό, το πρώτο κλαδί ήταν για τα καλά αναμμένο. Αρπάζοντας το έτρεξε πίσω μέσα στη σπηλιά. Οι φλόγα από το κλαδί έκανε παράξενες σκιές να χορεύουν στα πέτρινα τοιχώματα. Μια φιγούρα φάνηκε να ορθώνεται μπροστά στο φως κι ο νεαρός Μοναχός αναπήδησε τρομαγμένος. Μα ήταν ο γέρος Ερημίτης. Λίγο πιο πέρα από τα πόδια του μονάχου κειτόταν ο κατάδικος, κουλουριασμένος τόσο που τα πόδια έφταναν στο στήθος του. Το φως του δαυλού έπεσε πάνω στα ορθάνοιχτα μάτια του κι έκανε να φανούν πώς ανοιγοκλείνουν. Το στόμα ήταν από την άκρη των χειλιών του για να σταματήσει σε μια μικρή λιμνούλα δίπλα στ' αυτιά. Ξαφνικά ακούστηκε ένα δυνατό, γουργούρισμα και το Σώμα τινάχτηκε σπασμωδικά, παίρνοντας μια τενωμένη στάση υστέρα από μια βίαη, τελειωτική εκπνοή. Τα μέλη έγιναν

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ακίνητα κι οι μυς πλαδαροί. Ο Γέροντας Ερημίτης κι ο Μοναχός εψαλαν μαζί τη λειτουργία για την απελευθέρωση των Πνευμάτων κι έδωσαν τηλεπαθητικές οδηγίες για το πέρασμα στα ουράνια πεδία. Έξω από το σπήλαιο το φως δυνάμωνε. Τα πουλιά άρχισαν το τραγούδι τους χαιρετώντας την καινούργια μέρα, στη σπηλιά όμως είχε ακουμπήσει ο θάνατος. Θα πρέπει να πάρεις έξω το Σώμα, είπε ο γέρος Ερημίτης, και να το διαμελίσεις ώστε να φαγωθεί από τα όρνεα .49

Δεν έχουμε μαχαίρι, σεβαστέ Γέροντα, διαμαρτυρήθηκε ο νεαρός Μοναχός. Έχω εγώ, απάντησε ο Ερημίτης, το κρατώ για τον τεμαχισμό του δικού μου σώματος μετά το Θάνατο μου. Νάτο. Κάνε το καθήκον σου και γύρισε μου το πίσω. Διατακτικά ο νεαρός Μοναχός σήκωσε το νεκρό Σώμα και το μετέφερε έξω από το σπήλαιο. Κοντά στο σημείο που είχε γίνει ή κατολίσθηση, υπήρχε μια μεγάλη πέτρινη πλάκα. Ύστερα από πολλές προσπάθειες κατάφερε να φέρει το Σώμα ως εκεί και να το τοποθετήσει στην επίπεδη επιφάνειά της, αφαιρώντας όλα τα κουρέλια που το σκέπαζαν. Ψηλά απ' τον ουρανό ακούγονταν τα χτυπήματα των φτερών εκείνων των ορνέων που είχαν κιόλας μυριστεί τον Θάνατο. Τρέμοντας ο νεαρός Μοναχός βύθισε το μαχαίρι στη λεπτή κοιλιά και το τράβηξε προς τα κάτω. Από την ανοιχτή πληγή πετάχτηκαν έξω τα εντόσθια. Στρίβοντας και κόβοντας υστέρα κατάφερε να ξεκολλήσει τα χέρια και τα πόδια. Κι όταν πια το καταματωμένο Σώμα ήταν έτοιμο για τα όρνεα, ο Μοναχός απομακρύνθηκε τρέχοντας από τη φοβερή σκηνή. Έτρεξε στη λίμνη, έπεσε στο νερό της κι άρχισε να τρίβεται και να τρίβεται με την ψιλή άμμο. Προσεκτικά καθάρισε και το μαχαίρι του Ερημίτη. Λίγες στιγμές αργότερα έτρεμε από το κρύο και το σοκ. Ο άνεμος φυσούσε παγωμένος πάνω στο γυμνό του Σώμα. Το νερό που κυλούσε στο δέρμα του, το ένιωθε σαν να ήταν τα δάχτυλα του ίδιου του θανάτου που έψαχναν την επιδερμίδα του. Πήδηξε γρήγορα έξω από το νερό και τίναξε το Σώμα του σαν σκυλί. Προσπάθησε να ζεστάνει λίγο το Σώμα του τρέχοντας. Κοντά στην είσοδο του σπηλαίου

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

πήρε το χιτώνα του, που είχε από πριν βγάλει για να μην λερωθεί από τον νεκρό. Ακριβώς τη στιγμή που ετοιμαζόταν να μπει στην σπηλιά, θυμήθηκε πώς ή αποστολή του δεν είχε τελειώσει ακόμα. Γύρισε λοιπόν αργά ως την επίπεδη πλάκα, όπου όρνεα ακόμα μάλωναν γύρω από τα καλύτερα κομμάτια. Μ' έκπληξη ο νεαρός Μοναχός είδε πώς ελάχιστα απέμεναν πια από το Σώμα. Μερικά από τα όρνεα κάθονταν ευχαριστημένα σε κοντινούς βράχους ραμφίζοντας τα φτερά τους, ενώ άλλα ήταν κοντά στο πτώμα ραμφίζοντας τα πλευρά. Είχαν ήδη αφαιρέσει όλο το δέρμα του κεφαλιού, αφήνοντας έτσι γυμνό το κρανίο. Παίρνοντας μια βαριά πέτρα από κάτω ο νεαρός Μοναχός θρυμματίσει το κρανίο για να φαγωθεί από τα όρνεα ο εγκέφαλος. 50

Ύστερα, παίρνοντας μαζί του τα κουρέλια και τη γαβάθα τού νεαρού έτρεξε πίσω στη σπηλιά και τα έριξε στη φωτιά. Κάπου δίπλα στη φωτιά, πυρωμένα ακόμα, ήταν τα κομμάτια το μέταλλα που έδεναν τον κατάδικο στις σανίδες. Αυτά ήταν και τα μοναδικά απομεινάρια κάποιου που κάποτε ήταν ένας πλούσιος τεχνίτης, με γυναίκα, σπίτι και σπάνιες ικανότητες. Σκεπτικός ο νεαρός Μοναχός γύρισε την πλάτη του στη φωτιά και μπήκε στο σπήλαιο. Ο γέρος Ερημίτης καθόταν στη στάση του διαλογισμού, μα σηκώθηκε όταν κατάλαβε πώς τον πλησίαζε ο νέος. Ο άνθρωπος είναι προσωρινός, ο άνθρωπος είναι εύθραυστος, είπε, ή ζωή πάνω στη Γη δεν είναι παρά μια αυταπάτη, ή ανώτερη πραγματικότητα βρίσκεται πέρα από αυτόν τον Κόσμο, θα φάμε πρώτα κι ύστερα θα συνεχίσουμε τη μεταφορά της γνώσης. Δεν μπορώ να αφήσω το Σώμα μου αν δεν σου τα έχω πει όλα. Όταν όμως γίνει κι αυτό, θέλω να κάνεις για μένα ο,τι έκανες για το φίλο μας τον κατάδικο. Τώρα όμως ας φάμε, πρέπει να διατηρήσουμε τις δυνάμεις μας όσο καλύτερα μπορούμε. Φέρε νερό και ζέστανε το. Τώρα που το τέλος μου είναι τόσο κοντά, μπορώ να επιτρέψω στο Σώμα μου αυτή τη μικρή πολυτέλεια. Ο νεαρός Μοναχός πήρε το δοχείο και τράβηξε κατά τη λίμνη, φροντίζοντας να αποφύγει το μέρος όπου είχε ξεπλύνει το αίμα του νεκρού. Καθάρισε προσεκτικά το δοχείο μέσα κι έξω. Καθάρισε επίσης τη δικιά του γαβάθα και του Γέροντα. Γεμίζοντας ύστερα το δοχείο νερό το πήρε με τ' αριστερό χέρι, κρατώντας στο δεξί ένα αρκετά μεγάλο κλαδί. Ένα μοναχικό όρνεο πέταξε προς το μέρος του να δει τι συμβαίνει. Προσγειώθηκε βαριά,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

χοροπήδησε στο χώμα μια δυο τρεις φορές και πέταξε υστέρα κρώζοντας θυμωμένα που είχε γελαστεί. Πιό πέρα, στ' αριστερά, ένα όρνεο με υπερβολικά φορτωμένο στομάχι προσπαθούσε μάταια να πετάξει. Έτρεχε, πηδούσε και κτυπούσε με βία τα φτερά του, δεν έλεγε ώμος να ξεκολλήσει από τη Γη. Βλέποντας πώς δεν γίνεται τίποτα, παράτησε τις προσπάθειες, έχωσε ντροπιασμένα το κεφάλι στα φτερά του κι αποκοιμήθηκε, περιμένοντας από τη φύση να ελαττώσει το βάρος του. Ο νεαρός Μοναχός γέλασε στη σκέψη πώς ακόμα και τα όρνεα μπορούσαν να φάνε υπερβολικά κι αναρωτήθηκε πώς θα ήταν αν είχε κι αυτός τη δυνατότητα να φάει υπερβολικά. 51

Ποτέ πριν όπως όλοι οι μοναχοί, δεν είχε την ευκαιρία, πάντα ένιωθε πεινασμένος, λίγο ή πολύ. Κάποιος όμως έπρεπε να φτιάξει το τσάι, ο χρόνος ποτέ δεν περίμενε. Έβαλε το δοχείο στη φωτιά να ζεσταθεί το νερό και μπήκε στη σπηλιά να πάρει το τσάι, το βόρακα, το βούτυρο και τη ζάχαρη. Ο γέρος Ερημίτης τον περίμενε καθισμένος σε Διαλογισμό. Όμως όταν ή φλόγα της ζωής πάει να σβήσει δεν είναι δυνατόν να κάθεται κανείς για πολύ ώρα ξύπνιος. Έτσι σύντομα ο Γέροντας ξάπλωσε στην άμμο του δαπέδου κι αποκοιμήθηκε, ενώ ο νεαρός Μοναχός φρόντιζε τη φωτιά, την πολύτιμη φωτιά του σεβαστού Γέροντα, τη μοναδική φωτιά υστέρα από εξήντα χρόνια παγωνιάς, χρόνια τέλειας απάρνησης, χρόνια πείνας και στερήσεων, που μόνο ο θάνατος μπορούσε να απαλύνει. Χρόνια οπού ή σκληρότητα των δοκιμασιών του, ή μηδαμινότητα της ύπαρξής του, μαλάκωνε από τη γνώση πώς, πάνω από όλα, υπήρχε κάποιο έργο που έπρεπε να γίνει. Ο νεαρός Μοναχός ήρθε πίσω στο σπήλαιο μυρίζοντας από τον καπνό των φρέσκων ξύλων. Κάθισε γρήγορα μπροστά στον ανώτερό του. Πίσω σ' εκείνο το μακρινό τόπο, πριν από πολλά πολλά χρόνια, καθόμουν ξαπλωμένος στην μεταλλική πλατφόρμα. Ο άνθρωπος που θεωρούσα δεσμοφύλακα μου, μόλις μου είχε ξεκαθαρίσει πώς βρισκόμουν εκεί όχι για ευχαρίστησή μου αλλά για να εξυπηρετήσω τα δικά τους σχέδια, για να με κάνουν μια αποθήκη γνώσεων, είπε ο Γέροντας. Είπα τότε. Μα πώς μπορώ να δείξω ενδιαφέρον για τις γνώσεις σας, αν νιώθω πώς με κρατάτε αιχμάλωτο, έναν κατάδικο που θα συνεργαστεί μαζί σας χωρίς τη θέλησή του και μη

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

γνωρίζοντας το σκοπό όλων αυτών. Πώς μπορώ να δείξω ενδιαφέρον, όταν μου φέρεστε σαν να ήμουν κάτι λιγότερο από σκόνη. Με μεταχειριστήκατε χειρότερα από ο,τι εμείς στο Θιβέτ μεταχειριζόμαστε τα νεκρά σώματα που πρόκειται να δοθούν τροφή στα όρνεα. Ο λαός μου σέβεται τους νεκρούς και τους ζωντανούς εσείς μου φέρεστε σαν να ήμουν κοπριά που πρέπει να ριχτεί στο χωράφι μ' όσο το δυνατό λιγότερη φασαρία. Κι όμως ισχυρίζεστε πώς είστε πολιτισμένοι. Δεν ξέρω τι εννοείτε μ' αυτό. Ο άνθρωπος έδειξε να ταραάζεται, να μη μένει αδιάφορος στο ξέσπασμά μου. Τον άκουσα που άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω στην αίθουσα. 52

Κάποια στιγμή σταμάτησε δίπλα μου κι είπε. Θα συμβουλευτώ τον ανώτερό μου. Απομακρύνθηκε γρήγορα από κοντά μου και φάνηκε να παίρνει από κάπου ένα σκληρό αντικείμενο. Το άκουσα που έκανε έναν παράξενο βόμβο. Όταν αυτός σταμάτησε, νέοι, παράξενοι θόρυβοι πήραν τη θέση του. Κατάλαβα πώς ήταν ομιλία. Ο άνθρωπος που ήταν μαζί μου, μίλησε για αρκετή ώρα, βγάζοντας κάτι παράξενους, ακατανόητους ήχους. Ήταν φανερό πώς συζητούσε με κάποιον. Ύστερα από λίγα λεπτά ακούστηκε ένα κλικ από τη μηχανή κι ο άνθρωπος γύρισε πάλι κοντά μου. Στην αρχή θα σου δείξω αυτό το δωμάτιο, είπε, και θα σου μιλήσω για αυτό, για μας, για το τι είμαστε, το τι κάνουμε. Θέλω να με βοηθήσεις με την κατανόησή σου. Και για να αρχίσουμε, θα σου δώσω την τεχνητή σου όραση. Φως ήρθε στο μυαλό μου, εικόνες. Και πολύ παράξενες εικόνες μάλιστα κοιτούσα από κάτω το πρόσωπο του ανθρώπου που ήταν μαζί μου, κατευθείαν στα ρουθούνια του. Βλέποντας τις τρίχες που υπήρχαν εκεί, δεν ξέρω γιατί άρχισα να γελώ. Έσκυψε προς το μέρος μου κι ένα από τα μάτια του γέμισε ολόκληρο το πεδίο της δράσης μου. Ω. Είπε, κάποιος έχει πειράξει το κουτί. Την άλλη στιγμή είδα τον Κόσμο να στριφογυρίζει, το στομάχι μου ανακατεύτηκε κι ένιωσα ναυτία κι ίλιγγο. Ω. Συγγνώμη, είπε ο άνθρωπος, έπρεπε να είχα κλείσει τη συσκευή πριν μετακινήσω το κουτί. Δεν πειράζει όμως, θα νιώσεις καλύτερα τώρα. Συμβαίνουν αυτά τα πράγματα. Όταν σταθεροποιήθηκε το κουτί, αντίκρισα το Σώμα μου. Ήταν αληθινά φρικτή εμπειρία να βλέπω το Σώμα μου ξαπλωμένο, χλωμό και σκελετωμένο, τρυπημένο από τόσα καλώδια και σωλήνες. Φαινόμουν να είμαι ξαπλωμένος σ' ένα λεπτό φύλλο μετάλλου,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

που στηριζόταν σε μια μοναδική κολόνα. Στη βάση εκείνης της κολόνας ήταν διάφοροι μοχλοί, ενώ δίπλα μου υψωνόταν ένα μεταλλικό στήριγμα με διάφορα μπουκάλια γεμάτα χρωματιστά υγρά. Αυτά τα μπουκάλια ήταν με κάποιο τρόπο ενωμένα με το Σώμα μου. Ο άνθρωπος είπε. Βρίσκεσαι πάνω σ' ένα χειρουργικό τραπέζι. Μ' αυτούς τους μοχλούς μπορούμε να σου δίνουμε οποιαδήποτε στάση θέλουμε. Τράβηξε έναν και το τραπέζι έκανε μια στροφή. Άγγιξε άλλον και έγειρε τόσο που φοβήθηκα ότι θα πέσω, και άλλον που έκανε να υψωθεί το τραπέζι τόσο, που μπορούσα, να δω από κάτω του ανεμπόδιστα. 53

Βέβαια όλοι αυτοί οι χειρισμοί ανακάτεψαν αρκετά το στομάχι μου. Οι τοίχοι ήταν φανερό πώς ήταν από μέταλλο, με μια πολύ ευχάριστη πρασινωπή απόχρωση. Ποτέ πριν δεν είχα δει τόσο, τέλειο υλικό, απαλό, χωρίς κανένα ψεγάδι. Κάτι άλλο που μου έκανε έκπληξη, ήταν που δεν φαινόταν που τέλειωναν οι τοίχοι, που το ταβάνι και που το πάτωμα. Οι τοίχοι κυλούσαν θα έλεγε κάνεις προς το πάτωμα και την οροφή. Δεν υπήρχαν απότομες γωνιές ύστερα από λίγο ένα τμήμα του τοίχου γλίστρησε στο πλάι, κάνοντας εκείνων τον ήχο που είχα συνηθίσει ν' αναγνωρίζω. Ένα παράξενο κεφάλι φάνηκε στο άνοιγμα, έριξε μια ματιά τριγύρω κι αποσύρθηκε. Το κομμάτι τού τοίχου γλίστρησε πίσω στη θέση του στον τοίχο μπροστά μου υπήρχε μια σειρά από παράθυρα, μικρά παράθυρα, στο μέγεθος μιας ανθρώπινης παλάμης. Πίσω τους παράξενοι δείκτες στέκονταν μπροστά από κόκκινα και μαύρα σημάδια. Μερικά ακόμα μεγαλύτερα τετραγωνικά παράθυρα τράβηξαν την προσοχή μου. Αυτά ακτινοβολούσαν μια σχεδόν μαγική γαλαζωπή λάμψη. Παράξενες φωτεινές κηλίδες χοροπηδούσαν, πάνω τους διαγράφοντας ακατανόητα σχήματα. Σ' ένα άλλο παράθυρο μια κοκκινωπή γραμμή υψωνόταν κι έπεφτε μ' έναν παράξενο ρυθμό, σαν κάποιο ερπετό που χορεύει. Ο άνθρωπος που ήταν μαζί μου θα τον ονομάζω φύλακα από εδώ και πέρα χαμογέλασε βλέποντας το ενδιαφέρον μου. Όλα αυτά τα όργανα, δείχνουν εσένα είπε, κι εκείνοι οι δείκτες δείχνουν εννέα από τα εγκεφαλικά σου κύματα, εννέα ξεχωριστά κύματα παρμένα από τον εγκέφαλό σου με ηλεκτρόδια. Δείχνουν πώς διαθέτεις ανώτερη νοημοσύνη, πώς έχεις μια αληθινά θαυμαστή μνήμη, κάτι που σε κάνει κατάλληλο ν' αναλάβεις το έργο για το οποίο σε προορίζουμε. Γυρίζοντας πολύ

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

προσεκτικά το κουτί, μου έδειξε μερικά παράξενα γυάλινα αντικείμενα, που πριν δεν τα έβλεπα. Αυτά μου εξήγησε, σε τροφοδοτούν συνέχεια από τις φλέβες σου και καθαρίζουν το αίμα σου. Αυτοί οι σωλήνες καθαρίζουν το Σώμα σου από βλαβερά υλικά. Έχουμε ξεκινήσει πια τη διαδικασία βελτίωσης της υγείας σου, ώστε να διαθέτεις αρκετές δυνάμεις να αντέξεις. Το αναπόφευκτο σοκ που θα δοκιμάσεις, όταν σου δείξουμε αυτά που έχουμε να σου δείξουμε. 54

Το σοκ αυτό δεν θα μπορέσουμε να το αποφύγουμε, γιατί αδιάφορο το πόσο θεωρείς τον εαυτό σου μορφωμένο ιερέα, σε σύγκριση μαζί μας δεν είσαι παρά ένας αμαθής άγριος. Εκείνα που στα μάτια μας φαίνονται καθημερινά και συνηθισμένα, σε σένα θα φανούν θαύματα απίστευτα. Η πρώτη επαφή με την επιστήμη μας θα σου προκαλέσει ισχυρό σοκ. Αυτό πρέπει να το διακινδυνεύσουμε. Σοκ θα υπάρξει, παρόλο που κάνουμε κάθε προσπάθεια να ελαττώσουμε την έντασή του. Γελώντας πρόσθεσε. Στις λειτουργίες σας κάνετε πολλές προσπάθειες να μιμηθείτε τους ήχους του ανθρώπινου σώματος Ω, ναι. Ξέρω τα πάντα γύρω απ' τις λειτουργίες σας μα έχεις ποτέ αληθινά ακούσει τους ήχους ενός σώματος. Άκουσε. Γυρίζοντας πήγε προς τον τοίχο και πίεσε ένα λαμπερό λευκό κουμπί. Αμέσως ακούστηκαν από πολυάριθμες μικρές τρύπες ήχοι που αναγνώρισα πώς προέρχονται από έναν ζωντανό οργανισμό. Χαμογελώντας εκείνος γύρισε ένα άλλο κουμπί και η ένταση των ήχων μεγάλωσε. Γέμισαν ολόκληρη την αίθουσα. Οι χτύποι της καρδιάς ακούγονταν με τέτοια ένταση, που τα γυάλινα αντικείμενα δίπλα μου άρχισαν να πάλλονται με τον ίδιο ρυθμό. Ύστερα, με το πάτημα ενός άλλου κουμπιού, οι ήχοι της καρδιάς εξαφανίστηκαν. Άρχισαν ν' ακούγονται τα γουργουρητά των υγρών που κυλούσαν στο Σώμα, τόσο δυνατά όμως που θύμιζαν χείμαρρο. Κατόπιν ακούστηκε το σφύριγμα του αέρα που μπαίνει στα πνευμόνια, ένα σφύριγμα όπως της καταιγίδας που απειλεί στο πέρασμά της να ξεριζώσει δέντρα και να γκρεμίσει σπίτια. Αυτό είναι το Σώμα σου, είπε, οι ήχοι του δικού σου σώματος. Ξέρουμε τα πάντα γύρω απ' το Σώμα σου. Όμως, δυστυχησμένε φύλακα, είπα, αυτό δεν είναι και κανένα, θαύμα. Εμείς οι φτωχοί αμαθείς άγριοι εδώ στο Θιβέτ μπορούμε και καταφέρνουμε κάτι τέτοια. Είμαστε πράγματι ικανοί να δυναμώνουμε

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

τους ήχους, όχι βέβαια σ' αυτή την ένταση, μπορούμε πάντως να το κάνουμε. Μπορούμε επίσης ν' απελευθερώσουμε την ψυχή από το Σώμα και να την φέρουμε πίσω. Ωστε μπορείτε, Ε., Κοιτώντας με μια απορημένη έκφραση στο πρόσωπό του πρόσθεσε. Δεν τρομάζεις εύκολα, έτσι δεν είναι. Μας νομίζεις εχθρούς, δεσμοφύλακες σου, Ε.. Κύριε. Απάντησα, δεν έχετε φανεί καθόλου φιλικόί απέναντί μου,55

Δεν έχω λόγο λοιπόν να συνεργαστώ μαζί σας ή να σας εμπιστευτώ. Κρατάτε παράλυτο το Σώμα μου, όπως κάνουν οι σφήκες με τα θύματά τους. Υπάρχουν κι ανάμεσά σας όντα που μοιάζουν με Δαίμονες έχουμε στο Θιβέτ εικόνες τους και τέτοια όντα τα θεωρούσαμε πάντα να κατοικούν κάποιον Κόσμο κοντά στην κόλαση. Κι όμως εδώ είναι σύντροφοί σας. Ή εμφάνιση μπορεί να παραπλανά, αποκρίθηκε. Μερικοί απ' αυτούς είναι οι πιο καλοί σύντροφοι που υπάρχουν. Κι άλλοι, με εμφάνιση αγίου, είναι πρόθυμοι να ενδώσουν σε οποιαδήποτε ταπεινή πράξη σκεφτεί το αρρωστημένο μυαλό τους. Κι όμως εσύ όπως όλοι οι πρωτόγονοι άνθρωποι αφήνεσαι να σε παρασύρει ή εξωτερική εμφάνιση ενός προσώπου. Κύριε. Ήταν ή απάντησή μου, μένει όμως ακόμα ν' αποφασίσω τι είδους είναι τα ενδιαφέροντά σας, καλά ή κακά. Αν είναι καλά, και πιεστώ για αυτό, τότε και μόνο τότε θα συνεργαστώ μαζί σας. Αν δεν είναι έτσι, θα χρησιμοποιήσω κάθε μέσο για να εμποδίσω τους σκοπούς σας, αδιάφορο το πόσο μπορεί να μου κοστίσει αυτό. Μα σίγουρα, ήταν ή κάπως απότομη απόκρισή του, θα συμφωνήσεις ότι σώσαμε τη ζωή σου, τη στιγμή που ήσουν έτοιμος να πεθάνεις από την πείνα και τις αρρώστιες. Παίρνοντας την πιο θλιμμένη μου έκφραση του απάντησα. Σώσατε τη ζωή μου, εντάξει προς τι όμως. Ξεκινούσα το ταξίδι μου για τα ουράνια πεδία κι εσείς με τραβήξατε πίσω. Τίποτα δεν θα μπορούσατε να κάνετε τώρα το χειρότερο. Τι είναι ή ζωή για έναν τυφλό. Πώς μπορεί ένας τυφλός να μελετήσει βιβλία. Τροφή. Πώς θα βρίσκω πια την τροφή μου. Όχι, δεν κρυβόταν καμιά καλοσύνη στη σωτηρία της ζωής μου μόλις πριν λίγο μάλιστα μου είπατε πώς δεν βρίσκομαι εδώ για δική μου ευχαρίστηση, μα για τους δικούς σας σκοπούς. Που βρίσκετε την καλοσύνη σ' αυτό μ' ακινητοποιήσατε σ' αυτό το κρεβάτι κι αναθέσατε την περιποίησή μου στις γυναίκες. Καλό. Και που κρύβεται όλο το καλό που

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Ζητάτε να κάνετε. Στεκόταν και με κοίταζε αμίλητος. Ναι, είπε στο τέλος, στα μάτια σου δεν έχουμε φανεί και τόσο ευγενικοί, έτσι δεν είναι. Ίσως όμως να μπορέσω να σε πείσω για το αντίθετο και τότε θα είσαι πράγματι πολύ χρήσιμος. Γύρισε και πήγε προς τον τοίχο.56

Αυτή τη φορά είδα τι έκανε. Στάθηκε αντίκρυ σ' ένα τετράγωνο γεμάτο μικρές τρύπες και πίεσε ένα κουμπί. Μια κουκκίδα φωτός έλαμψε πάνω απ' το τρυπημένο τετράγωνο και σύντομα μεγάλωσε, γεμίζοντας μια ορισμένη έκταση με φωτεινή ομίχλη. Εκεί, προς μεγάλη μου έκπληξη, δεν άργησε να σχηματιστεί ένα πρόσωπο, σε ζωντανά χρώματα. Ο φύλακας μου μίλησε πολύ στη συσκευή, σ' εκείνη την παράξενη, απόκοσμη γλώσσα, κι υστέρτα σταμάτησε. Πάγωσε ακόμα κι ή σκέψη μου, όταν είδα το πρόσωπο στην οθόνη να γυρνά προς το μέρος μου με σηκωμένα φρύδια. Ύστερα ένα μικρό χαμόγελο φάνηκε να διαγράφεται στις γωνιές του στόματος. Μια ακόμη σύντομη πρόταση ακούστηκε και το φως στην οθόνη ξεθώριασε. Ή φωτεινή ομίχλη στροβιλίστηκε, και φάνηκε να χάνεται μέσα στον τοίχο. Ο φύλακας μου γύρισε προς το μέρος μου. Στο πρόσωπό του είχε έντονα τα σημάδια της ικανοποίησης. Εντάξει, φίλε μου είπε, μας άποδιξες πώς είσαι δυνατός χαρακτήρας, αλύγιστος άνθρωπος. Μόλις μου δόθηκε ή άδεια να σου δείξω κάτι που κανένα άλλο μέλος του Κόσμου σου δεν έχει δει ποτέ. Γύρισε ξανά προς τον τοίχο και πίεσε το μαύρο κουμπί. Ή φωτεινή ομίχλη σχηματίστηκε ξανά, για να φανεί σε λίγο το πρόσωπο μιας νεαρής γυναίκας. Ο φύλακας μου μίλησε μαζί της, δίνοντας διαταγές. Εκείνη κούνησε το κεφάλι της, κοίταξε περιέργα προς την κατεύθυνσή μου κι έσβησε τη συσκευή. Τώρα πρέπει να περιμένουμε για λίγο, είπε ο φύλακας μου. Είπα να φέρουν στην αίθουσα μια ειδική συσκευή, που θα μου επιτρέψει να σου δείξω διάφορα μέρη τού Κόσμου σου. Πόλεις διάφορες από τον Κόσμο. Έχεις καμιά προτίμηση για το τι θα ήθελες να δεις δεν ξέρω καθόλου τον Κόσμο, απάντησα, δεν έχω ταξιδέψει καθόλου. Ναι, μα σίγουρα θα έχεις ακούσει για κάποια πόλη αποκρίθηκε. Μα ναι, έχω ακούσει για την Κάλιμπονγκ, ήταν ή απάντησή μου. Την Κάλιμπονγκ, Εκείνη τη μικρή Ινδική πόλη των συνόρων. Δεν μπορείς να σκεφτείς καμιά μεγαλύτερη. 57

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Τι θα έλεγες για το Βερολίνο, το Λονδίνο, Παρίσι ή Κάιρο. Σίγουρα θα ήθελες να δεις κάτι καλύτερο από την Κάλιμπονγκ. Μα κύριε, αποκρίθηκα, δεν με ενδιαφέρουν καθόλου εκείνα τα μέρη που αναφέρατε. Τα ονόματά τους δεν μου λένε τίποτα. Σίγουρα τα έχω ακούσει από στόματα έμπορων, μα δεν σημαίνουν τίποτα για μένα ούτε και μ' ενδιαφέρουν. Ακόμα κι αν έβλεπα εικόνες από αυτά τα μέρη, δεν θα μπορούσα να πω αν είναι αληθινές ή όχι. Αν αυτή ή καταπληκτική συσκευή σας μπορεί πράγματι να πετυχαίνει αυτά που λέτε, τότε δείξτε μου τη Λάσα. Δείξτε μου το Πάρι. Δείξτε μου τη δυτική πύλη, τη Μητρόπολη και την Ποτάλα. Τα ξέρω αυτά τα μέρη και θα μπορέσω να κρίνω αν ή συσκευή σας λέει αλήθεια ή όχι. Κοίταξε προς το μέρος μου με την πιο παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του. Φαινόταν να τα έχει χαμένα. Ύστερα με ένα τίναγμα γύρισε πίσω στην πραγματικότητα μονολογώντας. Τώρα. Θα μου μάθει τη δουλειά μου ένας άγριος, και όμως ο φίλος έχει δίκιο. Κάτι πρέπει να υπάρχει λοιπόν στο μυαλό αυτών των ιθαγενών. Φυσικά και πρέπει να έχει ένα σύστημα αναφοράς, αλλιώςτικά δεν θα εντυπωσιαστεί καθόλου. Για φαντάσου λοιπόν. Το τμήμα του τοίχου γλίστρησε και πάλι στο πλάι και τέσσερις άντρες φάνηκαν στο άνοιγμα, μεταφέροντας ένα μεγάλο κουτί που έδινε την εντύπωση πώς έπλεε στον αέρα. Θα πρέπει πάντως να είχε σημαντικό βάρος, γιατί παρόλο που φαινόταν να αιωρείται στο αέρα οι τέσσερις άντρες με δυσκολία κατάφεραν να το θέσουν σε κίνηση, να το σταματήσουν ή να το στρίψουν, σιγά σιγά πάντως κατάφεραν να το βάλουν στην αίθουσα όπου βρισκόμουν. Για μια στιγμή μάλιστα φοβήθηκα πώς θ' αναποδογυρίσουν το τραπέζι μου, έτσι όπως τραβούσαν κι έσπρωχναν. Κάποιος χτύπησε το κουτί της όρασής μου και τ' αποτέλεσμα ήταν να υποφέρω για αρκετή ώρα από ζαλάδες και στομάχι. Κάποτε όμως, υστέρα από πολλές συζητήσεις, το κουτί τοποθετήθηκε κοντά σ' ένα τοίχο, κατευθείαν μπροστά στα τεχνητά μάτια μου. Οι τρεις από τους άντρες αποσύρθηκαν, κλείνοντας πίσω τους το άνοιγμα στον τοίχο. Ο τέταρτος

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

άντρας κι ο φύλακας μου άρχισαν να συζητούν με πολύ ζήλο και χειρονομίες. Στο τέλος ο φύλακας μου γύρισε προς το μέρος μου και είπε. Ο σύντροφός μου λέει πώς δεν μπορούμε να σου δείξουμε τη Λάσα, γιατί είναι υπερβολικά κοντά και δεν μπορούμε να εστιάσουμε. 58

Δεν είπα τίποτα, δεν έκανα τίποτα. Ο φύλακας μου περίμενε λίγο και έπειτα είπε. Θα ήθελες να δεις το Βερολίνο. Τη Βομβάη. Την Καλκούτα όχι, δεν θα ήθελα, ήταν ή απάντησή μου, οι τόποι αυτοί είναι πολύ μακριά για μένα. Γύρισε πάλι πίσω στον άλλο άντρα κι ακολούθησε μια αρκετά έντονη συζήτηση. Ο άλλος για μια στιγμή φάνηκε σαν να ήθελε να κλάψει. Κούνησε τα χέρια του γεμάτος θλίψη κι έπεσε απελπισμένος στα γόνατα δίπλα στο κουτί. Άνοιξε το μπροστινό του μέρος κι είδα να εμφανίζεται κάτι που έμοιαζε με μεγάλο παράθυρο και τίποτα περισσότερο. Τότε ο άνθρωπος πήρε μερικά κομμάτια μετάλλου από τα ρούχα που φορούσε και πήγε στο πίσω μέρος του παράξενου κουτιού. Παράξενα φώτα άστραψαν στο παράθυρο, στρόβιλοι από χρώματα χωρίς νόημα σχηματίστηκαν. Ή εικόνα κυμάτιζε, κυλούσε και ξεθώριαζε. Υπήρξε κάποια στιγμή που οι σκιές που σχηματίστηκαν στο παράθυρο θα μπορούσαν να είναι ή Ποτάλα, πάλι όμως, θα μπορούσαν εξίσου καλά να είναι σύννεφα καπνού. Ο τέταρτος άντρας ξεπρόβαλε πίσω από τη συσκευή, μουρμούρισε κάτι και βγήκε βιαστικός απ' την αίθουσα. Ο φύλακας μου, με έκφραση πολύ δυσαρεστημένη είπε. Είμαστε τόσο κοντά στη Λάσα και δεν μπορούμε να εστιάσουμε τη συσκευή. Είναι σαν να προσπαθείς να κοιτάξεις από ένα τηλεσκόπιο κάτι που είναι πολύ κοντά. Δουλεύει καλά για τα μακρινά αντικείμενα, κοντά όμως κανένα τηλεσκόπιο δεν μπορεί να εστιάσει. Το ίδιο πρόβλημα αντιμετωπίζουμε και τώρα. Το καταλαβαίνεις αυτό. Κύριε, αποκρίθηκα, μιλάς για πράγματα που δεν καταλαβαίνω. Τι είναι αυτό το τηλεσκόπιο που αναφέρατε. Δεν έχω ποτέ μου δει ένα. Λέτε πώς ή Λάσα είναι υπερβολικά κοντά. Εγώ. Όμως νομίζω πώς πρέπει να περπατήσει κανείς πάρα πολύ καιρό για να την φτάσει. Πώς μπορεί να είναι πολύ κοντά. Το πρόσωπο τού φύλακα μου πήρε μια έκφραση αγωνίας άρπαξε τα μαλλιά του και για μια στιγμή φάνηκε έτοιμος να χορέψει στο πάτωμα. Ύστερα από αρκετή προσπάθεια όμως κατάφερε να ηρεμήσει. Είπε.59

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Όταν είχες τα μάτια σου, έφερες ποτέ κάτι τόσο κοντά σ' αυτά ώστε να μην μπορείς να το διακρίνεις καθαρά. Τόσο κοντά που τα μάτια σου να μη μπορούσαν να εστιάσουν. Για αυτό σου μιλάω τώρα, δεν μπορούμε να εστιάσουμε σε τόση μικρή απόσταση.60

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Κοιτούσα προς το μέρος του ή τουλάχιστον ένιωθα σαν να κοιτούσα προς το μέρος του, γιατί είναι μια πολύ δύσκολη εμπειρία να έχει κανείς το κεφάλι του σ' ένα μέρος και τα μάτια του σε ένα άλλο, κάμποσα μέτρα μακρύτερα. Όπως και να ήταν πάντως κοιτούσα το φύλακα μου κι αναρωτιόμουν, τι είδους θαύμα ήταν αυτό για το όποιο μιλούσε. Μου έλεγε πώς μπορούσε να μου δείξει, πόλεις στην άλλη άκρη του Κόσμου κι όμως του ήταν αδύνατο να μου δείξει την ίδια την πατρίδα μου. Έτσι λοιπόν του είπα. Κύριε, μπορείτε να βάλετε κάτι μπροστά στα τεχνητά μάτια μου ώστε να κρίνω μόνος μου γι' αυτό το θέμα της εστίασης. Συμφώνησε στη στιγμή και για λίγο έμεινε να κοιτά τριγύρω σαν να μην ήξερε τι να κάνει. Ύστερα πήρε από το κάτω μέρος του τραπεζιού μου ένα ημιδιαφανές φύλλο που είχε πάνω του κάτι παράξενα σημάδια, εντελώς ακατάληπτα για μένα. Θα πρέπει να ήταν γραφή. Γύρισε αρκετά φύλλα και κάποτε σταμάτησε σ' ένα δείχνοντας φανερά ικανοποιημένος. Ένα πλατύ χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του. Κρατώντας το φύλλο που είχε διαλέξει πίσω από την πλάτη του πλησίασε το κουτί της τεχνητής όρασης. Λοιπόν, φίλε μου. Άρχισε θριαμβευτικά, ας δούμε τι μπορούμε να κάνουμε για να σε πείσουμε. Γλίστρησε κάτι μπροστά, στα τεχνητά μάτια μου, μα πολύ κοντά, τόσο που μ' έκπληξη είδα πώς δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτα άλλο από σκιές και κηλίδες ακαθόριστες. Υπήρχε βέβαια κάποια διαφορά, ένα μέρος του φύλλου ήταν λευκό, το άλλο σκούρο, αυτό όμως ήταν όλο. Δεν κατάφερνα να διακρίνω τίποτα. Χαμογέλασε βλέποντας την έκφρασή μου δεν μπορούσα να τον δω που χαμογελούσε, μπορούσα όμως να τον ακούσω όταν τυφλώνεται κανείς, αναπτύσσει άλλες αισθήσεις. Μπορούσα να διακρίνω τα τριξίματα των

μυών στο πρόσωπό του 61

Και όπως ήξερα από άλλες φορές που χαμογελούσε, καταλάβαινα πώς οι ήχοι που άκουγα σήμαιναν την κίνηση. Α. Είπε ευχαριστημένα, αρχίζουμε να καταλαβαινόμαστε νομίζω. Λοιπόν, πρόσεξε τώρα και πες μου πότε μπορείς να διακρίνεις καθαρά τι είναι αυτό. Πολύ αργά άρχισε να τραβά προς τα πίσω το φύλλο που κρατούσε και το ίδιο αργά εγώ άρχισα να διακρίνω την εικόνα που είχε πάνω του. Μ' έκπληξη είδα στο τέλος πώς εκείνη ή εικόνα παρίστανε εμένα. Δεν ισχυρίζομαι βέβαια πώς ξέρω πώς έγινε κι αποτυπώθηκε πάνω της, ή αλήθεια όμως είναι πώς φαινόμεουν ολοκάθαρα ξαπλωμένος στο τραπέζι κοιτάζοντας τους ανθρώπους που έφερναν στην αίθουσα το μεγάλο μαύρο κουτί. Έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Άρχισα να νιώθω σαν χωριάτης, τα μάγουλά μου κοκκίνισαν, άρχισαν να καίνε από ντροπή. Να που τώρα έβλεπα καθαρά τον εαυτό μου στην εικόνα με όλους εκείνους τους σωλήνες γύρω μου, με μια αληθινή έκφραση έκπληξης στο πρόσωπο καθώς παρατηρούσα τη μετακίνησή του βαρίου κουτιού. Πραγματικά πια άρχισα να καταλαβαίνω. Εντάξει, είπε ο φύλακας μου, μου φαίνεται πώς αρχίζουμε να συνενωνόμαστε. Ας το ξανακάνουμε να το καταλάβεις τέλεια. Κράτησε λοιπόν και πάλι την εικόνα σε μια απόσταση όπου διακρινόταν καθαρά κι άρχισε από εκεί να την κουνά αργά προς το μέρος μου. Με την ίδια ταχύτητα ή εικόνα άρχισε να θολώνει, για να γίνει σύντομα ένα ακατανόητο παιχνίδι σκιών. Όταν τέλειωσε κι αυτό, πήγε λίγα βήματα προς τα πίσω και είπε κρατώντας ένα άλλο φύλλο. Αυτό το χαρτί που κρατώ τυπωμένες λέξεις πάνω του. Δεν μπορείς βέβαια να τις καταλάβεις, κοίταξε όμως. Τις διακρίνεις καθαρά τώρα. Τις διακρίνω καθαρά, κύριε, αποκρίθηκα. Άρχισε λοιπόν τότε να πλησιάζει εκείνο το φύλλο προς τα τεχνητά μάτια μου και πάλι τα πάντα θόλωσαν. Λοιπόν, είπε εκείνος, ελπίζω πια να καταλαβαίνεις το πρόβλημά μας. Έχουμε μια συσκευή ή μηχανή, όπως θέλεις ονόμασε την, που είναι σε μεγάλη κλίμακα βέβαια ανάλογο με τα τεχνητά μάτια που χρησιμοποιείς εσύ. Το πώς εργάζεται δεν θα μπορούσες να το καταλάβεις, μας επιτρέπει πάντως να βλέπουμε τα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

πάντα σ' όλο τον Κόσμο, έκτος από εκείνα που βρίσκονται εκατό χιλιόμετρα μακριά. Για εκείνη τη συσκευή τα εκατό χιλιόμετρα είναι τόσο κοντά όσο κοντά είναι για τα τεχνητά μάτια σου τα λίγα εκατοστά όπου είχα' φέρει την εικόνα πριν από λίγο. 62

Θα σου δείξω τώρα την Κάλιμπονγκ. Μ' αυτά γύρισε προς τον τοίχο και κάτι έκανε με τα κουμπιά που βρίσκονταν εκεί. Τα φώτα στην αίθουσα χαμήλωσαν. Δεν έσβησαν, χλόμισαν όμως έτσι, που το φως τους να θυμίζει το φως που αφήνει πίσω του ο Ήλιος καθώς δύνει πίσω από τα Ιμαλάια. Ο φύλακας μου πήγε στο πίσω μέρος του μεγάλου κουτιού και κάτι έκανε με τα χέρια του. Αμέσως φώτα φάνηκαν να λάμπουν. Αρκετά αργά άρχισε να σχηματίζεται μια εικόνα. Ήταν οι πανύψηλες κορυφές των Ιμαλαίων κι ένα караβάνι έμπορων που ταξίδευε σ' ένα μονοπάτι. Μόλις διέσχιζαν μια μικρή ξύλινη γέφυρα πάνω από ένα ορμητικό χείμαρρο που απειλούσε με σίγουρο Θάνατο τον καθένα που θα τύχαινε να γλιστρήσει. Όταν έφτασαν στην άλλη όχθη πήραν πάλι το μονοπάτι που διέσχιζε την αγρία Γη. Τους παρατηρούσα γι' αρκετή ώρα και ή θέα ήταν σαν εκείνη που μόνο ένα πουλί θα μπορούσε να έχει, μια θέα που έκανε να πιστεύω πώς οι Θεοί του ουρανού είχαν αρπάξει τα τεχνητά μάτια μου και πετούσαν σιγά κρατώντας τα πάνω από το γυμνό Τοτζίτ. Ο φύλακας μου κούνησε τα χέρια του, οι εικόνες άρχισαν να στροβιλίζονται, να περνούν γρήγορα ή μια την άλλη. Εκείνος χειρίστηκε κάτι και ή εικόνα σταθεροποιήθηκε δεν ήταν εικόνα πια, ήταν ή πραγματικότητα, ή αλήθεια. Αυτό που ένιωθα, ήταν σαν να κοιτώ στη Γη από μια τρύπα στον ουρανό. Μακριά κάτω έβλεπα τα σπίτια της Κάλιμπονγκ, τους δρόμους της τους γεμάτους έμπορους και τα μοναστήρια με τους Λάμα, ντυμένους τους κίτρινους χιτώνες τους, και τους μοναχούς τους ντυμένους στα κόκκινα. Ήταν όλα τόσο παράξενα. Είχα κάποια δυσκολία στο να προσδιορίσω την ταυτότητα των διαφόρων κτιρίων που έβλεπα, γιατί σ' εκείνη την πόλη μια φορά μόνο είχα πάει στη ζωή μου κι αυτή όταν ήμουν πολύ μικρός. Και τότε βέβαια είχα δει την Κάλιμπονγκ από το ύψος ενός νεαρού αγοριού, ενώ τώρα την έβλεπα από τον αέρα όπως υποθέτω, θα την βλέπουν και τα πουλιά. Ο φύλακας μου παρατηρούσε με προσοχή τις αντιδράσεις μου. Χειρίστηκε πάλι ορισμένα κουμπιά στη συσκευή και ή εικόνα ή το τοπίο ή όπως αλλιώς θα μπορούσε να ονομάσει

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

κάνεις αυτό το θαύμα θόλωσε, άρχισε να μετακινείται φοβερά γρήγορα, για να σταθεροποιηθεί ξανά μετά από λίγη ώρα. 63

Εδώ είπε ο φύλακας μου, φαίνεται ο Γάγγης που είναι όπως θα ξέρεις, ο ιερός ποταμός της Ινδίας. Ήξερα πολλά για το Γάγγη. Μερικές φορές έμποροι από την Ινδία έφερναν μαζί τους περιοδικά με εικόνες. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε λέξη από όσα έγγραφαν, οι εικόνες όμως αυτές μιλούσαν μόνες τους. Και αληθινά τώρα μπροστά μου έβλεπα τον ποταμό Γάγγη. Με μεγάλη έκπληξη μάλιστα την επόμενη στιγμή κατάλαβα πώς όχι μόνο έβλεπα, μα και μπορούσα ν' ακούω ήχους από εκείνα τα μακρινά μέρη. Άκουγα καθαρά πια Ινδουιστικούς ψαλμούς. Ύστερα πρόσεξα το γιατί. Το Σώμα κάποιου νεκρού τοποθετημένο σε μια ξύλινη εξέδρα και οι άλλοι το εβρεχαν με τα άγια νερά του ποταμού πριν το παραδώσουν στην φωτιά. Τριγύρω στο ποτάμι υπήρχε Κόσμος πολός, μου φαινόταν σχεδόν απίστευτο πώς υπήρχαν τόσο πολλοί άνθρωποι στον Κόσμο, για να μην πω στο ποτάμι. Γυναίκες γδύνονταν με τον πιο φυσικό τρόπο στις όχθες, το ίδιο όμως έκαναν κι άντρες. Ή σκέψη μου δεν στάθηκε όμως για πολύ σ' αυτό στράφηκε στους ναούς τους, με τις τεχνητές σπηλιές και τις υπέροχες κιονοστοιχίες κι ένιωσα να πλημμυρίζω θαυμασμό. Ήταν όλα αληθινά αυτά που έβλεπα, μ' έβαζαν σε τόσες απορίες. Ο φύλακας μου γιατί δεν πρέπει να το ξεχνώ, ήταν ακόμα φύλακας μου μετακίνησε πάλι κάτι στη συσκευή κι οι εικόνες άρχισαν να στροβιλίζονται και πάλι. Εκείνος κοιτούσε με προσοχή κάτι παράθυρα και με μια κίνησή του έβαλε τέλος στο στροβιλισμό των εικόνων. Βερολίνο, είπε. Ήξερα πώς το Βερολίνο ήταν μια μεγάλη πόλη του Δυτικού Κόσμου, όλα αυτά όμως μου φαίνονταν τόσο παράξενα, που δεν καταλάβαινα τίποτα. Κοιτούσα τις νέες σκηνές που ξετυλίγονταν μπροστά μου και σκεφτόμουν πώς ίσως ήταν ή θέση από όπου κοιτούσα που τα παραμόρφωνε όλα. Παντού σ' αυτή την πόλη έβλεπα κτίρια ψηλά, με καταπληκτικές ομοιότητες στο μέγεθος και το σχήμα. Ποτέ άλλοτε στη ζωή μου δεν είχα δει τόσο πολύ γυαλί, δεν υπήρχε κτίριο που να μη διαθέτει γυάλινα παράθυρα. Κι ύστερα, σε κάτι που μου έδινε την εντύπωση υπερβολικά πλατιου δρόμου, πρόσεξα πώς υπήρχαν δυο γυαλιστερά μεταλλικά ραβδιά φυτεμένα στον ίδιο τον δρόμο και με την ίδια πάντα

απόσταση μεταξύ τους. 64

Δεν μπορούσα να εξηγήσω την παρουσία τους. Ξαφνικά, από μια γωνιά, ξεπρόβαλαν δυο άλογα, το ένα πίσω από τ άλλο. Δεν περιμένω να το πιστέψεις αυτό, αυτά όμως έσερναν πίσω τους κάτι που έμοιαζε με μεταλλικό κουτί πάνω σε ρόδες. Τα άλογα έτρεχαν ανάμεσα στα μεταλλικά ραβδιά που ήταν στον δρόμο, ενώ οι ρόδες τους ακουμπούσαν ακριβώς πάνω σ' εκείνα. Το κουτί είχε παράθυρα, παντού τριγύρω και κοιτώντας μέσα μπόρεσα να διακρίνω αρκετούς ανθρώπους, ανθρώπους που ταξίδευαν μέσα στο κουτί. Εκεί, μπροστά, στα τεχνητά μάτια μου παραλίγο να πω εδώ μπροστά στα μάτια μου, τόσο είχα αρχίσει πλέον να τα συνηθίζω ή μηχανή σταμάτησε. Είδα τότε άλλους να βγαίνουν από το κουτί κι άλλους να μπαίνουν. Από το εμπρός τμήμα του κουτιού ένας άνδρας βγήκε, πήγε μπροστά από το πρώτο άλογο και κάτι έκανε στο έδαφος με ένα άλλο ραβδί. Ύστερα γύρισε πίσω στη θέση του και το μεταλλικό κουτί ξεκίνησε, αυτή τη φορά όμως ακολουθώντας όχι τη κύρια γραμμή των μεταλλικών ραβδιών, αλλά μια άλλη που έστριβε αριστερά. Μου είχε κάνει τέτοια εντύπωση αυτό το θέαμα, που δεν μπορούσα να προσέξω τίποτα άλλο. Το μόνο που έβλεπα, ήταν εκείνο το παράξενο μεταλλικό κουτί με τους ανθρώπους μέσα. Κάποτε όμως έτυχε να πέσει το βλέμμα μου στις πλευρές του δρόμου, όπου περπατούσαν αρκετοί άνθρωποι. Οι άντρες φορούσαν ρούχα εξαιρετικά στενά. Το ύφασμα που κάλυπτε τα πόδια τους ιδίως ήταν τόσο στενό, που διαγραφόταν το σχήμα του σώματός τους. Και στο κεφάλι τους φορούσαν κάτι αληθινά παράδοξο, ένα πράγμα σαν αναποδογυρισμένη γαβάθα, με στενό γείσο ολόγυρα. Είναι αλήθεια ότι τους έδινε μια πολύ αστεία όψη. Κάποτε, όμως πρόσεξα και τις γυναίκες. Ποτέ πριν στη ζωή μου δεν είχα δει κάτι παρόμοιο. Μερικές από εκείνες τις γυναίκες είχαν σχεδόν ακάλυπτο το πάνω μέρος του σώματός τους, ενώ ταυτόχρονα διατηρούσαν το κάτω μέρος τέλεια τυλιγμένο σε κάποιο είδος μαύρου υφάσματος. Έδιναν την εντύπωση πώς δεν είχαν πόδια, ούτε καν τα παπούτσια τους φαίνονταν. Όλες κρατούσαν με το ένα χέρι το πλευρό αυτού του μαύρου υφάσματος, μάλλον για να κρατούν την άκρη του μακριά απο τη σκόνη του δρόμου.65

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Κοίταξα λίγο περισσότερο, ιδιαίτερα τα κτίρια. Μερικά απ' αυτά ήταν αληθινά θαυμάσια χτίσματα. Σ' ένα δρόμο, έναν πολύ πλατύ δρόμο, πρόσεξα μια ομάδα άντρων. Από τις πρώτες σειρές της ομάδας ακουγόταν μουσική κι άστραφταν πολλές λάμπεις, τόσο που σκέφτηκα ότι όλα τα όργανά τους θα πρέπει να είναι από χρυσό. Όταν όμως ήρθαν κοντά, είδα πώς δεν ήταν παρά χάλκινα ή απλά μεταλλικά. Οι άντρες ήταν όλοι μεγαλόσωμοι με κόκκινα πρόσωπα, ομοιόμορφα ντυμένοι με κάποιο είδος στρατιωτικής στολής. Αυτή τη φορά δεν μπόρεσα να κρατήσω τα γέλια μου, όταν είδα τον τρόπο που περπατούσαν, σηκώνοντας το πόδι τόσο που να έρχεται σ' οριζόντια σχεδόν θέση. Ο φύλακας μου είπε χαμογελώντας. Ναι, είναι πράγματι παράξενο βήμα, το χρησιμοποιεί ο Γερμανικός στρατός σε επίσημες παρελάσεις. Κίνησε και πάλι τα χέρια του και για μια φορά ακόμα οι εικόνες στροβιλίστηκαν, έγιναν ακαθόριστη ομίχλη, πριν σταματήσουν ξανά και πάρουν νέα μορφή. Ρωσία, είπε ο φύλακας μου, ή χώρα των Τσάρων. Μόσχα. Κοίταξα. Χιόνι έπεφτε στο χώμα. Κι εκεί, επίσης, είχαν παράξενα οχήματα, οχήματα τέτοια που ποτέ άλλοτε δεν θα μπορούσα να φανταστώ. Κάπου είδα ένα άλογο ζεμένο σε κάτι που φαινόταν να είναι μια μεγάλη εξέδρα με καθίσματα. Την εξέδρα συγκρατούσαν αρκετά εκατοστά πάνω από το έδαφος από κάτι πράγματα που έμοιαζαν με επίπεδες μεταλλικές λουρίδες. Το άλογο κινούσε αυτή την κατασκευή, που άφηγε πίσω της δυο βαθιές χαραγματιές στο χιόνι. Δεν υπήρχε κανείς που να μη φορά γούνα, κι όλων οι αναπνοές έβγαιναν σαν παγωμένοι χείμαρροι απ' το στόμα και τη μύτη τους, τα πρόσωπά τους είχαν μια μπλε απόχρωση από το κρύο. Ύστερα πρόσεξα τα κτίρια, που ήταν πολύ πιο διαφορετικά από εκείνα που έβλεπα μόλις πριν από λίγο. Ήταν πολύ παράξενα κτίσματα, είχαν πελώριους, πανύψηλους τοίχους που στηρίζαν θολωτές σκεπές, σχεδόν σαν αναποδογυρισμένα κρεμμύδια. Αυτό είναι το παλάτι του Τσάρου, είπε ο φύλακας μου. Το παιχνίδισμα του Ήλιου στα νερά ενός ποταμού έφερε στη μνήμη μου τον ευτυχισμένο ποταμό στη Λάσα, που τόσο καιρό είχα να δω. Αυτός είναι ο ποταμός της Μόσχας, είπε ο φύλακας μου, ένα πολύ σημαντικό ποτάμι. Στα νερά του ποταμού επλεαν παράξενα σκάφη

φτιαγμένα από ξύλο, με τεράστια πανιά στηριγμένα σε κατάρτια. 66

Ο άνεμος εκείνη την ώρα ελάχιστα φυσούσε κι έτσι τα πανιά κρέμονταν ολότελα άχρηστα. Οι άντρες στα πλεύσιμα όμως είχαν κάτι πάσσαλους με πλατυμένα άκρα κι αυτά τα βύθιζαν ρυθμικά στο νερό και πετύχαιναν να κινούν τις βάρκες τους. Και παρόλα αυτά δεν μπορούσα να καταλάβω ποιος ήταν ο σκοπός τους και το είπα στον φύλακα. Κύριε, είδα κι έζησα δίχως αμφιβολία πολλά θαύματα, θαύματα που πολλούς θα εντυπωσίαζαν κι όμως δεν καταλαβαίνω ποιος είναι ο σκοπός όλων αυτών, τι προσπαθείτε να μου αποδείξετε, μια ξαφνική σκέψη πέρασε από το μυαλό μου. Κάτι που τις τελευταίες ώρες το ένιωθα στο πίσω μέρος του μυαλού μου χωρίς να μπορώ να το εκφράσω. Κύριε. Είπα ξαφνικά. Ποιοι είστε. Είστε Θεοί. Εκείνος με κοίταξε αρκετά σκεπτικός, σαν να μην ξαφνιάστηκε από την απρόσμενη ερώτηση. Χάιδεψε λίγο το πηγούνι του και σήκωσε ελαφρά τους ώμους. Ύστερα μου αποκρίθηκε δεν θα το καταλάβαινες. Είναι μερικά πράγματα όμως που δεν μπορούν να κατανοηθούν, παρά μόνο αν φτάσει κανείς σ' ένα ορισμένο επίπεδο εξέλιξης. Θα σου απαντήσω κάνοντάς σου μιαν ερώτηση. Αν βρισκόσουν σ' ένα μοναστήρι κι ένα από τα καθήκοντά σου ήταν να φροντίζεις ένα κοπάδι γιακ, τι θα απαντούσες αν κάποιος από τα γιακ σε ρωτούσε ποιος είσαι. Σκέφτηκα τα λόγια του κι απάντησα. Βέβαια, κύριε, δεν θα περίμενα ποτέ ν' ακούσω από ένα γιακ μια τέτοια ερώτηση, αν όμως γινόταν θα το θεωρούσα απόδειξη ότι τα γιακ έχουν κάποια μορφή ευφύιας και θα προσπαθούσα σοβαρά να του εξηγήσω ποιος ήμουν. Με ρωτάτε κύριε τι θα έκανα αν μου έκανε ένα γιακ μια τέτοια ερώτηση και σάς λέω πώς θα φρόντιζα να του απαντήσω όσο καλύτερα μπορούσα. Σ' αυτή την περίπτωση που είπατε, θα έλεγα πώς ήμουν ένας Μοναχός και ότι μου είχαν αναθέσει να φροντίζω εκείνα τα γιακ και πώς έκανα ο,τι καλύτερο μπορούσα για εκείνα και ότι τα θεωρούσα φίλους κι αδελφούς μου, αδιάφορο το ότι ή μορφή τους ήταν διαφορετική από τη δική μου. Θα εξηγούσα στο γιακ ότι εμείς οι μοναχοί πιστεύουμε στη μετενσάρκωση, ότι δηλαδή ερχόμαστε σ' αυτή τη Γη για να αποτελειώσουμε ένα ορισμένο έργο και να μάθουμε ορισμένα πράγματα, ώστε, επιστρέφοντας στα ουράνια πεδία, να είμαστε ικανοί να προχωρήσουμε, σ' ανώτερα πράγματα. 67

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Πολύ καλά, φίλε μου, πολύ καλά, είπε ο φύλακας μου. Λυπάμαι φοβερά που χρειάστηκε ή σκέψη κάποιου από τις κατώτερες τάξεις για να μου δώσει κάποια προοπτική. Ναι, έχεις δίκιο, με εντυπωσίασες πολύ, μοναχέ, με την ικανότητα αντίληψης που έδειξες και, θα πρέπει να ομολογήσω, με τη σταθερότητά σου, γιατί φάνηκες στη σκέψη και τις αποφάσεις σου πολύ σταθερός από ο,τι θα φανεωνόμουν εγώ αν είχα την ατυχία να τοποθετηθώ σε ανάλογες συνθήκες. Μ' αυτά πήρα θάρρος κι έτσι είπα. Είπατε για μένα ότι ανήκω στις κατώτερες τάξεις. Λίγο πριν με είχατε πει άγριο, απολίτιστο, ακαλλιέργητο, άνθρωπο που δεν ξέρει τίποτα. Γελάσατε μαζί μου όταν παραδέχτηκα πώς δεν ήξερα καμιά από τις μεγάλες πόλεις του Κόσμου. Κι όμως σάς είπα την αλήθεια, παραδέχτηκα την αμάθεια μου. Ζητώ όμως να ξεπεράσω την άγνοια κι εσείς δεν με βοηθάτε. Σάς ρωτώ και πάλι λοιπόν, κύριε, με αιχμαλωτίσατε ολότελα χωρίς τη θέλησή μου, μεταχειριστήκατε όπως θέλατε το Σώμα μου, το ναό της ψυχής μου, και τώρα μου επιδεικνύετε μια σειρά θαυμαστά πράγματα, σχεδιασμένα ασφαλώς για να με εντυπωσιάσουν. Ίσως όμως να εντυπωσιαζόμουν ακόμα περισσότερο κύριε, αν απαντούσατε την ερώτησή μου, γιατί ξέρω τι ακριβώς ζητώ να μάθω. Σάς ρωτώ λοιπόν και πάλι ποιοι είστε. Πέρασαν αρκετές στιγμές κι εκείνος έστεκε ακίνητος, με όψη ενοχλημένη. Κάποτε άρχισε να μιλά. Στη γλώσσα σου δεν υπάρχουν λέξεις κι έννοιες που θα μπορούσαν να με βοηθήσουν να σου εξηγήσω την κατάσταση. Πριν γίνει οποιαδήποτε συζήτηση πάνω σ' οποιοδήποτε θέμα, απαιτείται πριν απ' όλα οι δυο συζητητές να καταλαβαίνουν τους ίδιους όρους και να συμφωνούν σε ορισμένα βασικά πράγματα. Προς το παρόν, το μόνο που μπορώ να σου πω είναι ότι ή θέση μου εδώ και ο ρόλος μου μοιάζει σ' αρκετά σημεία με την αποστολή που έχουν στη ζωή τους οι Λάμα της ιατρικής του Σακπόρι. Φέρνω την ευθύνη της φροντίδας του φυσικού σου σώματος και σε προετοιμάζω, ώστε να γίνεις ικανός να δεχτείς τις γνώσεις που θέλουμε να σου δώσουμε, κάτι που θα γίνει όταν μείνω ικανοποιημένος από το δρόμο που ακολουθείς. Αν δεν δεχτείς πρώτα αυτές τις γνώσεις, κάθε συζήτηση για το ποιοι είμαστε περιττεύει. 68

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Σου ζητώ μόνο να δεχτείς προσωρινά πώς όσα κάνουμε τα κάνουμε για το καλό όλων. Παρόλο που νιώθεις τώρα πολύ ενοχλημένος απ' τον τρόπο που σου φερθήκαμε, είμαι σίγουρος πώς όταν γνωρίσεις το σκοπό μας, όταν γνωρίσεις το ποιοί είμαστε, όταν μάθεις το τι είσαι εσύ και ο λαός σου, τότε θ' αλλάξεις γνώμη. Όταν τέλειωσε το λόγο του, έκλεισε την τεχνητή μου όραση και τον άκουσα που άφηγε την αίθουσα. Έμεινα λοιπόν πάλι στο σκοτάδι της τυφλότητας, μόνος και πάλι με τις σκέψεις μου. Ή σκοτεινή νύχτα της τυφλότητας δεν είναι απλή παρομοίωση, είναι κυριολεξία. Τον καιρό που τυφλώθηκα, τότε που τα βρώμικα χέρια των Κινέζων ξερίζωσαν τα μάτια μου απ' τις κόχες τους, πέρασα μέρες ολόκληρες αγωνίας. Ακόμη και χωρίς τα μάτια μου, εκείνες τις πρώτες μέρες μου φαινόταν πώς έβλεπα φωτεινές αστραπές και φώτα χωρίς σχήμα και μορφή καθορισμένη να στροβιλίζονται. Δεν πέρασε όμως πολύς καιρός κι έσβησαν ακόμα κι αυτά. Τώρα μου είπαν πώς φύτεψαν μια συσκευή στο οπτικό μου νεύρο. Αυτό είχα κάθε λόγο να το πιστέψω. Ο φύλακας μου είχε βέβαια διακόψει την τεχνητή μου όραση, παράμενε όμως ή ανάμνηση της. Και πάλι ένιωθα ένα περίεργο μούδιασμα και ταυτόχρονα γαργαλητό στο κεφάλι. Ίσως να φαίνεται παράλογο να νιώθω την ίδια στιγμή δύο αντίθετες αισθήσεις, έτσι όμως συνέβαινε. Κι έμενα λοιπόν ακίνητος στην ίδια πάντα θέση, στο σκοτάδι αρκετό καιρό οι σκέψεις μου τριγυρνούσαν σε όσα είχα περάσει. Για μια στιγμή μάλιστα φαντάστηκα πώς ίσως είχα πεθάνει ή τρελαθεί και πώς όλα αυτά που ζούσα δεν ήταν παρά περιπέτειες μιας συνείδησης που αφήνει τον Κόσμο. Ή εκπαίδευση που είχα όμως σαν ιερέας, ήρθε να με βοηθήσει. Χρησιμοποίησα τις πανάρχαιες τεχνικές για να πειθαρχήσω τις σκέψεις μου. Σταμάτησα να σκέφτομαι κι άφησα έτσι τον έλεγχο στα χέρια του Υπερνού μου. Κατάλαβα έτσι πώς δεν υπήρχαν όλα τούτα στη φαντασία μου, πώς ζούσα κάτι το αληθινό. Ανώτερες δυνάμεις με χρησιμοποιούσαν για τους σκοπούς τους. Ο φόβος κι ο πανικός που ένιωθα, υποχώρησαν. Ξαναγύρισε στο Πνεύμα μου ή γαλήνη και γι' αρκετές στιγμές περιορίστηκα να νιώθω στο μυαλό μου τους αργούς χτύπους της καρδιάς μου. Θα μπορούσα να συμπεριφερθώ διαφορετικά, αναρωτήθηκα. Είχα πλησιάσει με την απαραίτητη προσοχή τις νέες προοπτικές που μου προσφέρονταν. 69

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Θα μπορούσε ο Μέγας Δέκατος Τρίτος να αντιδράσει διαφορετικά, αν βρισκόταν σε μια ανάλογη θέση. Ή συνείδησή μου ήταν καθαρή, το καθήκον μου φανερό, θα συνέχιζα να συμπεριφέρομαι σαν καλός Θιβητιανός ιερέας κι όλα θα πήγαιναν καλά. Γαλήνη με πλημμύρισε και ένα ζεστό συναίσθημα ευτυχίας με τύλιξε σαν χοντρή μάλλινη κουβέρτα, που γλιτώνει τον ταξιδιώτη από το κρύο της νύχτας. Κάπως, κάποτε, γλίστρησα σ' ένα βαθύ, δίχως όνειρα, ύπνο. Ο Κόσμος όλος ταξίδευε. Τα πάντα έδειχναν να υψώνονται και να πέφτουν. Είχαν μια δυνατή αίσθηση κίνησης για να ξυπνήσω λίγο μετά από τον ισχυρό κρότο μετάλλων που συγκρούονταν. Κάποιοι με μετακινούσαν, μετακινούσαν ολόκληρο το τραπέζι μου., Ασταμάτητο ακουγόταν το κελάηδισμα των γυαλικών που κτυπούσαν αναμεταξύ τους. Όπως θυμόμουν, όλα εκείνα τα γυαλικά ήταν από την αρχή προσαρμοσμένα στο τραπέζι μου. Μα όλα γύρω μου ήταν σε κίνηση. Φωνές ακούγονταν από παντού. Ψιλές φωνές χαμηλές φωνές. Ίσως όλοι να μιλούν για μένα, σκέφτηκα φοβισμένα. Το τραπέζι μου προχωρούσε, χωρίς όμως κανέναν ήχο. Ούτε γλιστρούσε ούτε τριβόταν πουθενά. Απλά πετούσε. Έτσι, σκέφτηκα, θα πρέπει να αισθάνεται ένα φτερό, καθώς το παρασέρνει μαζί του ο άνεμος. Ύστερα από λίγο ή κίνηση άλλαξε κατεύθυνση. Ήταν φανερό πώς με οδηγούσαν ανάμεσα από πολλούς διαδρόμους. Δεν πέρασε πολλή ώρα και μπήκα σε μια μεγάλη αίθουσα δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία για αυτό, ή ηχώ μου έδινε την εντύπωση μιας υπερβολικά μεγάλης αίθουσας. Ύστερα από μια τελική, αρκετά δυσάρεστη, μανούβρα, το τραπέζι μου ακούμπησε πάνω σε κάτι, που ή εμπειρία μου έλεγε πώς ήταν πέτρινο δάπεδο. Μα πώς μπορούσε να συμβαίνει κάτι τέτοιο. Πώς μπορούσα να βρεθώ ξαφνικά σε κάτι, που οι αισθήσεις μου έλεγαν ότι ήταν σπήλαιο. Σύντομα όμως κάτι άλλαξε στη διάθεσή μου. Ίσως να γαλήνεψε ή περιέργειά μου, ίσως να εντάθηκε περισσότερο, δεν ξέρω ακούγονταν ασταμάτητα συνομιλίες, όλες σ' εκείνη την άγνωστη μου γλώσσα. Μόλις το τραπέζι μου ακούμπησε στο πέτρινο πάτωμα, ένα χέρι άγγιξε τον ώμο μου και ή φωνή του φύλακα μου ακούστηκε να λέει. Θα σου δώσουμε τώρα όραση, έχεις αρκετά αναπαυτεί πια. Ένας μεταλλικός θόρυβος ακούστηκε κι υστέρα.70

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Το μυαλό μου πλημμύρισε χρώματα, χρώματα που άστραφταν άτακτα στην αρχή παίρνοντας σιγά σιγά ένα ορισμένο σχήμα, παράξενο όμως κι ακατανόητο. Άρχισα ν' αναρωτιέμαι τι συνέβαινε. Σιωπή απλώθηκε ξαφνικά. Αισθανόμουν τα βλέμματα πολλών από εκεί καρφωμένα πάνω μου. Μια κοφτή ερώτηση ήρθε να σπάσει τη σιωπή. Δεν βλέπεις. Ρώτησε ο φύλακας μου. Είναι ένα παράξενο σχήμα αυτό που βλέπω, αποκρίθηκα, ένα σχήμα από κυματιστές γραμμές, πολύχρωμες. Αυτό είναι το μόνο που βλέπω. Εκείνος μουρμούρισε κάτι κι απομακρύνθηκε. Μίλησε με κάποιον από την αίθουσα κι υστέρα τους άκουσα που χειρίζονταν μερικά μεταλλικά αντικείμενα. Τα χρώματα τρεμόπαιζαν και πάλι, στροβιλίστηκαν κι έδωσαν τη θέση τους σε καθαρή εικόνα. Βρισκόμουν σε ένα απέραντο σπήλαιο κάπου εξήντα μέτρα ψηλό. Το μήκος και το πλάτος του δεν μπορούσα να το υπολογίσω, γιατί τα όριά του χανόταν στο σκοτάδι, πέρα από εκεί που έφταναν τα μάτια μου. Ήταν ένας πραγματικά πελώριος χώρος και περιείχε κάτι που μπορώ να το παρομοιάσω με ένα αμφιθέατρο, οι θέσεις του οποίου φιλοξενούσαν πώς να τα ονομάσω. Πλάσματα που έλεγες πώς βγήκαν από τα Θιβητιανά βιβλία Θεών και Δαιμόνων. Μα όσο παράξενα κι αν ήταν αυτά τα πλάσματα, δεν μπόρεσα να αγνοήσω μια ακόμα πιο παράξενη συσκευή που κρεμόταν στο κέντρο της αίθουσας. Ήταν μια σφαίρα που κατάλαβα πώς παρίστανε τη Γη. Περιστρεφόταν αργά και φωτιζόταν από μια φωτεινή ακτίνα, ακριβώς όπως φωτίζεται ή Γη από τον Ήλιο. Ή σιωπή ήταν απόλυτη. Τα παράξενα πλάσματα με κοιτούσαν αμίλητα. Τα κοίταξα με τη σειρά μου, παρόλο που ένιωθα μικρός κι ασήμαντος μπροστά τους. Υπήρχαν ανάμεσά τους μικρόσωμοι άντρες και γυναίκες, με τέλεια σώματα και πρόσωπα. Ακτινοβολούσαν μια Αύρα αγνότητας και γαλήνης. Άλλα πλάσματα πάλι έμοιαζαν πολύ μ' ανθρώπους, μόνο που το κεφάλι τους θύμιζε κεφάλι πουλιού, καλυμμένο με λέπια ή φτερά δεν μπορούσα να διακρίνω τι από τα δύο και με χέρια, παρόλο που έμοιαζαν με ανθρώπινα, φαίνονταν κι αυτά καλυμμένα από λέπια ή φτερά. Στο αμφιθέατρο υπήρχαν επίσης και Γίγαντες. Πλάσματα πελώρια που υψώνονταν σαν τεράστια αγάλματα επισκιάζοντας τους πιο μικρόσωμους συντρόφους τους. Το Σώμα τους ήταν καθαρά ανθρώπινο, το μέγεθός τους όμως ήταν τέτοιο, που ξεπερνά κάθε φαντασία. 71

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Άντρες και γυναίκες, ή αρσενικά και θηλυκά. Κι άλλα πλάσματα που ήταν και τα δύο ταυτόχρονα ή κανένα. Όλα κάθονταν και με κοιτούσαν συνέχεια, ώσπου άρχισα να νιώθω δυσάρεστα κάτω από το βλέμμα τους. Στη μια πλευρά καθόταν ένα πλάσμα που έμοιαζε Θεός, στητός και με αυστηρό πρόσωπο. Περιτριγυρισμένο θαυμαστά, παράξενα χρώματα, έστεκε σαν Θεός στον ουράνιο θρόνο του. Κάποια στιγμή είπε κάτι, στην άγνωστη μου πάντα γλώσσα. Ο φύλακας μου έτρεξε προς το μέρος μου κι έσκυψε από πάνω μου. Θα βάλω αυτά τα πράγματα στα αυτιά σου, μου είπε, κι ύστερα θα καταλαβαίνεις όλα όσα λέγονται. Μη φοβάσαι. Άρπαξε το δεξί μου αυτί, το τράβηξε προς τα πάνω και τοποθέτησε στην εσωτερική κοιλότητα μια μικρή συσκευή. Ύστερα έκανε το ίδιο με τ'αριστερό. Γύρισε ένα μικρό κουμπί σε κάποιο κουτί που είχε από πριν τοποθετηθεί κοντά μου κι άκουσα ήχο. Με έκπληξη διαπίστωσα πώς ή άγνωστη γλώσσα δεν μου ήταν πια ακατανόητη. Δεν υπήρχε όμως χρόνος να απορώ γύρω από αυτό το θαύμα, έπρεπε πια να προσέχω αυτά που λέγονταν τριγύρω μου. Τις φωνές πια τις καταλάβαινα, ή γλώσσα τους μιλούσε στο μυαλό μου. Κι όμως, το μεγαλείο των εννοιών εκείνης της γλώσσας ξεπερνούσε την περιορισμένη φαντασία μου. Δεν ήμουν παρά ένας κοινός ιερέας από τη Γη, που για αυτούς ήταν ο Κόσμος των άγριων. Οι δυνατότητες του μυαλού μου δεν μου επέτρεπαν να συλλάβω τέλεια τα νοήματα που ματαδίνονταν πια σε μένα από τη γλώσσα. Ο φύλακας μου παρατήρησε πώς είχα δυσκολίες κι έτρεξε προς το μέρος μου. Τι συμβαίνει. Ψιθύρισε. Ή φτωχή μου εκπαίδευση δεν μου επιτρέπει να καταλαβαίνω τα νοήματα της γλώσσας σας, του ψιθύρισα. Οι έννοιες που μπήκαν στο μυαλό μου δεν έχουν νόημα για μένα, δεν μπορώ να κατανοήσω τόσο πολύπλοκες σκέψεις. Με μια πολύ ανήσυχη έκφραση στο πρόσωπό του ο φύλακας μου με άφησε, βηματίζοντας διατακτικά προς το μέρος ενός άλλου ανώτερου αξιωματούχου που ήταν κι αυτός ντυμένος με φανταστικά χρώματα ο οποίος στεκόταν κοντά στο θρόνο του ανώτατου. Κάτι είπαν χαμηλόφωνα οι δυο τους κι ύστερα ξεκίνησαν μαζί να έρθουν κοντά μου.⁷²

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Προσπάθησα να παρακολουθήσω τις συζητήσεις που ακούγονταν τριγύρω μου, μα δεν μπόρεσα. Ο φύλακας μου έσκυψε από πάνω μου και ψιθύρισε εξήγησε στον υπασπιστή τι δυσκολία έχεις. Υπασπιστή είπα, δεν ξέρω καν τι σημαίνει ή λέξη. Ποτέ πριν στη ζωή μου δεν είχα αισθανθεί τόσο αμαθής, τόσο μηδαμινός. Το πλάσμα που ο φύλακας ονόμασε υπασπιστή μου χαμογέλασε και ρώτησε. Καταλαβαίνεις τι σου λέω. Μάλιστα, μπορώ κύριε, ήταν ή απάντησή μου, είμαι όμως εντελώς ανίκανος να καταλάβω τα λόγια του ανώτατου. Δεν μπορώ να κατανοήσω το θέμα, οι έννοιές του είναι πάνω απ' τις δυνάμεις μου. Εκείνος κούνησε το κεφάλι του καθώς απαντούσε. Το λάθος θα πρέπει να βρίσκεται στον αυτόματο μεταφραστή μας, δεν είναι προσαρμοσμένος ούτε στον μεταβολισμό σου ούτε στα εγκεφαλικά σου κύματα. Δεν πειράζει όμως, ο αρχίατρος, τον οποίο νομίζω θεωρείς φύλακα σου, θα ασχοληθεί με το πρόβλημα και θα σε προετοιμάσει για την επόμενη συνάντηση. Είναι βέβαια μια ενοχλητική καθυστέρηση μα θα μιλήσω στον Ναύαρχο. Έκανε μια φιλική χειρονομία προς το μέρος μου και πήγε προς τον ανώτατο. Ναύαρχος. Τι να ήταν ένας Ναύαρχος, αναρωτήθηκα. Και τι ήταν ο υπασπιστής. Οι όροι αυτοί δεν είχαν κανένα νόημα για μένα. Συγκράτησα τις απορίες μου όμως και περιμένα τις εξελίξεις. Το πλάσμα με τον τίτλο του υπασπιστή πλησίασε τον ανώτατο και μίλησε χαμηλόφωνα μαζί του. Όλα έμοιαζαν να γίνονται χωρίς καμιά βιασύνη, ήρεμα. Ο ανώτατος κούνησε το κεφάλι του και ο υπασπιστής έκανε νόημα σ' εκείνων που ονόμαζαν αρχίατρο, το φύλακα μου, να πλησιάσει. Εκείνος πήγε κοντά τους και συζήτησε αρκετή ώρα ζωηρά. Ύστερα έφερε το δεξί του χέρι στο κεφάλι κάνοντας εκείνη την παράξενη χειρονομία που είχα κι άλλοτε προσέξει κι ήρθε προς το μέρος μου, κάνοντας ταυτόχρονα χειρονομίες σε κάποιον που δεν μπορούσα να δω. Οι συζητήσεις συνεχίζονταν, δεν είχαν διακοπή. Ένας μεγαλόσωμος άντρας στεκόταν όρθιος κι είχα την εντύπωση πώς συζητούσε κάτι για τις προμήθειες τροφίμων. Ένα παράξενο θηλυκό πήδηξε εκείνη τη στιγμή όρθιο κι έδωσε κάποιο είδος απάντησης. Το έκανε όμως με ένα ύφος που μ' έκανε να πιστέψω πώς διαμαρτυρόταν για κάτι. Ύστερα, με πρόσωπο κατακόκκινο από θυμό κάθισε πάλι απότομα στη θέση του. 73

Ο άντρας συνέχισε απτόητος. Ο φύλακας μου έφτασε κοντά μου

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μουρμουρίζοντας. Με ντρόπιασες, είπα πώς ήσουν ένας αμαθής άγριος. Μ' απότομες κινήσεις πήρε απ' τ αυτιά μου τις μικρές συσκευές. Με μια άλλη γρήγορη κίνηση κατέβασε έναν διακόπτη και μου στέρησε την τεχνητή μου όραση. Την επόμενη ένιωσα να σηκώνομαι, ένιωσα να με παίρνουν μακριά από το πελώριο σπήλαιο. Χωρίς καμιά προσοχή αισθανόμουν το τραπέζι μου κι όλες τις συσκευές να μεταφέρονται από τον έναν διάδρομο στον άλλο. Ύστερα από μια απότομη αλλαγή κατεύθυνσης, αισθάνθηκα πάλι να πέφτω. Μ' αρκετό θόρυβο το τραπέζι μου ακούμπησε κάτω και μάντεψα πώς θα έπρεπε να βρισκόμουν και πάλι στο μεταλλικό δωμάτιο όπου βρισκόμουν και πρώτα. Παράξενες φωνές με περιτριγύριζαν. Σε λίγο όμως ακούστηκε το θρόισμα υφασμάτων, ο ήχος πολλών βημάτων και το γλίστρημα της μεταλλικής πόρτας. Έμεινα και πάλι μόνος με τις σκέψεις μου. Τι ήταν όλα αυτά. Ποιος ήταν ο Ναύαρχος. Τι ήταν ο υπασπιστής. Και γιατί ονόμαζαν αρχίατρο το φύλακα μου. Τι ήταν αυτός ο τόπος. Όλη αυτή η υπόθεση μου φαινόταν να ξεπερνά κατά πολύ τις δυνάμεις μου. Έμεινα ακίνητος στη θέση μου, γεμάτος απόγνωση που δεν ήμουν ικανός να καταλάβω παρά μόνο ελάχιστα. Θα πρέπει σίγουρα ή συμπεριφορά μου να θύμιζε αμαθή άγριο θα πρέπει όλοι εκείνοι να σκέφτονταν όπως θα σκεφτόμουν εγώ αν θεωρούσα κάποιο γιακ νοήμον πλάσμα και του είχα συμπεριφερθεί ανάλογα. Το Σώμα μου το έλουσε ιδρώτας, καθώς σκέφτηκα πώς είχα ντροπιάσει, με την ανικανότητά μου να κατανοώ, ολόκληρη τη σεβαστή τάξη των ιερέων. Ένιωθα φρικτά. Και πάντα βρισκόμουν ακίνητος στην ίδια θέση, θύμα των πιο σκοτεινών κι άσχημων σκέψεων, γεμάτος από την τρομερή εντύπωση πώς όλοι εμείς δεν είμαστε παρά άγριοι μπροστά σ' αυτά τα άγνωστα πλάσματα. Έμεινα ακίνητος πάντα λουσμένος, στον ιδρώτα. Η πόρτα άνοιξε ξαφνικά και θόρυβος γέμισε το δωμάτιο. Αυτά τα ακατονόμαστα θηλυκά ήταν πάλι. Χωρίς πολλές διαδικασίες πήραν και πάλι από πάνω μου το μοναδικό σκέπασμα που διέθετα, αφήνοντάς με γυμνό σαν νεογέννητο. Χωρίς καθυστέρηση με κύλησαν στο ένα πλευρό μου, γλίστρησαν κάτι το παγωμένο 74

Προς το άλλο πλευρό για μια στιγμή φοβήθηκα ότι θα βρεθώ κάτω απ' το

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

τραπέζι. Γυναικεία χέρια με άρπαξαν υστέρα κι άπλωσαν παντού στο Σώμα μου διάφορα διαλύματα μ' έντονες μυρωδιές, τρίβοντας με με δύναμη παντού. Ο χρόνος κυλούσε αργά. Με μεταχειρίζονταν όσο πιο χειρότερα γινόταν κι όμως δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Ίσως και να με είχαν ακινητοποιήσει ακριβώς, για να μην αντιδρώ σε τέτοιες απρέπειες. Δεν πέρασε αρκετή ώρα κι ένιωσα να μου γίνεται τέτοια επίθεση, που φοβήθηκα σοβαρά ότι με βασάνιζαν. Ορισμένα απ' τα θηλυκά άρπαξαν τα χέρια και τα πόδια μου κι άρχισαν να τα στρίβουν και να τα λυγίζουν σε κάθε κλειδώση. Σκληρά χέρια βούλιαξαν στους μυώνες του σώματός μου κι άρχισαν να ζυμώνουν, σαν να είχαν να κάνουν με μια μάζα ζύμης. Χτυπήματα στο στήθος μ' άφησαν λαχανιασμένο. Χέρια άρπαξαν τα πόδια μου και τα φλύαρα θηλυκά πέρασαν μακριά μάλλινα μανίκια στα πόδια μου, ως επάνω στους μηρούς μου. Έπειτα σήκωσαν το κεφάλι μου, ανασήκωσαν ολόκληρο το πάνω μέρος του σώματός μου και με τύλιξαν με κάποιο είδος φορεσιάς που δέθηκε με κορδόνια μπροστά στο στήθος και την κοιλιά μου. Ένας παράξενος, μ' άσχημη μυρωδιά αφρός απλώθηκε στο κρανίο μου κι αμέσως ακούστηκε ένας παράδοξος βόμβος. Όταν ή πηγή του βόμβου άγγιξε το κεφάλι μου με τράνταξε ολόκληρο ακόμα και τα λίγα δόντια που μου είχαν αφήσει οι Κινέζοι άρχισαν να τραντάζονται. Μετά είχα μια τέτοια αίσθηση, που μου έφερε στο μυαλό τη διαδικασία που ακολουθούμε όταν παίρνουμε το μαλλί των γαϊκ. Ύστερα από ένα γερό τρίψιμο, τόσο γερό που φοβήθηκα για το δέρμα μου, ένιωσα ένα άλλο είδος υγρασίας να προσγειώνεται στ' ανυπεράσπιστο κεφάλι μου. Ακούστηκε ξανά το γλίστρημα της πόρτας και ήχοι ανδρικών φωνών. Μια από αυτές ανήκε στο φύλακα μου. Ήρθε προς το μέρος μου και χρησιμοποιώντας τη δικιά μου γλώσσα, είπε. Θα επέμβουμε απευθείας στον εγκέφαλο σου, μα δεν πρέπει να ανησυχείς καθόλου. Θα τοποθετήσουμε ηλεκτρόδια κατευθείαν στο. Είπε κάτι ότι μου έδιναν να καταλάβω πώς μια νέα άσχημη περιπέτεια θα άρχιζε σε λίγο. Όπως και να ήταν δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό. Παράξενες μυρωδιές απλώθηκαν στον αέρα. Τα φλύαρα θηλυκά σταμάτησαν. 75

Κάθε ομιλία έπαψε. Μόνο θόρυβοι από τα διάφορα μέταλλα που χτυπούσαν μεταξύ τους ακούγονταν και τα γουργουρητά των υγρών που κυλούσαν

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

στους σωλήνες τους. Ένωσα ένα ξαφνικό τρύπημα στ' αριστερό μου χέρι, ενώ ταυτόχρονα κάποιος σωλήνας σπρώχτηκε βίαια από τη μύτη μου ως κάτω στο λαιμό μου. Παντού στο κρανίο μου ένωσα να με τρυπούν πολυάριθμες μικρές βελόνες. Το μέρος όλο μούδιασε στη στιγμή. Κατόπιν μια μηχανή μπήκε σε λειτουργία με ένα φρικτό θόρυβο κι άγγιξε το κεφάλι μου, κάνοντας το γύρο περιόριζε το κρανίο μου. Οι τρομερές δονήσεις της μηχανής διαπερνούσαν κάθε μόριο της ύπαρξής μου είχα την εντύπωση πώς και το τελευταίο κόκκαλο στο Σώμα μου τρανταζόταν σε διαμαρτυρία. Στο τέλος, όπως μπορούσα πολύ εύκολα να καταλάβω, είχε κοπεί ολόκληρο το πάνω μέρος του κρανίου μου, με την εξαίρεση μιας πολύ μικρής λωρίδας σάρκας, που κρατούσε ακόμα το κομμένο κομμάτι ενωμένο με το υπόλοιπο Σώμα. Εγώ πλέον βρισκόμουν σε κατάσταση τρόμου, ενός παράξενου τρόμου όμως, γιατί παρόλο που ένωθα το φόβο να με πνίγει, είχα ταυτόχρονα πάρει την απόφαση να μην αφήσω και τον παραμικρότερο ψίθυρο, ούτε ακόμα και μπροστά στο Θάνατο. Απερίγραπτες αισθήσεις με πλημμύρισαν. Χωρίς να υπάρχει φανερός λόγος άφησα ξαφνικά να μου ξεφύγει μια μακρόσυρτη κραυγή. Άααα. Ύστερα τα δάχτυλά μου άρχισαν να κινούνται βίαια, ενώ ένα γαργαλητό στη μύτη με έκανε να θέλω να φταρνιστώ μα μου ήταν αδύνατο. Κι αυτά δεν ήταν τίποτα. Ξαφνικά είδα να στέκεται μπροστά μου ο παππούς μου. Φορούσε τη στολή ενός κυβερνητικού επίσημου. Χαμογελούσε ευγενικά και μου μιλούσε σε φιλικό τόνο. Τον κοίταξα ίσια στα μάτι μα αυτό με τράνταξε δεν μπορούσα να τον κοιτώ. Δεν είχα μάτια. Τι είδους μαγικό ήταν αυτό. Άφησα να μου ξεφύγει ένα επιφώνημα έκπληξης, μα με αυτό ή εικόνα του παππού μου εξαφανίστηκε. Ο φύλακας μου ήρθε στο πλευρό μου. Τι συμβαίνει. Ρώτησε. Του είπα για τις εμπειρίες μου. Α. Δεν είναι τίποτα. Είπε βιαστικά εκείνος. Αυτή τη στιγμή ερεθίζουμε ορισμένα κέντρα του εγκεφάλου σου, ώστε να καταλαβαίνεις πιο εύκολα. Βλέπουμε πώς έχεις τις ικανότητες, μόνο που τις είχες αφήσει να βουλιάξουν στο τέλμα των προλήψεων και των μύθων. Αυτά δεν σε αφήνουν ν' ανοίξεις το μυαλό σου σε νέες ιδέες, θα το κάνουμε εμείς για σένα. 76

Κάποιο θηλυκό έσπρωξε πάλι στα αυτιά μου τις μικρές εκείνες συσκευές που μου είχαν βάλει και στο σπήλαιο, μα το έκανε με τέτοια αγριότητα που ήταν σαν να έσπρωχνε πασσάλους σε σκληρό έδαφος. Μετά από κάποιο κλικ

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μπορούσα και πάλι να καταλαβαίνω την εξωτική γλώσσα. Τώρα πια όμως κατανοούσα και τους όρους της. Λέξεις όπως νωτιαίος μυελός εγκεφαλικός φλοιός, ψυχοσωματικό και τόσες άλλες μου ήταν πια καθαρές σ' όλη την έκταση των νοημάτων τους. Είχε αυξηθεί ο βασικός συντελεστής της ευφυΐας μου κι ήξερα πια πολύ καλά τι σήμαινε αυτό. Ή δοκιμασία όμως ήταν σκληρή, εξαντλητική ο χρόνος μου φαινόταν να έχει παραλύσει. Άνθρωποι έδειχναν να τριγυρνούν ατέλειωτα στην αίθουσα, μιλώντας ασταμάτητα. Όλη ή υπόθεση είχε αρχίσει να με κουράζει αφάνταστα. Ποθούσα τόσο να ξαναβρεθώ έξω, μακριά από εκείνο το μέρος με τις παράξενες μυρωδιές, όπου παράξενα πλάσματα έκοβαν το κρανίο μου σαν να ήταν το τσόφλι βρασμένου αυγού. Όχι βέβαια πώς είχα ποτέ μου δει βρασμένο αυγό, κάτι τέτοια ήταν πολυτέλειες προορισμένες για τους έμπορους και τους πολύ πλούσιους, όχι για τους Μοναχούς που ζούσαν μια ολόκληρη ζωή μόνο με Τσάμπα. Από καιρό σε καιρό μου έκαναν ερωτήσεις, όπως αν αισθάνομαι καλά, αν πονώ καθόλου, αν νόμιζα πώς έβλεπα κάτι, καθώς και τι χρώμα φανταζόμουν πώς έβλεπα. Ο φύλακας μου στάθηκε για λίγο πλάι μου και μου είπε ότι φρόντιζαν να διεγείρουν διάφορα κέντρα και πώς ίσως κατά τη διάρκεια της επέμβασης να είχα εμπειρίες που θα μπορούσαν να με τρομάξουν. Να με τρομάξουν. Μα από την αρχή ήμουν τρομαγμένος, του απάντησα γέλασε με αυτό και περιορίστηκε να παρατηρήσει πώς, εξαιτίας της θεραπείας που μου γινόταν τώρα, θα ήμουν υποχρεωμένος να ζήσω την υπόλοιπη πολύχρονη ζωή μου σαν Ερημίτης. Οι υπερβολικές ικανότητες που θ' αποκτούσα δεν θα μου επέτρεπαν μια ζωή, ανάμεσα στον Κόσμο, θα ζούσα εντελώς μόνος είπε, και μόνο προς το τέλος της ζωής μου ένας νεαρός Μοναχός θα ερχόταν να πάρει τις γνώσεις που θα είχα κρατήσει μέσα μου, για να τις παρουσιάσει τελικά στα μάτια του δύσπιστου Κόσμου. Μετά από πολύ το κομμένο κόκκαλο του κρανίου μου τοποθετήθηκε πίσω στη θέση του.⁷⁷

Παράξενα μεταλλικά αντικείμενα σπρώχτηκαν στο κόκκαλο, για να συγκρατούν μαζί τα δυο κομμάτια. Ένα κομμάτι ύφασμα τυλίχτηκε πολλούς γύρους στο κεφάλι μου κι όλοι που ήταν στην αίθουσα έφυγαν, εκτός από

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ένα θηλυκό που κάθισε δίπλα μου. Από το θόρυβο χαρτιού που γυρίζει, ήταν φανερό πώς διάβαζε κάτι αντί να προσέχει τα καθήκοντά της. Κι ύστερα από λίγο ακούστηκε ο θόρυβος του βιβλίου της που έπεσε στο δάπεδο και μια ρυθμική αναπνοή. Αποφάσισα τότε να κοιμηθώ κι εγώ .78

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Στο σπήλαιο ο Γέροντας Ερημίτης σταμάτησε ξαφνικά να μιλά κι άφησε τα χέρια του να πέσουν με τεντωμένα δάχτυλα πάνω στην άμμο δίπλα του. Απαλά εκείνα τα ευαίσθητα δάχτυλα άγγιξαν το έδαφος. Για μια στιγμή συγκεντρώθηκε στις σκέψεις του κι υστέρα είπε. Σύντομα θα δεχτούμε κάποιον επισκέπτη. Ο νεαρός άντρας τον κοίταξε με βλέμμα απορημένο. Επισκέπτης. Τι είδους επισκέπτης θα ερχόταν σ' αυτά τα μέρη. Και πώς ήταν τόσο σίγουρος γι' αυτό. Δεν είχε ακουστεί κανένας ήχος, καμιά αλλαγή στις φωνές της φύσης πέρα από το σπήλαιο. Για δέκα ίσως λεπτά κάθισαν έτσι, περιμένοντας. Ξαφνικά το φωτεινό οβάλ άνοιγμα της σπηλιάς σκοτείνιασε, έγινε μια μαύρη κηλίδα. Είσαι εδώ, Ερημίτη. Ούρλιαξε μια ψιλή φωνή. Φιου. Γιατί να πρέπει να ζουν οι ερημίτες σε τόσο σκοτεινά κι απλησίαστα μέρη. Μεσ στο σπήλαιο γλίστρησε ένας κοντός, πολύ χοντρός Μοναχός μ' ένα σακί στους ώμους του. Σου έφερα λίγο τσάι και κριθάρι, είπε. Προοριζόταν για το ερημητήριο πέρα ψηλά. Μα δεν το θέλουν πια κι εγώ δεν μπορώ να το κουβαλήσω όλο το δρόμο πίσω. Μ' έναν αναστεναγμό ικανοποίησης πέταξε το σακί από τον ώμο του και το άφησε στο χώμα. Δεν άργησε να βουλιάξει ο ίδιος στο δάπεδο, όπου κάθισε με την πλάτη στηριγμένη στον τοίχο. Τι ακαταστασία, σκέφτηκε ο νεαρός Μοναχός, γιατί δεν κάθεται σωστά όπως εμείς. Μα δεν άργησε να βρει μόνος την απάντηση ήταν πολύ χοντρός για να μπορεί να διατηρεί τη στάση του Λωτού με κάποια άνεση. Ο Γέροντας Ερημίτης μίλησε σιγά. Λοιπόν, τι νέα, μαντατοφόρε. Δουλεύει ακόμα ο Μέγας Κόσμος. Ο μαντατοφόρος Μοναχός γρύλισε και μουρμούρισε. Θα 'θελα να μου δίνετε τίποτα για τούτες τις κοιλιές μου, είπε, μου λένε στο Σακπόρι πώς έχω αδενικές ανωμαλίες, μα δεν μου δίνουν τίποτα για να καλυτερεύσει ή κατάσταση. 79

Τα μάτια του, προσαρμοσμένα πια στο σκοτάδι της σπηλιάς, άρχισαν να κοιτούν ολόγυρα. Τι. Βλέπω έχεις το νεαρό μαζί σου, είπε, άκουσα πώς ερχόταν να σε βρει. Πώς τα πηγαίνει. Είναι τόσο έξυπνος Όσο λένε. Χωρίς να περιμένει την απάντηση συνέχισε. Έγινε κατολίσθηση ψηλότερα πριν λίγες

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μέρες. Ο επιστάτης του ερημητηρίου πέρα ψηλά παρασύρθηκε από έναν ογκόλιθο κι έπεσε σε γκρεμό. Τώρα πια θα ταΐζει τα όρνεα, ξέσπασε σε τρανταχτά γέλιο σ' αυτή τη σκέψη. Ο Ερημίτης στο σπήλαιο πέθανε από τη δίψα, συνέχισε, δεν υπήρχε εκεί παρά ο επιστάτης και ο αιώνιος Ερημίτης, αυτός κτισμένος στη σπηλιά του. Χωρίς νερό χωρίς ζωή. Ο νεαρός Μοναχός έμενε σιωπηλός, οι σκέψεις του έτρεχαν στους μοναχικούς ερημίτες. Παράξενοι άνθρωποι που άκουσαν κάποτε το κάλεσμα ν' αποσυρθούν τελείως από τον Κόσμο του ανθρώπου. Με έναν εθελοντή Μοναχό, ένας τέτοιος μοναχός ξεκινούσε για τα ψηλά βουνά κι εκεί έβρισκε ένα ερημητήριο που είχε εγκαταλειφθεί. Εκεί έμπαινε σ' ένα εσωτερικό δωμάτιο χωρίς παράθυρα. Ο εθελοντής επιστάτης έκτιζε τότε έναν τοίχο που απέκλειε τον Ερημίτη στο εσωτερικό δωμάτιο, που ποτέ πια δεν θ' άφηνε. Στον τοίχο δεν υπήρχε παρά ένα μόνο μικρό άνοιγμα, αναγκαίο για τη λήψη τροφής. Σ' αυτό το άνοιγμα, κάθε δύο μέρες, περνούσε μια γαβάθα νερό από κάποια κοντινή πηγή και μια χούφτα μόλις κριθαριού. Ούτε ή παραμικρή φωτεινή ακτίνα δεν θα έμπαινε ποτέ σ' αυτό το δωμάτιο για όλη τη ζωή του Ερημίτη. Ποτέ πια δεν θα μιλούσε ή δεν θα άκουγε ανθρώπινο λόγο. Εκεί για ολόκληρη τη ζωή του, θα έμενε σε Διαλογισμό, ελευθερώνοντας το Αστρικό Σώμα από το φυσικό και ταξιδεύοντας ατ αστρικά επίπεδα. Καμιά αρρώστια, καμιά αλλαγή γνώμης δεν έφερναν την απελευθέρωσή του. Μόνο ο θάνατος μπορούσε να το καταφέρει αυτό. Έξω από το σφραγισμένο δωμάτιο ζούσε τη δική του ζωή ο επιστάτης, φροντίζοντας πάντα να μη φτάνει κανένας ήχος ως το εσωτερικό δωμάτιο. Αν τυχόν αρρώσταινε ο επιστάτης και πέθαινε, ή αν έπεφτε σε κανένα γκρεμό, τότε πέθαινε κι ο Ερημίτης, συνήθως από δίψα. Ο Ερημίτης ζούσε στο πολύ μικρό σφραγισμένο δωμάτιο χωρίς θέρμανση, αδιάφορο πόσο παγωμένος ήταν ο χειμώνας. 80

Κι είχε μία μόνο γαβάθα παγωμένου νερού κάθε δύο μέρες. Νερό πάντα παγωμένο, ποτέ ζεστό, ποτέ τσάι, μόνο κρυστάλλινο νερό από τις βουνίσιες πηγές που κυλούσαν κατευθείαν από τους πάγους των κορυφών. Ζεστή τροφή επίσης δεν υπήρχε. Μια χούφτα μόνο κριθάρι κάθε δύο μέρες. Στην

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

αρχή ή πείνα έφερνε τρομερούς πόνους καθώς το στομάχι συρρικνωνόταν. Οι πόνοι της δίψας όμως ήταν ακόμα χειρότεροι. Το Σώμα ολόκληρο αφυδατωνόταν, σχεδόν ξεραινόταν. Οι μυς γίνονταν άχρηστοι σχεδόν από έλλειψη τροφής, νερού κι εξάσκησης. Οι κανονικές σωματικές λειτουργίες σταματούσαν σχεδόν απόλυτα καθώς ο οργανισμός τρεφόταν με όλο και λιγότερες ποσότητες. Ο Ερημίτης όμως δεν άφηνε ποτέ το κελί του, όλα όσα έπρεπε να γίνουν, όσα ή φύση πρόσταζε να γίνουν, έπρεπε να γίνουν σε μια γωνιά του κελιού, οπου ο χρόνος και ή παγωνιά μετέτρεπαν τα απορρίμματα σε κατεψυγμένη σκόνη. Ακόμα και ή όραση εγκατέλειπε τον Ερημίτη. Στην αρχή μάταια θα προσπαθούσε να τρυπήσει το αιώνιο σκοτάδι. Οι φαντασία στα αρχικά στάδια δημιουργούσε παράξενα φώτα, αυθεντικές καλοφωτισμένες σκηνές. Οι κόρες των ματιών άνοιγαν εντελώς και οι μυς του ματιού ατροφούσαν έτσι που, αν κάποτε συνέβαινε και καταστρεφόταν από κατολίσθηση ή οροφή τού κελιού, το ξαφνικό φως τού Ήλιου θα έκαιγε τα μάτια και θα τα τύφλωνε τελείως, σαν να είχαν κτυπηθεί από αστραπή. Ή ακοή θα γινόταν ανώμαλα οξεία. Φανταστικοί ήχοι θα έκαναν την εμφάνισή τους βασανίζοντας τον Ερημίτη. Κομματιασμένες συζητήσεις θα φαίνονταν να ξεκινούν από τον αέρα τον ίδιο, μα θα κόβονταν τη στιγμή που ο Ερημίτης θα προσπαθούσε να τις ακούσει. Οι αίσθηση της ισορροπίας θα ήταν το επόμενο πράγμα που θα τον άφηνε. Σύντομα θ' ανακάλυπτε πώς έγερνε πότε εμπρός, πότε πίσω και πότε πλάγια. Σύντομα θα μπορούσε να ακούσει το πλησίασμα του σ' έναν τοίχο. Και ή παραμικρότερη διαταραχή τού αέρα, αυτή για παράδειγμα που προκαλεί το σήκωμα ενός χεριού, θ' ακουγόταν σαν ανεμοθύελλα στα αυτιά του. Ύστερα από λίγο καιρό θα άρχιζε να ακούει τους χτύπους της καρδιάς του με τέτοια ένταση, σαν να είναι κάποια πανίσχυρη μηχανή με δυνατά έμβολα, θα ακούγεται το ίδιο δυνατά επίσης το γουργούρισμα των υγρών τού σώματος, οι συριστικοί ήχοι από τα διάφορα 81

Όργανα που χύνουν τις εκκρίσεις τους και καθώς ή ακοή του θα γίνεται όλο και πιο ευαίσθητη, το αχνό γλίστρημα των μυών πάνω σε μυώνες. Το μυαλό θα έπαιζε παράξενα παιχνίδια στο Σώμα. Ερωτικές εικόνες θ' άρχιζαν να κυνηγούν τα νεύρα. Οι τοίχοι του μαύρου κελιού θα έμοιαζαν να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

κατοικούνται από ένα πλήθος, παράξενα όντα ο Ερημίτης θα είχε πολύ έντονη την αίσθηση ότι συντρίβεται. Ή αναπνοή θα άρχιζε τότε να γίνεται δύσκολη, επίπονη κι' ο αέρας του κελιού όλο και πιο βρώμικος. Μόνο κάθε δύο μέρες μετακινούταν μια πέτρα στο εσωτερικό τοίχωμα για να μπει στο κελί λίγος φρέσκος αέρας, τροφή και νερό. Ύστερα το άνοιγμα κλεινόταν και πάλι. Όταν το Σώμα υποτασσόταν, όταν όλα τα αισθήματα είχαν κατακτηθεί, το Αστρικό όχημα ήταν ελεύθερο ν' ανέβη σαν καπνός από τη φωτιά. Το υλικό Σώμα θα έμενε ακίνητο στο βρώμικο δάπεδο και μόνο ή Ασημένια Χορδή θα ένωνε τα δύο σώματα. Το Αστρικό θα διαπερνούσε τους πέτρινους τοίχους, θα περιπλανιόταν ανάμεσα στα βουνίσια μονοπάτια και θα γεύοταν τις χαρές της ελευθερίας του από τα δεσμά της σάρκας, θα γλιστρούσε μέσα σε μοναστήρια κι εκεί θα μπορούσε να μιλήσει με τηλεπαθητικούς και διορατικούς Λάμα. Ούτε νύχτα, ούτε μέρα, ούτε κρύο, ούτε ζέστη θα μπορούσαν να το εμποδίσουν. Καμιά πόρτα δεν θα του ήταν ποτέ εμπόδιο. Όλες οι αίθουσες συμβουλίων του Κόσμου θα του ήταν πάντα προσιτές, δεν υπήρχε θέαμα ή εμπειρία απρόσιτη για τον Αστρικό ταξιδιώτη. Ο νεαρός Μοναχός σκέφτηκε για λίγο τούτα τα πράγματα κι ύστερα έφερε στο μυαλό του την εικόνα του Ερημίτη που κειτόταν νεκρός στο ερημητήριο του εξακόσια μέτρα πιο ψηλά, ο παχύς Μοναχός μιλούσε ακόμα. Θα πρέπει να σπάσουμε τον τοίχο και να τον βγάλουμε από εκεί. Μπήκα στο ερημητήριο κι' αφαίρεσα τη μοναδική πέτρα που σφράγιζε το άνοιγμα για την τροφή. Φιου. Τι βρώμα. Ήταν αληθινά πολύ νεκρός. Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε εκεί. Φεύγω για το Ντρεπάνγκ να φέρω βοήθεια. Ω, καλά, τα όρνεα θα ευχαριστηθούν όταν τον βγάλουμε έξω, καιρό τώρα κάνουν βόλτες πάνω άπ το ερημητήριο ανυπόμονα. Κι εγώ τώρα πρέπει ν' ανέβω στο παλιάλογο μου και να κάνω όλον αυτόν τον δρόμο πίσω. 82

Τι τα θες, δεν έχω και το κατάλληλο Σώμα για τούτα τα βουνά. Ο παχύς Μοναχός έκανε μια αόριστη χειρονομία στον αέρα και σηκώθηκε τραβώντας προς την είσοδο του σπηλαίου. Ο νεαρός Μοναχός σηκώθηκε με δυσκολία όρθιος, μια πληγή στο πόδι τον έκανε να μουρμουρίζει πίσω από τα δόντια του από περιέργεια ακολούθησε τον επισκέπτη τους έξω από τη σπηλιά. Εκεί

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ένα άλογο έβασκε ελεύθερο στην αραιή βλάστηση. Ο παχύς Μοναχός πήγε προς το μέρος του και μ' αρκετή προσπάθεια κατάφερε να βάλει το ένα του πόδι στη ράχη του ζώου. Κινήθηκαν αργά προς τη λίμνη, όπου άλλοι άντρες μ' άλογα περίμεναν. Ο νεαρός Μοναχός έμεινε να τους κοιτά, ώσπου εξαφανίστηκαν στον ορίζοντα. Αναστενάζοντας γύρισε και κοίταξε τον απότομο σκληρό βράχο που ορθωνόταν ως τους ουρανούς. Εκεί, στην κορυφή σχεδόν, το ερημητήριο πέρα ψηλά άστραφτε άσπρο και κόκκινο στο φως του ήλιου. Για έναν ολόκληρο χρόνο, πριν πολύ καιρό τώρα, ένας Ερημίτης κι ο βοηθός του πάσχιζαν μ' όλες τους τις δυνάμεις να το χτίσουν, με υλικό τις πέτρες που βρίσκονταν σκόρπιες τριγύρω. Μάζευαν τις πέτρες σ' ένα μέρος, τις έβαζαν και τις έκτιζαν τη μια πάνω στην άλλη κι έφτιαζαν έτσι έναν εσωτερικό χώρο, όπου ούτε ή παραμικρή αχτίδα δεν μπορούσε να περάσει. Για έναν ολόκληρο χρόνο εργάζονταν έτσι, ώσπου να ικανοποιηθούν οι κόποι τους, ώσπου να κτιστεί ή κυρίως κατασκευή. Ύστερα γινόταν το ασβέστωμα της, που έδινε στο κτίσμα ένα εκτυφλωτικό λευκό πανωφόρι. Και μετά άλεθαν ώχρα, την ανακάτευαν με νερό από κάποιο κοντινό χείμαρρο κι ύστερα έβαφαν μ' αυτή τελικά τους τοίχους. Φρόντιζαν έτσι, που να γίνει το κτίσμα τους ένα αιώνιο μνημείο της ευσέβειας του ανθρώπου. Κι όλον αυτόν τον καιρό ο Ερημίτης και ο βοηθός του δεν αντάλλασσαν ούτε μια λέξη. Ύστερα ερχόταν ή μέρα, που το ερημητήριο είχε τελειώσει κι έπρεπε να αφιερωθεί. Εκείνος, ο πρώτος Ερημίτης που θα έμπαινε στο ερημητήριο πέρα ψηλά, γύρισε, κοίταξε για λίγο την κοιλάδα της Λάσα στα πόδια του, τον Κόσμο του ανθρώπου, κι ύστερα στράφηκε προς το ερημητήριο για να πέσει την επόμενη στιγμή νεκρός στα πόδια του βοηθού του. Με το κύλισμα του χρόνου άλλοι είχαν έρθει κι είχαν κατοικήσει τούτο το ερημητήριο. 83

Πολλοί έζησαν εκεί κτισμένοι στο εσωτερικό κελί, πολλοί πέθαναν εκεί κι έγιναν υστέρτα τροφή των ορνέων. Τώρα ένας ακόμα ήταν νεκρός εκεί. Νεκρός από δίψα. Αβοήθητος. Μετά το Θάνατο του επιστάτη δεν υπήρχε ελπίδα, δεν υπήρχε τρόπος να παίρνει νερό, δεν υπήρχε τρόπος να ζήσει. Ο νεαρός Μοναχός πήρε το βλέμμα του από το ερημητήριο και το άφησε ν'

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ακολουθήσει το μονοπάτι που είχε χαράξει ή τελευταία εκείνη κατολίσθηση. Κάτασπρα πετρώματα στόλιζαν τώρα τη βουνοπλαγιά. Μια βαθιά, μακριά ουλή σημάδευε τις λειχήμες και τα βρύα του βουνού. Κάτω εκεί στο μέρος όπου ο χείμαρρος των βράχων συνάντησε κάπως πιο επίπεδο έδαφος, φάνταζε ένας καινούργιος σορός βράχια. Σκεπτικός ο νεαρός Μοναχός ξαναγύρισε στη σπηλιά, πήρε από κάτω το δοχείο και ξεκίνησε προς τη λίμνη για να φέρει νερό. Όταν είχε πια τελειώσει και το πλύσιμο του δοχείου και το γέμισμα του, ήταν έτοιμος για το επόμενο καθήκον του. Κοιτώντας ολόγυρα συνοφρυώθηκε απογοητευμένος. Δεν έβλεπε κανένα πρόχειρο κλαδί πεσμένο. Ήταν πια υποχρεωμένος να πάει ακόμα μακρύτερα αναζητώντας καύσιμα για τη φωτιά. Αυτό κι έκανε. Μικρά ζώα σταματούσαν τ ατέλειωτο ψάξιμο για τροφή και στέκονταν στα πισινά τους πόδια για να κοιτάξουν περιέργα τον εισβολέα στο βασίλειό τους. Στα μέρη αυτά δεν υπήρχε φόβος, εδώ τα ζώα δεν είχαν κανένα φόβο για τον άνθρωπο, γιατί ο άνθρωπος ζούσε σ' αρμονία με τα ζώα. Κάποτε ο νεαρός Μοναχός έφτασε και σε μια περιοχή, όπου μικρά δέντρα είχαν πέσει πρόσφατα. Σπάζοντας τα μεγαλύτερα κλαδιά που του επέτρεπε ή παιδική του δύναμη να σπάσει, βρέθηκε σε λίγο και πάλι κοντά στη σπηλιά, μ' αρκετά όμως καύσιμα αυτή τη φορά. Δεν πέρασε πολλή ώρα κι είχε και πάλι έτοιμο τσάι και Τσάμπα. Ο Γέροντας ρούφηξε με ευγνωμοσύνη το αχνιστό τσάι. Ο νεαρός κοιτούσε με έκπληξη τον τρόπο, με τον οποίο έπινε. Στο Θιβέτ όλα τα σκεύη που περιέχουν τροφή, όπως τα κύπελλα και οι γαβάθες, κρατιούνται και με τα δύο χέρια, σ' ένδειξη σεβασμού προς την τροφή. Ο Γέροντας Ερημίτης, ύστερα από πολλών χρόνων πρακτική, είχε συνηθίσει να κρατά τη γαβάθα του και με τα δυο χέρια, σε τρόπο όμως που τα δάχτυλά του να στεφανώνουν τριγύρω τα χείλη του σκεύους, αν υπήρχε κίνδυνος να χυθεί το υγρό, 84

επειδή δεν μπορούσε να δει πόσο εγερνε κάθε φορά τη γαβάθα του, το υγρό άγγιζε τις άκρες των δάχτυλων του κι έτσι τον προειδοποιούσε ν' αλλάξει στάση. Τώρα ο Γέροντας με προσοχή απολάμβανε το ζεστό του τσάι, ύστερα από δεκαετίες ολόκληρες όπου δεν είχε αγγίξει παρά παγωμένο νερό. Είναι παράξενο, είπε, που ύστερα από εξήντα χρόνια τέτοιας αυστηρής νηστείας,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

νιώθω ακόμα την επιθυμία για ζεστό τσάι. Νιώθω ακόμα την επιθυμία για τη ζεστή λάμψη που σκορπά τριγύρω της ή φωτιά έχεις προσέξει πόσο θερμαίνει τον αέρα της σπηλιάς μας ή φωτιά. Ο νεαρός Μοναχός κοίταξε με συμπάθεια το Γέροντα. Τόσο μικρές επιθυμίες, τόσες λίγες ανέσεις. Αφήνετε ποτέ το σπήλαιο, σεβαστέ Γέροντα. Ρώτησε. Όχι, ποτέ, αποκρίθηκε ο Ερημίτης. Εδώ ξέρω την κάθε πέτρα. Εδώ τα μάτια που μου λείπουν δεν με ενοχλούν υπερβολικά, μα δεν τολμώ να βγω έξω, εκεί υπάρχουν σκόρπιοι ογκόλιθοι και γκρεμοί αυτό είναι άλλο ζήτημα. Θα μπορούσα ακόμα να περπατήσω ως τη λίμνη και να πέσω στα νερά της. Θα μπορούσα να αφήσω τη σπηλιά και να μην μπορέσω να ξαναβρώ το δρόμο μου να γυρίσω πίσω. Σεβαστέ Γέροντα, είπε δύσπιστα ο νεαρός Μοναχός πως ήρθατε σ' αυτό το απόμακρο, απροσπέλαστο σπήλαιο, τυχαία το βρήκατε. Όχι, μα βέβαια όχι, αποκρίθηκε ο Γέροντας. Όταν τα πλάσματα από τον άλλο Κόσμο τέλειωσαν μαζί μου, μ' έφεραν εδώ. Έφτιαξαν αυτό το σπηλαίο ειδικά για μένα. Ανακάθισε μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης, ξέροντας καλά τι εντύπωση είχαν κάνει τα λόγια του στο μικρό του ακροατή. Ο νεαρός Μοναχός τραντάχτηκε τόσο, που παραλίγο να πέσει προς τα πίσω, τόσο μεγάλη ήταν η έκπληξή του. Το έφτιαξαν για σάς, ψέλλισε. Μα πώς ήταν δυνατό να σκάψουν μια τέτοια τρύπα όπως αυτή στο βουνό. Ο Γέροντας σιγογέλασε ευχαριστημένος. Δύο άντρες με έφεραν εδώ, μ' έφεραν πάνω σε μια πλατφόρμα που πετούσε στον αέρα όπως το κάνουν τα πουλιά, είπε. Ήταν αθόρυβη περισσότερο αθόρυβη κι από τα πουλιά, γιατί εκείνα κρώζουν. Μπορώ ακόμα ν' ακούω τα φτερά τους καθώς χτυπούν τον αέρα, μπορώ ν ακούω και τον αέρα καθώς γλίστρα πάνω τους. 85

Μα ή πλατφόρμα εκείνη που με έφερε ήταν τόσο σιωπηλή όσο μια σκιά. Σηκώθηκε στον αέρα χωρίς δυσκολία, δεν υπήρχε κανένα σοβαρό εμπόδιο, δεν φαινόταν να κάνει την παραμικρή προσπάθεια. Οι δύο άντρες την έκαναν να προσγειωθεί εδώ. Μα γιατί εδώ, σεβαστέ Γέροντα. Ρώτησε ο νεαρός Μοναχός γιατί. Αποκρίθηκε ο Γέροντας. Γιατί. Μα σκέψου τα πλεονεκτήματα. Δεν απέχει παρά λίγες εκατοντάδες μέτρα από τον εμπορικό

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

δρόμο κι έτσι δέχομαι συχνά επισκέψεις από έμπορους που έρχονται να ζητήσουν την ευλογία μου, προμηθεύοντας μου όμως, ταυτόχρονα και τις απαραίτητες τροφές. Είναι επίσης κοντά, στα μονοπάτια που οδηγούν σε δύο μικρά γειτονικά μοναστήρια κι επτά Ερημητήρια. Δεν πρόκειται να πεθάνω της πείνας εδώ. Μαθαίνω τα νέα. Λάμα έρχονται και με βλέπουν, ξέρουν την αποστολή μου καθώς και τη δική σου. Μα κύριε, επέμενε ο νεαρός Μοναχός, σίγουρα θα είχε δημιουργηθεί τεράστια αναταραχή. Αν οι περαστικοί ανακάλυπταν ξαφνικά ένα σπήλαιο που ήξερα ότι δεν υπήρχε πριν εδώ. Νεαρέ μου, γέλασε ο Ερημίτης, τριγυρνάς πολύ σε αυτά τα μέρη. Μήπως πρόσεξες τίποτα σπήλαια ανάμεσα σ' αυτό και τα γειτονικά νερά. Όχι. Μα υπάρχουν περισσότερα από εννέα. Δεν σ' ενδιαφέρουν τα σπήλαια κι έτσι δεν τα προσέχεις. Μα πως έγινε αυτό το σπήλαιο από δύο μόνο ανθρώπους, θα πρέπει να τους πήρε μήνες ολόκληρους. Ο νεαρός Μοναχός έμοιαζε σαστισμένος. Με τη Μαγεία αυτού που ονομάζουν ατομική επιστήμη, απάντησε υπομονετικά ο Γέροντας Ερημίτης. Ο ένας από τους συνοδούς μου στάθηκε στην ιπτάμενη πλατφόρμα και πρόσεχε τριγύρω να μην υπάρχουν μάρτυρες. Ο άλλος κρατούσε μια μικρή συσκευή από χέρι του, μια συσκευή που μούγκριζε σαν χίλιοι πεινασμένοι δαίμονες και έτσι μου είπαν έκανε να εξαερωθούν όλοι οι βράχοι αφήνοντας στη θέση τους αυτή τη σπηλιά με τις, δυο εισόδους. Στο εσωτερικό δωμάτιο, την ιδιωτική μου κατοικία, υπάρχει ένα πολύ μικρό ρυάκι που γεμίζει νερό τη γαβάθα, μου δυο φορές τη μέρα. Είναι αρκετό για τις ανάγκες μου. Κανονίστηκε έτσι, που να μη χρειάζεται να κατεβαίνω στη λίμνη. 86

Αν δεν έχω καθόλου κριθάρι πράγμα που συμβαίνει από καιρό σε καιρό, τρώω τις λειχήνες που φυτρώνουν στα εσωτερικά τοιχώματα. Δεν είναι ευχάριστη τροφή, με κράτα όμως ζωντανό ώσπου να ξαναβρώ κριθάρι. Ο νεαρός Μοναχός σηκώθηκε όρθιος και πλησίασε το τοίχωμα της σπηλιάς που φωτιζόταν περισσότερο. Ναι, ο βράχος είχε πράγματι μια παράξενη όψη, κάτι που έμοιαζε με τα τοιχώματα των σβησμένων ηφαιστειών που είχε δει στα υψίπεδα Τσάνγκ Τάνγκ. Το πέτρωμα έδειχνε σαν να είχε λιώσει, να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

είχε ρευστοποιηθεί και να είχε κρυσώσει χωρίς ν' αφήσει προεξοχές, δίνοντας μια επιφάνεια λεία σαν του γυαλιού. Ή επιφάνεια αυτή έδειχνε διαφανής και σε μερικά σημεία μπορούσε κανείς να διακρίνει πίσω τις ανωμαλίες και τα διάφορα στρώματα του φυσικού βράχου. Που και που διακρίνονταν φλέβες ολόκληρες χρυσού. Σε κάποιο σημείο, μάλιστα, ο χρυσός είχε λιώσει κι είχε αρχίσει να τρέχει σαν πυκνόρρευστο σιρόπι, κρύωσε όμως σύντομα και καλύφθηκε από το γυαλί που σχηματίστηκε με την τήξη του στρώματός του διοξειδίου του πυριτίου. Έτσι ή σπηλιά είχε τοίχους από φυσικό γυαλί. Υπήρχαν όμως κι αρκετά πράγματα να γίνουν δεν ήταν όλες οι ώρες για συζήτηση. Έπρεπε να καθαριστεί το δάπεδο, να μεταφερθεί νερό και να κοπούν τα ξύλα για τη φωτιά σε κατάλειλά κομμάτια. Ο νεαρός Μοναχός πήρε στα χέρια του το κλαδί που χρησιμοποιούσε για σκούπα και στρώθηκε στη δουλειά χωρίς ιδιαίτερους ενθουσιασμούς. Το νοικοκυριό ήταν αληθινά μεγάλη ενόχληση. Προσεκτικά σκούπισε το μέρος όπου κοιμόταν και το ίδιο προσεκτικά άρχισε να μετακινείται προς το στόμιο, σκουπίζοντας πάντα. Κάποια στιγμή χτύπησε μια μικρή ανωμαλία στο δάπεδο. Απότομα ο Μοναχός έσκυψε να δει καλύτερα, μην ξέροντας πώς βρέθηκε εκεί αυτό το πράγμα. Άρπαξε το αντικείμενο και αναπήδησε από την έκπληξη δεν ήταν πέτρα, ήταν τι. Κοίταξε προσεκτικά την ανακάλυψή του και τη σκούντηξε λίγο με το κλαδί. Εκείνο κύλησε στο πλάι μ' ένα μεταλλικό ήχο. Το πήρε από κάτω κι έτρεξε κρατώντας το προς το Γέροντα Ερημίτη. Σεβαστέ Γέροντα. Φώναξε, μόλις ανακάλυψα ένα παράξενο αντικείμενο στο μέρος όπου είχε ξαπλώσει ο κατάδικος.⁸⁷

Ο Γέροντας βγήκε αργά από το εσωτερικό δωμάτιο. Περιέγραψέ μου, ζήτησε. Να, είπε ο νεαρός, φαίνεται να είναι κάτι σαν σακούλα, μεγάλο όσο οι δυο μου παλάμες ενωμένες. Είναι καμωμένο από δέρμα κάποιου ζώου. Το ψηλάφισε. Και υπάρχει ένα νήμα γύρω στο λαιμό του. Θα πάρω μια κοφτερή πέτρα. Έτρεξε έξω από τη σπηλιά και μάζεψε ένα χαλίκι με κοφτερή πλευρά. Γυρίζοντας πίσω άρχισε να πριονίζει μ' αυτό το νήμα της σακούλας. Πολύ σκληρό, παρατήρησε. Όλο το δέρμα είναι γλιστερό από την υγρασία και τη μούχλα. Άνοιξε προσεκτικά τη σακούλα κι αναποδογύρισε το περιεχόμενό

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

της πάνω στο χιτώνα του. Χρυσά νομίσματα, είπε, ποτέ πριν δεν έχω δει χρήματα παρά μόνο σε εικόνες. Γυαλιστερά κομματάκια από χρωματισμένο γυαλί. Αναρωτιέμαι σε τι να χρησιμεύουν. Κι υπάρχουν εδώ πέντε χρυσά δαχτυλίδια με κομμάτια γυαλιού κολλημένα πάνω τους. Δώσε μου να τα ψηλαφίσω, είπε ο Ερημίτης. Ο νεαρός Μοναχός πήρε το χέρι του Γέροντα και το οδήγησε ν' ακουμπήσει το μικρό σορό. Διαμάντια, είπε ο Ερημίτης. Ρουμπίνια μπορώ να τα ξεχωρίσω απ' τις διαφορετικές τους δονήσεις. Ο Γέροντας έπαψε να μιλά μα συνέχισε αργά να ψηλαφίζει τις πέτρες, τα δαχτυλίδια και τα νομίσματα. Στο τέλος πήρε μια βαθιά αναπνοή και παρατήρησε. Ο κατάδικος μας θα πρέπει να τα είχε κλέψει αυτά τα πράγματα, νιώθω πώς πρόκειται για Ινδικά νομίσματα. Νιώθω το κακό μέσα τους. Αξίζουν πάρα πολλά χρήματα. Σταμάτησε και πάλι ξαφνικά να μιλά κι υστέρα είπε απότομα. Πάρε τα, πάρε τα και πέταξε τα όσο μακρύτερα μπορείς, στο πιο βαθύ σημείο της λίμνης, θα φέρουν κακό αν τα κρατήσουμε εδώ. Πάρε τα, γρήγορα. Με αυτά τα λόγια γύρισε και περπάτησε ξανά προς το εσωτερικό δωμάτιο. Ο νεαρός Μοναχός μάζεψε τα πράγματα πίσω στη σακούλα και βγήκε από τη σπηλιά τραβώντας κατά την λίμνη. Εκεί στην όχθη άπλωσε τ' αντικείμενα σ' έναν επίπεδο βράχο και τα εξέτασε προσεκτικά. Ύστερα, παίρνοντας ένα χρυσό νόμισμα στο χέρι του, ανάμεσα στο δείκτη και τον αντίχειρα, το τίναξε με δύναμη που εκείνο έσχισε πολλά πολλά μικρά κυματάκια πριν βυθιστεί στα βαθιά νερά. 88

Έτσι έγινε με όλα τα νομίσματα, τις πέτρες και τα δαχτυλίδια, ώσπου δεν έμεινε τίποτα. Τινάζοντας τα χέρια του, γύρισε και χαμογέλασε μ' ικανοποίηση, ένα μεγάλο ψαροπούλι πετούσε ήδη κρατώντας την πέτσινη σακούλα στο ράμφος του. Δυό ακόμα πουλιά πετούσαν από πίσω του. Μουρμουρίζοντας μια στροφή από τον ψαλμό για τους νεκρούς ο νεαρός Μοναχός γύρισε την πλάτη στη λίμνη και πήρε το δρόμο που θα τον έφερνε πίσω στο σπήλαιο και τις δουλειές του νοικοκυριού. Οι δουλειές όμως δεν κρατούν για πάντα. Κάποτε έφτασε κι ή ώρα που έπρεπε πια ν' αφήσει το σκούπισμα. Έστρωσε φρέσκια άμμο στο δάπεδο, καινούργια ξύλα δίπλα στη

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

φωτιά και φρέσκο νερό στο δοχείο. Τότε πια μπορούσε να τρίψει τα χέρια τον ξέροντας πώς πια δεν του έμεναν άλλες δουλειές, ήταν ώρα πια ν' αρχίσει ή μετάδοση της γνώσης. Ο Γέροντας Ερημίτης βγήκε σέρνοντας τα πόδια του από το εσωτερικό δωμάτιο. Ακόμα και στα άπειρα μάτια του νεαρού μονάχου φαινόταν πώς πλησίαζε το τέλος του. Αργά εκείνος κάθισε στο έδαφος κι έφτιαξε γύρω του το χιτώνα. Ο Μοναχός πήρε από τα χέρια του τη γαβάθα και τη γέμισε παγωμένο νερό. Προσεκτικά την έδωσε πίσω στο Γέροντα, οδηγώντας τα δάχτυλά του να πάρουν τη θέση τους ολόγυρα στο χείλος της γαβάθας. Ύστερα κάθισε κι αυτός στο δάπεδο και περίμενε τον ανώτερό του να μιλήσει. Ο Γέροντας έμεινε ακίνητος για πολλή ώρα, προσπαθώντας να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις του. Ύστερα, αφού ξερόβηξε αρκετές φορές, ξεκίνησε την ιστορία του. Το θηλυκό πλάσμα κοιμήθηκε, λοιπόν, και το ίδιο έκανα κι εγώ. Ο ύπνος μου όμως δεν κράτησε πολύ. Εκείνη ροχάλιζε φρικτά κι ένιωσα το κεφάλι μου να πιέζεται ρυθμικά. Ήταν σαν να είχε τόση πίεση το αίμα που προσπαθούσε να βγει από κάπου. Ύστερα μάλιστα από ένα τελευταίο κτύπημα στα αγγεία της βάσης του κρανίου μου ένιωσα να βρίσκομαι στο χείλος της κατάρρευσης. Τότε τα ροχαλητά άλλαξαν ρυθμό, ακούστηκε ήχος βημάτων κι υστέρα ένα επιφώνημα τρομαγμένο κι έκπληκτο καθώς το θηλυκό πλάσμα πήδησε όρθιο κι ήρθε στο πλευρό μου. Άκουσα γυάλινα αντικείμενα να κτυπούν μεταξύ τους κι ένιωσα ν' αλλάζει ο ρυθμός με τον οποίο έτρεχαν από το σώμα μου τα διάφορα υγρά. 89

Για μια δυο στιγμές ή πίεση στο κεφάλι μου σταμάτησε. Σταμάτησε ακόμα και ή πίεση στη βάση του κρανίου μου. Σε λίγο δεν είχα καμιά ενόχληση. Το θηλυκό πλάσμα εξακολούθησε όμως να τριγυρνά στην αίθουσα, κάνοντας γυαλί να κτυπά σε γυαλί και μέταλλο να κτυπά σε μέταλλο. Μπόρεσα ακόμα να ακούσω τα κόκαλά της να τρίζουν καθώς εσκύψε στο πάτωμα να μαζέψει το βιβλίο που διάβαζε. Έπιπλο ετριξε καθώς το έσπρωξε στο πλάι. Ύστερα πήγε προς τον τοίχο κι άκουσα το γλίστρημα της μεταλλικής πόρτας που άνοιξε κι έκλεισε πίσω της. Τέλος δεν ακούγονταν παρά τα βήματά της που απομακρύνονταν στο διάδρομο έξω. Έμεινα και πάλι μόνος να σκέπτομαι

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

όλα αυτά που μου είχαν συμβεί. Δεν είχα άλλωστε και μεγάλα περιθώρια εκλογής, δεν μπορούσα να κινηθώ. Ήμουν βέβαιος πώς κάτι είχε γίνει στον εγκέφαλο μου ένιωθα περισσότερο ξύπνιος, μπορούσα να σκεφτώ πιο καθαρά. Πριν την επέμβαση είχα αρκετές ακαθόριστες σκέψεις που, νιώθοντας ανίκανος να ελέγξω και κατανοήσω, είχα απωθήσει σε κάποια σκοτεινή γωνιά του μυαλού μου. Τώρα όμως όλες μου οι σκέψεις ήταν καθαρές όσο τα νερά στις βουνίσιες λίμνες. Θυμήθηκα τη στιγμή της γέννησής μου. Την πρώτη εικόνα του Κόσμου που με υποδεχόταν. Το πρόσωπο της μητέρας μου. Το ρυτιδωμένο πρόσωπο της γυναίκας που βοηθούσε στη γέννα. Κι αργότερα τον πατέρα μου που με κρατούσε το νεογέννητο παιδί του σαν να με φοβόταν. Ήμουν το πρώτο νεογέννητο που έβλεπε. Θυμήθηκα την τρομαγμένη του έκφραση, καθώς αντίκρισε το κόκκινο και ζαρωμένο προσωπάκι μου. Ύστερα ήρθαν στο μυαλό μου σκηνές της παιδικής μου ηλικίας. Οι γονείς μου πάντα επιθυμούσαν ένα παιδί που θα γινόταν ιερέας και θα έφερνε τιμή στην οικογένεια. Μια εικόνα από το σχολείο. Ένα πλήθος παιδιά καθισμένα στο δάπεδο, μαθαίνοντας γραφή σε πήλινες πλάκες. Ο Μοναχός δάσκαλος τριγύριζε ανάμεσά μας χαρίζοντας άλλου το μπράβο του κι άλλου τις οδηγίες του. Θυμάμαι που στεκόταν από πάνω μου λέγοντας πώς καθώς τα πήγαινα τόσο καλά, θα έπρεπε να μείνω κοντά του περισσότερο χρόνο από όσο οι συμμαθητές μου, για να μάθω ακόμα περισσότερα. Ή μνήμη μου δεν παρουσίαζε κενά. Με ευκολία μπορούσα να φέρω στο νου μου εικόνες από περιοδικά που έφερναν μαζί τους οι Ινδοί έμποροι, εικόνες που δεν ήξερα καν ότι κάποτε τις είχα δει.90

Ή μνήμη όμως είναι δίκοπο μαχαίρι ήρθαν στο μυαλό μου με κάθε λεπτομέρεια τα φρικιαστικά μαρτύρια που πέρασα στα χέρια των Κινέζων. Με είχαν δει να μεταφέρω χαρτιά από την Ποτάλα, είχαν υποθέσει πώς ήταν κρατικά μυστικά κι έτσι με είχαν απαγάγει και βασανίσει για να τους τα φανερώσω. Εγώ, που δεν ήμουν παρά ένας ταπεινός ιερέας, ένας ιερέας που ή πιο μυστική, του γνώση ήταν το πόσο πολύ έτρωγαν οι Λάμα. Ή πόρτα στον τοίχο γλίστρησε στο πλάι. Απορροφημένος καθώς ήμουν στις σκέψεις μου, δεν πρόσεξα τα βήματα που πλησίαζαν από το διάδρομο. Μια φωνή ρώτησε. Πώς είσαι τώρα. Ενώ ταυτόχρονα ένιωσα δίπλα μου την παρουσία

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

του φύλακα μου. Καθώς μιλούσε έκανε έναν έλεγχο στα διάφορα μηχανήματα με τα όποια με είχαν συνδέσει. Πώς είσαι τώρα. Ξαναρώτησε. Αρκετά καλά απάντησα, μα νιώθω αρκετά δυσάρεστα για όλα τα παράξενα που μου συνέβηκαν σήμερα. Νιώθω σαν άρρωστο γιακ στη μέση της αγοράς. Εκείνος γύρισε γελώντας και και πήγε στην άλλη άκρη της αίθουσας. Μπόρεσα να διακρίνω τον ήχο από σελίδες που γύριζαν. Κύριε. Είπα, τι είναι ένας Ναύαρχος. Και τι ένας υπασπιστής. Μου είναι λέξεις εντελώς άγνωστες. Άφησε κάτω ένα βαρύ βιβλίο ή τουλάχιστον κάτι που ακούστηκε σαν βαρύ βιβλίο κι ήρθε κοντά μου. Ναι, απάντησε δίνοντας έναν τόνο συμπάθειας στη φωνή του, υποθέτω πώς και εγώ αν ήμουν στη θέση σου θα συμφωνούσα πώς σου φερθήκαμε κάπως σκληρά. Έκανε μια κίνηση που από ο,τι άκουσα, ήταν για να φέρει κοντά μου ένα από εκείνα τα παράξενα μεταλλικά, καθίσματα. Ένας Ναύαρχος, είπε σ' εύθυμο τόνο. Λοιπόν, είναι αρκετά δύσκολο θέμα και θ' ασχοληθούμε μ' αυτό αργότερα, προς το παρόν όμως θα προσπαθήσω κάπως να ικανοποιήσω την περιέργειά σου. Ας πούμε πώς βρίσκεσαι σ' ένα σκάφος που ταξιδεύει στο Διάστημα, στη θάλασσα του διαστήματος, όπως την ονομάζουμε, γιατί ταξιδεύουμε με τέτοιες ταχύτητες που ή τόσο αραιή ύλη που υπάρχει σ' εκείνο το χώρο, χτυπά το σκάφος όπως το θαλασσινό νερό τα πλοία. Το καταλαβαίνεις αυτό. Ρώτησε. Σκέφτηκα τα λόγια και ναι, τον καταλάβαινα, φέρνοντας στο νου μου το δικό μας ευτυχισμένο ποταμό και τις βάρκες που ταξίδευαν στα νερά του. 91

Του αποκρίθηκα λοιπόν καταφατικά. Εντάξει τότε, συνέχισε εκείνος, το πλοίο μας τώρα ανήκει σε μια ολόκληρη ομάδα από πλοία, μα είναι το πιο σημαντικό απ' όλα. Το κάθε πλοίο κι αυτό ακόμα έχει τον καπετάνιο του, ένας Ναύαρχος όμως είναι, ας πούμε, ο καπετάνιος των καπετάνιων. Αυτόν ονομάζουμε Ναύαρχο. Τώρα, εκτός από τους Διαστημοναυτες μας στα πλοία υπάρχουν και στρατιώτες. Συνηθίζουμε να αναθέτουμε στον ανώτερο διοικητή των στρατιωτών χρέη βοηθού του Ναυάρχου. Τον βοηθό αυτό τον ονομάζουμε Υπασπιστή. Για να μιλήσω με πιο γνώριμους σου όρους, ένας Ηγούμενος σε κάθε μοναστήρι διαθέτει κι έναν εφημέριο, κάποιον δηλαδή που φροντίζει για τις καθημερινές δουλειές, αφήνοντας ταυτόχρονα τις

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

αποφάσεις για τον ανωτέρω του. Τα λόγια του τα καταλάβαινα. Έμεινα λοιπόν να σκέπτομαι το ζήτημα, όταν ο φύλακας μου έσκυψε προς το μέρος μου και ψιθύρισε. Και παρακαλώ όταν απευθύνεσαι σε μένα μη με ονομάζεις φύλακα σου. Είμαι ο υπεύθυνος γιατρός αυτού του πλοίου. Ξανά με πιο γνώριμους σου όρους ή θέση μου εδώ είναι ανάλογη με τη θέση του ανώτερου Λάμα της ιατρικής στο Σακπόρι. Να με φωνάζεις γιατρό, όχι φύλακα. Αληθινά μου έκανε έκπληξη που έβρισκα τόσο μεγάλους άντρες να έχουν τέτοιες αδυναμίες. Με διασκέδαζε που ένας άνθρωπος σαν κι αυτόν δοκίμαζε μεγάλη ενόχληση που ένας αμαθής άγριος, όπως με είχε ονομάσει τον φώναζε φύλακα. Αποφάσισα να μην του χαλάσω χατήρι κι έτσι του αποκρίθηκα μισοαστεία μισοσοβαρά. Μάλιστα γιατρέ. Έκπληκτος τον είδα να παίρνει μια πολύ ευχαριστημένη όψη και να μου χαμογελάει ικανοποιημένος. Για αρκετή ώρα έκανε έναν προσεκτικό έλεγχο ορισμένων μηχανημάτων, που φαίνονταν ενωμένα με το κεφάλι μου. Πολλές ρυθμίσεις έγιναν, ή ροή των υγρών άλλαξε κι ένιωσα τέλος και κάτι παράξενες αισθήσεις στο κρανίο. Όταν κάποτε τέλειωσαν όλα, μου είπε. Θα ξεκουραστείς για τρεις μέρες. Ως τότε τα κόκαλα θα έχουν δέσει καλά και η κατευθυνόμενη ανάρρωση θα έχει φτάσει στο τέλος της. Τότε, αν βέβαια είσαι τόσο καλά όσο ελπίζουμε ότι θα είσαι, θα σε πάρουμε πίσω στην αίθουσα συμβουλίων και θα σου δείξουμε πολλά πράγματα. Δεν ξέρω αν θα θελήσει ο Ναύαρχος να σου μιλήσει, μα αν ναι, μη φοβηθείς. 92

Μίλησέ του όπως θα μιλούσες και σε μένα. Μα σκέφτηκε λίγο και δεν άργησε να προσθέσει, θλιμμένα κάπως. Θα μπορούσες πάντως, να είσαι και λίγο περισσότερο ευγενικός. Με χτύπησε φιλικά στον ώμο και βγήκε από την αίθουσα. Άλλη μια φορά έμεινα μόνος με τις σκέψεις μου για το μέλλον. Τι μέλλον περίμενε έναν τυφλό σαν κι εμένα. Τι θα έκανα αν άφηνα ποτέ ζωντανός αυτό το μέρος. Και ήθελα πράγματι να μείνω ζωντανός. Θα πρέπει μετά να ζητιανεύω για να ζήσω όπως τόσοι άλλοι επαίτες στη δυτική πύλη. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν ψεύτικοι, όπως και να είναι. Αναρωτήθηκα που θα ζούσα, που θα έβρισκα τροφή. Το κλίμα της χώρας μας είναι σκληρό, δεν είναι τόπος για ανθρώπους δίχως σπίτι δίχως κάποιο καταφύγιο. Εξαντλημένος και θλιμμένος από όλα αυτά τα παράξενα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

γεγονότα έπεσα σε ύπνο. Από καιρό σε καιρό αισθανόμουν το γλίστρημα της πόρτας και την παρουσία, κάποιου στο δωμάτιο. Ίσως να έρχονται να δουν αν είμαι ακόμα ζωντανός, σκέφτηκα. Οι διάφοροι ήχοι των σωλήνων και των μηχανημάτων δεν κατάφεραν να με πάρουν από το κατώφλι του ύπνου. Δεν είχα τρόπο να υπολογίζω το πέρασμα του χρόνου. Σε κανονικές συνθήκες χρησιμοποιούσαμε τους χτύπους της καρδιάς μας για να υπολογίζουμε το κύλισμα των λεπτών, εδώ όμως είχα να κάνω με ώρες, και ώρες μάλιστα που ήμουν αναίσθητος, βυθισμένος σε ύπνο. Ύστερα από το απροσδιόριστο εκείνο χρονικό Διάστημα, όπου ένιωθα να αιωρούμαι ανάμεσα στον Κόσμο της ύλης και τον Κόσμο του Πνεύματος, βρέθηκα απότομα πίσω στην πραγματικότητα. Εκείνα τα τρομακτικά θηλυκά είχαν πάλι πέσει πάνω μου σαν όρνεα πάνω σε πτώμα. Τα γέλια και οι ομιλίες τους ήταν προσβλητικά. Με ακόμα πιο προσβλητική ήταν ή ελευθερία με την οποία χειρίζονταν το Σώμα μου. Δεν μπορούσα όμως ούτε τη γλώσσα τους να μιλήσω ούτε να κινηθώ. Μου φαινόταν σαν θαύμα που τέτοια πλάσματα όπως αυτές, μέλη του λεγόμενου ασθενούς φύλου, μπορούσαν να έχουν τόσο σκληρά χέρια κι ακόμα σκληρότερα αισθήματα. Ήμουν αδύνατος κι εξασθενημένος, σε λυπηρή σχεδόν κατάσταση, κι όμως αυτά τα θηλυκά με μετακινούσαν το ίδιο απρόσεχτα, όπως θα μετακινούσαν κάποια πέτρα που θα τύχαινε να τους κόβει το δρόμο. 93

Σύντομα γέμισε το Σώμα μου διάφορα κάκοσμα υγρά, που τα έτριβαν με δύναμη στο ταλαιπωρημένο μου δέρμα, ενώ ταυτόχρονα άλλες άρπαζαν απότομα τους σωλήνες απ' τη μύτη μου κι άλλα μέρη, αντικαθιστώντας τους το ίδιο απότομα με καινούργιους. Αναστέναξα βαθιά μέσα μου κι αναρωτήθηκα για μια ακόμα φορά τι είδους διαβολική μοίρα είχε αποφασίσει να υποφέρω τέτοιους εξευτελισμούς στη ζωή μου. Κάποτε όμως τα απίθανα εκείνα θηλυκά έφυγαν, αφήνοντας με ν' απολαύσω για λίγο ακόμα ησυχία. Δεν πέρασε πολύ κι ή μεταλλική πόρτα γλίστρησε στο πλάι αφήνοντας να μπει στην αίθουσα ο φύλακας μου. Αλλά όχι, θα πρέπει να θυμάμαι να λέω ο γιατρός. Καλημέρα, βλέπω είσαι ήδη ξύπνιος, είπε σε ευχάριστο τόνο. Ναι, γιατρέ, απάντησα κάπως μουδιασμένα, πώς θα μπορούσα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

να κοιμάμαι όταν τριγυρνούσαν σαν τα όρνεα από πάνω μου οι γυναίκες σας. Τα λόγια μου φάνηκαν να τον διασκεδάζουν αρκετά. Πάντως, ίσως επειδή άρχιζε να με γνωρίζει καλύτερα, μου φερόταν πιο ανθρώπινα από πρώτα, παρόλο που δεν είχε καταφέρει να ξεπεράσει έναν αέρα ανωτερότητας που είχε. Είμαστε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιούμε αυτές τις νοσοκόμες, μου απάντησε, για να σε διατηρούν καθαρό, να σε φροντίζουν και ν' αρωματίζουν το Σώμα σου. Τώρα είσαι έτοιμος, καθαρός και πουδραρισμένος, για μια ακόμα μέρα ανάπαυσης. Ανάπαυση. Ανάπαυση. Δεν ήθελα ανάπαυση, ήθελα να φύγω από εκεί μέσα. Μα που θα μπορούσα να πάω. Καθώς ο γιατρός στεκόταν από πάνω μου εξετάζοντας το κρανίο μου, οι σκέψεις μου τριγύριζαν γύρω από ένα πράγμα που μου είχε πει τότε ήταν Δευτέρα. Η μήπως ή επόμενη μέρα. Δεν ήξερα, κείνο που ήξερα πάντως, ήταν ότι υπήρχε ένα πράγμα που δεν καταλάβαινα. Γιατρέ, ρώτησα, μου είπατε πώς βρίσκομαι σ' ένα σκάφος του διαστήματος. Σάς κατάλαβα σωστά. Φυσικά και με κατάλαβες σωστά, απάντησε εκείνος. Βρίσκεσαι πάνω στη Ναυαρχίδα αυτού του στόλου εποπτείας. Τώρα είμαστε προσγειωμένοι σ' ένα από τα υψίπεδα του Θιβέτ. Γιατί κύριε. Απάντησα, όταν βρέθηκα σ' εκείνη την αίθουσα μπροστά σ' εκείνο το εκπληκτικό πλήθος με τα πλάσματα, πρόσεξα πώς οι τοίχοι ήταν από πέτρα, πώς ή αίθουσα ήταν μια τεράστια σπηλιά⁹⁴

Πώς είναι δυνατό να βρίσκεται ένα ολόκληρο σπήλαιο στην καρδιά του σκάφους σας. Εκείνος ξέσπασε σε τέτοια γέλια σαν να είχα πει το μεγαλύτερο αστείο. Όταν συνήλθε κάπως, είπε. Είσαι λοιπόν πολύ έξυπνος, πολύ έξυπνος πράγματι. Και σωστός. Αυτό το βραχώδες υψίπεδο πάνω στο οποίο έχει προσγειωθεί το σκάφος μας ήταν παλιά ένα ηφαίστειο. Στο εσωτερικό του υπάρχουν αμέτρητοι διάδρομοι κι αίθουσες απίθανου όγκου, στο εσωτερικό των όποιων αιώνες πριν, κυλούσε ή καυτή λάβα πριν ξεχυθεί στην επιφάνεια. Τους φυσικούς εκείνους διαδρόμους τους χρησιμοποιούμε για τις μετακινήσεις μας κι έχουμε αυξήσει τον όγκο των αιθουσών για να εξυπηρετούν τους σκοπούς μας. Χρησιμοποιούμε πολύ συχνά αυτή την περιοχή τότε το ένα σκάφος, τότε το άλλο. Σε πήραμε από το σκάφος και

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

σε οδηγήσαμε σ' ένα από αυτά τα φυσικά σπήλαια. Με πήραν από το σκάφος στο φυσικό σπήλαιο. Αυτό εξηγούσε την παράξενη εντύπωση που είχα, ότι αφήνω τους μεταλλικούς διαδρόμους για να βρεθώ σε ένα υπερβολικά μεγάλο κοίλωμα στους βράχους. Γιατρέ, είπα, ξέρω αρκετά για τις υπόγειες στοές και τα σπήλαια στο Θιβέτ. Υπάρχει ένα τέτοιο μεγάλο κρυφό σπήλαιο κάτω από την ίδια την Ποτάλα, έχει και λίμνη ακόμα. Ναι, παρατήρησε εκείνος. Οι γεωφυσικές φωτογραφίες μας έδειξαν την ύπαρξή του. Δεν ξέραμε πάντως πώς το είχατε ανακαλύψει. Συνέχισε να ρυθμίζει διάφορα μηχανήματα. Καταλάβαινα πώς έκανε ορισμένες αλλαγές στα υγρά που κυλούσαν στο Σώμα μου. Άρχισα να καταλαβαίνω μια αλλαγή στη θερμοκρασία του σώματός μου και χωρίς να το έχω θελήσει ή αναπνοή μου έγινε την επόμενη στιγμή αργή και βαθιά. Ένωθα σαν μαριονέτα στα χέρια των μηχανημάτων. Γιατρέ. Παρατήρησα ανυπόμονα, τα σκάφη σας του διαστήματος μας είναι γνωστά, μόνο που τα ονομάζουμε τα άρματα των Θεών. Γιατί δεν έρχεστε σ' επαφή με τους αρχηγούς μας. Γιατί δεν κάνετε αισθητή την παρουσία σας. Γιατί φροντίσατε ν' άπαγάγετε με τόση μυστικότητα έναν σαν κι εμένα. Πήρε μια βαθιά ανάσα και σταμάτησε για λίγο πριν απαντήσει ναι, καλά, θέλω να πω. Κοντοστάθηκε για λίγο μα υ-στέρα συνέχισε. Να σου πω το λόγο, φοβάμαι πώς θα προκαλέσω πάλι μια από εκείνες τις τόσο ανεπιθύμητες και δυσάρεστες και στους δυο μας αντιδράσεις σου.95

Όχι, γιατρέ, αποκρίθηκα, είμαι αιχμάλωτος σας, όπως τότε που ήμουν αιχμάλωτος των Κινέζων, δεν θα 'θελα λοιπόν να σας δυσαρεστήσω. Προσπαθώ με τον απολίτιστο τρόπο μου να καταλάβω την κατάσταση κάτι που φαντάζομαι το θέλετε κι εσείς. Εκείνος άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω στην αίθουσα, προσπαθώντας να αποφασίσει τι θα ήταν καλύτερο να κάνει. Εαφνικά, δείχνοντας πώς πήρε την απόφασή του, άρχισε να μιλά. Είμαστε οι κηπουροί της Γης και φυσικά, πολλών άλλων κατοικημένων κόσμων. Ένας κηπουρός δεν συζητά την ταυτότητά του ή τα σχέδιά του με τα λουλούδια που καλλιεργεί. Ή, για να το πω καλύτερα, αν κάποιος που βόσκει γιακ έβρισκε στο κοπάδι του ένα γιακ που φαινόταν εξυπνότερο από τα υπόλοιπα ζώα του, ακόμα και τότε ο βοσκός δεν πάει σ' αυτό το ζώο να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

του ζητήσει να τον οδηγήσει στον αρχηγό του, δεν κάθεται να συζητήσει με το έξυπνο γιακ θέματα που είναι καθαρά πάνω απ' τις δυνατότητές του. Δεν έχουμε κανένα σκοπό να έρθουμε σ' επαφή με τους κατοίκους οποιουδήποτε απ' τους Κόσμους που επιτηρούμε. Κάναμε κάτι τέτοιο πριν από αιώνες, μα έφερε καταστροφή σ' όλους κι έδωσε αφορμή να δημιουργηθούν στον Κόσμο σας φανταστικοί μύθοι. Αναστέναξα με θυμό και δυσφορία. Στην αρχή μου λέτε πώς είμαι ένας απολίτιστος άγριος και τώρα με ονομάζετε ή μάλλον παρομοιάζετε, με ένα γιακ, ξέσπασα. Μα τότε, αν είμαι τόσο χαμηλά, γιατί με κρατάτε αιχμάλωτο εδώ. Ή απάντησή του ήρθε κοφτή. Γιατί θα μας φανείς χρήσιμος. Γιατί διαθέτεις φανταστική μνήμη που στην τονίζουμε τεχνητά ακόμα περισσότερο. Γιατί σε προορίζουμε να γίνεις απλά μια αποθήκη γνώσης για κάποιον που θα έρθει να σε βρει στο τέλος σχεδόν της ζωής σου. Τώρα κοιμήσου. Άκουσα, ή μάλλον αισθάνθηκα ένα κλικ κι ύστερα ένιωσα να πέφτει απαλά πάνω μου το μαύρο πέπλο του ύπνου. 96

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Οι ατέλειωτες ώρες προσπερνούσαν αργά. Βρισκόμουν τυλιγμένος στο σύννεφο ενός λήθαργου, που έκανε να χάνεται ή πραγματικότητα και να σμίγουν οι χρόνοι οι περασμένοι, με εκείνους που θα έρθουν και με τους τωρινούς σ' ένα σύνολο. Έζησα ολόκληρη την περασμένη μου ζωή, όλα τα πρώτα στάδια της δημιουργίας μου. Τότε που, πλάσμα ολότελα αδύναμο, δεν μπορούσα ούτε να κινηθώ ούτε να δω. Έζησα ακόμα και τον τρομερό

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

φόβο για το μέλλον που δοκίμασα, όταν πρωτοβγήκα στον Κόσμο αν πράγματι έγινε ποτέ κάτι τέτοιο. Κάθε λίγο έμπαιναν στην αίθουσα διάφορες γυναίκες κι έκαναν καταπληκτικά πράγματα στο Σώμα μου. Γύριζαν τα πόδια μου, τα έστριβαν μου ανασήκωναν το κεφάλι και δεν άφηναν μέρος της ανατομίας μου που να μην το σπρώξουν, κεντήσουν και τρίψουν. Κάθε λίγο επίσης έμπαιναν στην αίθουσα ομάδες αντρών, που κάθονταν ολόγυρά μου και συζητούσαν για μένα. Δεν μπορούσα φυσικά να τους καταλάβω, ήταν φανερό όμως ότι εγώ ήμουν το αντικείμενο του ενδιαφέροντός τους. Ύστερα κι αυτοί επίσης άρχιζαν να περιεργάζονται το Σώμα μου και να με κεντούν με κάτι πολύ κοφτερά εργαλεία. Το πρόσωπό μου όμως έμενε ανέκφραστο, δεν τους έδωσα την ικανοποίηση να με δουν να πονώ. Οι συνειδήσή μου ήταν πάντα μισοβυθισμένη σε λήθαργο. Κάποια στιγμή όμως ξύπνησα τελείως. Κοιμόμουν άγνωστο πόσες ώρες. Παρόλο που αντιλαμβανόμουν το γλιστρημα του μετάλλου της πόρτας, δεν με ενοχλούσε και δεν με έβγαζε από το λήθαργο. Είχα αποσυρθεί απ' την πραγματικότητα, αισθανόμουν σαν θαμμένος κάτω από πολλά στρώματα μαλλιού, χωρίς να νοιάζομαι για το τι συνέβαινε. Ξαφνικά ένιωσα μια σειρά δυνατούς πόνους στο κρανίο μου. Κάποιοι εξέταζαν το κρανίο μου, ενώ άκουσα μια φωνή να λέει στη γλώσσα μου. Α, εντάξει, ας τον επαναφέρομαι. 97

Ένας βόμβος ακολούθησε τη φωνή του μα αυτόν τον αντιλήφθηκα τη στιγμή σχεδόν που σταματούσε. Ύστερα από ένα σιγανό κλικ ένιωσα στη στιγμή ξύπνιος, ζωηρός και προσπάθησα να ανακαθίσω. Και πάλι όμως και οι πιο βίαιες προσπάθειές μου δεν κατάφεραν να κινήσουν ούτε το παραμικρό μέρος στο Σώμα μου, είναι και πάλι μαζί μας, είτε μια φωνή. Έι. Μπορείς να μας ακούσεις. Ρώτησε μια άλλη. Ναι, μπορώ, απάντησα, μα πώς συμβαίνει να μιλάτε όλοι σας Θιβετιανά. Νόμιζα πώς μόνο ο γιατρός μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί μου. Τα λόγια μου υποδέχτηκε ένα πνιγμένο, γέλιο. Εσύ χρησιμοποιείς τη γλώσσα μας, μου αποκριθήκαν. Από τώρα και στο εξής θα καταλαβαίνεις όλα όσα λέμε. Κάποια καινούργια φωνή μπήκε στη συζήτηση. Ποιό είναι το όνομα του. Κάποιος που αναγνώρισα σαν τον πρώην φύλακα μου απάντησε. Τ' όνομα του. Ω. Δεν έχει όνομα, του μιλάω

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

πάντα στο δεύτερο πρόσωπο. Ο Ναύαρχος επιθυμεί να έχει ένα όνομα, είτε κάποιος άλλος, αποφάσισε πώς να τον φωνάζουμε. Σε λίγη ώρα είχε ξεσπάσει μια αρκετά ζωνηρή συζήτηση για το ποιο όνομα έπρεπε να μου δοθεί. Πρέπει να πω ότι ορισμένοι απ' αυτούς φάνηκαν πολύ προσβλητικοί απέναντι μου κι έδειχναν καθαρά με τη στάση τους πώς με θεωρούσαν να ανήκω σ' ένα επίπεδο πολύ κατώτερο απ' ότι θεωρούμε εμείς πώς ανήκουν τα γιακ και τα όρνεα που τρέφονται με νεκρές σάρκες. Ύστερα από πολύ κι ενώ ή συζήτηση έδειχνε να μην καταλήγει πουθενά, ο γιατρός δήλωσε. Ας τελειώνουμε μ' αυτό, ο άνθρωπός μας είναι Μοναχός. Ας τον φωνάζουμε έτσι. Μοναχό. Ακολούθησε μια στιγμή σιωπής κι υστέρτα αυθόρμητοι θόρυβοι που προέρχονταν από το κτύπημα χεριών μεταξύ τους. Πολύ καλά, είτε μια φωνή που δεν είχε ακουστεί προηγούμενα, γίνεται ομόφωνα δεκτό. Από τώρα και στο εξής θα φέρει το όνομα Μοναχός. Ας καταγραφεί έτσι. Μια ακόμα ακατάστατη συζήτηση ακολούθησε, μια συζήτηση που δεν με ενδιέφερε καθώς, απ' ότι φαινόταν, περιστρεφόταν γύρω απ' τις αρετές και τα ελαττώματα ορισμένων από τα θηλυκά που δούλευαν εκεί, καθώς και την ευκολία με την οποία ή κάθε μια τους ξεκινούσε μια σχέση μαζί τους. Ορισμένους βέβαια από τους ανατομικούς υπαινιγμούς τους ήμουν ανίκανος να τους καταλάβω 98

Έπαψα λοιπόν να κάνω προσπάθειες να παρακολουθήσω την κουβέντα τους και περιορίστηκα να προσπαθώ να φανταστώ την εμφάνιση κάθε μιας από τις γυναίκες που συζητούσαν. Από τους άντρες συζητητές πάντως άλλοι ήταν μικρόσωμοι κι άλλοι υπερβολικά μεγάλοι. Ήταν κάτι πολύ παράξενο, γιατί δεν ήξερα να υπάρχουν στη Γη λαοί που να παρουσιάζουν ανάμεσα στα μέλη τους τέτοιες τεράστιες ανατομικές διαφορές. Ξαφνικοί γρήγοροι βηματισμοί διέλυσαν τις φαντασίες μου. Τους ακολούθησε ένας θόρυβος σαν να γλιστρούσαν προς τα πίσω πολλά από εκείνα τα παράξενα μεταλλικά καθίσματα. Ένας ένας οι συζητητές άφησαν την αίθουσα. Στο τέλος δεν έμεινε κοντά μου παρά μόνο ένας, ο γιατρός. Αργότερα, μου είπε, θα σε πάρουμε ξανά στην αίθουσα συμβουλίων, εκείνη που βρίσκεται στα σπλάχνα του βουνού. Μην ταράζεσαι, δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς, μοναχέ,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ίσως σου φανούν όλα τρομερά παράξενα, εσύ όμως δεν θα πάθεις τίποτα. Μ' αυτά τα λόγια πέρασε κι αυτός έξω από την αίθουσα και με άφησε μόνο στις σκέψεις μου. Για κάποιον άγνωστο λόγο μια ιδιαίτερη σκηνή ερχόταν και ξαναερχόταν στη μνήμη μου. Ήμουν δεμένος με τα χέρια και πόδια σ' έναν τοίχο. Ένας από τους Κινέζους βασανιστές μου με πλησίασε μ' ένα φρικτό χαμόγελο στο πρόσωπό του κι είπε. Αυτή είναι ή τελευταία σου ευκαιρία να μας πεις ο,τι θέλουμε. Αν δεν απαντήσεις, θα σου βγάλω τα μάτια. Είμαι ένας φτωχός, απλός Μοναχός, αποκρίθηκα, και δεν έχω τίποτα να σας πω. Στο άκουσμα αυτών των λόγων ο Κινέζος βασανιστής τίναξε ένα δάχτυλο με δύναμη ίσια στα αριστερό μου μάτι. Εκείνο τινάχτηκε από τη θήκη του σαν διαμαντόπετρα από δαχτυλίδι. Ο πόνος που έζησα ήταν φρικτός κι, έγινε ακόμα φριχτότερος, όταν ο βασανιστής μου επανέλαβε την ίδια χειρονομία με το δεξί μου μάτι. Θυμήθηκα πως ικανοποιημένοι και χορτασμένοι από εκείνο το όργιο βασανιστηρίων, με είχαν πετάξει, έξω, πάνω σ' ένα σωρό από σκουπίδια. Δεν ήμουν όμως νεκρός όπως πίστευαν, κι ή παγωνιά της νύχτας με συνέφερε. Σηκώθηκα κι άρχισα να περπατώ τυφλά, σκοντάφτοντας εδώ κι εκεί, ακολουθώντας όμως κάποια περίεργη αίσθηση που με οδήγησε έξω από το έδαφος της Κινέζικης αποστολής κι έξω από την πόλη της Λάσα. 99

Με τέτοιες αναμνήσεις και σκέψεις πλημμυρισμένος έχασα την αίσθηση του χρόνου εκεί στην αίθουσα των παράξενων όντων, μα με αρκετή ανακούφιση υποδέχτηκα τους άντρες που ήρθαν να με πάρουν. Μπορούσα πια να καταλαβαίνω την παράξενη γλώσσα τους. Μια παράξενη ανυψωτική συσκευή, με το ακόμα πιο παράξενο όνομα της αντίβαρύτητας, προσαρμόστηκε πάνω από το τραπέζι μου και ενεργοποιήθηκε. Το τραπέζι σηκώθηκε στον αέρα και οι άντρες το οδήγησαν από την μεταλλική πόρτα στον εξωτερικό μεταλλικό διάδρομο. Φαινόταν πώς παρόλο που δεν είχε πια καθόλου βάρος, διατηρούσε ακόμα την αδράνεια και την ορμή του, έστω κι αν δεν καταλάβαινα τι σήμαιναν αυτές οι λέξεις. Πάντως έπρεπε να δοθεί προσοχή στη μεταφορά, για να μη γίνει καμιά ζημιά, πράγμα, για το οποίο αληθινά ενδιαφερόμουν. Προσεκτικά το τραπέζι μου και ο σχετικός εξοπλισμός σπρώχτηκαν κατά μήκος του μεταλλικού διαδρόμου με την

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

παραμορφωμένη ηχώ του ως έξω από το σκάφος του διαστήματος. Σε λίγα φτάναμε και πάλι στην μεγάλη πέτρινη αίθουσα, όπου με υποδέχτηκε εκείνη ή τεράστια ομήγυρη των πλασμάτων, ένα πλήθος τέτοιο που μου θύμιζε τη μητρόπολη της Λάσα σε μέρες γιορτής. Το τραπέζι μου κινήθηκε λίγο προς τα εμπρός κι ύστερα χαμήλωσε να ακουμπήσει στο πέτρινο δάπεδο. Κάποιος ήρθε δίπλα μου και ψιθύρισε. Ο αρχίατρος θα έρθει κοντά σου σε λίγο. Του απάντησα. Θα βάλετε σε λειτουργία την τεχνητή μου όραση. Είχε όμως ήδη απομακρυνθεί από κοντά μου και τα λόγια, μου έμειναν αναπάντητα. Έμεινα λοιπόν εκεί ακινητοποιημένος, προσπαθώντας να φανταστώ τα όσα συνέβαιναν γύρω μου. Θυμόμουν αμυδρά τις λίγες εκείνες στιγμές που είχα βρεθεί βλέποντας στην ίδια αίθουσα, μα δεν μου ήταν αρκετό, θα ήθελα πολύ να μου επέτρεπαν να βλέπω. Σε λίγο όμως γνώριμα βήματα ακούστηκαν να με πλησιάζουν. Α. Βλέπω εφτασες καλά. Πώς αισθάνεσαι. Ρώτησε ο γιατρός ή μάλλον ο αρχίατρος. Είμαι καλά, γιατρέ, αποκρίθηκα, θα αισθανόμουν όμως πολύ καλύτερα αν μου επιτρέπετε να βλέπω. Μα είσαι τυφλός και δεν θα πρέπει να το ξεχνάς αυτό, θα ζήσεις σ' αυτή την κατάσταση πάρα πολλά χρόνια. 100

Μα, γιατρέ, είπα σε τόνο αγανακτισμένο, πως θα μάθω και θα κρατήσω στη μνήμη όλα εκείνα τα θαύματα, που μου υποσχεθήκατε ότι θα έβλεπα αν δεν μου δώσετε όραση. Αυτό άφησε το σε μας, απάντησε, εμείς θα κάνουμε τις ερωτήσεις και θα δίνουμε τις διαταγές, εσύ δεν έχεις παρά να κάνεις ο,τι σου λέμε. Την άλλη στιγμή το πλήθος τριγύρω φάνηκε να σωπαίνει. Στην ησυχία που απλώθηκε, κατάφερα να διακρίνω πολύ κοφτά βήματα που σταμάτησαν απότομα. Καθίστε. Διέταξε μια κοφτή στρατιωτική φωνή. Την διαταγή ακολούθησαν ήχοι από ύφασμα που διπλώνει, τριξίματα από δερμάτινες στολές και σύρσιμο πολλών ποδιών. Ύστερα από λίγο ακούστηκε να τραβιέται προς τα πίσω ένα από εκείνα τα παράξενα καθίσματά τους. Ήταν φανερό πως κάποιος σηκωνόταν όρθιος. Η σιωπή πια ήταν απόλυτη για ένα δύο δευτερόλεπτα δεν έγινε τίποτα. Ύστερα ή φωνή μίλησε. Κυρίες και κύριοι, άρχισε προσεκτικά το λόγο της ή βαριά εκείνη φωνή. Ο αρχίατρος μας θεωρεί ότι ο ιθαγενής αυτός έχει πλέον ικανοποιητικά αποκατασταθεί

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

στην υγεία του, έχει αρκετά ξεκουραστεί και μπορεί επομένως, χωρίς άσκοπους κινδύνους, να διαποτιστεί με τη γνώση του παρελθόντος. Υπάρχει, φυσικά, κάποιος κίνδυνος, μα θα πρέπει να τον αντιμετωπίσουμε αν το πλάσμα αυτό πεθάνει, τότε θα πρέπει και πάλι να αναζητήσουμε κάποιο άλλο. Ο ιθαγενής αυτός είναι σε κακή φυσική κατάσταση ας ελπίσουμε λοιπόν ότι διαθέτει τουλάχιστο ισχυρή θέληση κι εξίσου δυνατή κράση. Ένωσα να ανατριχιάζω μπροστά στην τόσο τρανταχτή περιφρόνηση των αισθημάτων μου, ή φωνή όμως συνέχισε. Υπάρχουν ανάμεσά μας αρκετοί, που είναι της γνώμης πώς μόνο γραπτά μνημεία θα πρέπει να αποκαλύπτουμε σε κάποιον μεσσία ή άγιο που θα έχουμε τοποθετήσει γι' αυτό το σκοπό σε τούτο τον κόσμο, σάς λέω όμως πώς τα μνημεία αυτά έχουν από πολύ παλιά τώρα περιβληθεί με ένα τέτοιο προληπτικό σεβασμό, που κατάφερε να εκμηδενίσει τα οφέλη τους, γιατί οδήγησε σε παραφθορά τους και παρανόηση τους. Οι ιθαγενείς δεν αναζήτησαν το νόημα που περιεχόταν στις γραφές, μα τις πήραν κατά γράμμα, συχνά παρερμηνεύοντας κι αυτό ακόμα. Πολλές φορές τα μνημεία αυτά έβλαψαν την εξέλιξή τους και οδήγησαν στη δημιουργία τεχνητών κοινωνικών συστημάτων, στα οποία ορισμένοι από τους ιθαγενείς 101

Θεώρησαν ότι ήταν αυτοί οι εκλεκτοί των ανώτερων δυνάμεων για να διδάξουν και διαδώσουν αυτό που δεν ήταν γραμμένο στα μνημεία. Στο νου τους δεν έχουν καμιά αληθινή εικόνα για μας από το Διάστημα. Τα πλοία μας που περιπολούν στον Πλανήτη τους όταν παρατηρηθούν από κάποιον, γίνεται προσπάθεια να ταυτιστούν με διάφορα ουράνια φαινόμενα ή να αποδοθούν στη φαντασία των παρατηρητών, οι όποιοι γίνονται αντικείμενα κοροϊδίας και των οποίων συχνά αμφισβητείται ή διανοητική ευστάθεια. Πιστεύουν ότι ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος κατ' εικόνα κι ομοίωση του Θεού κι έτσι πιστεύουν πώς δεν μπορεί να υπάρξει ζωή ανώτερη από τη δική τους. Πιστεύουν ακράδαντα πώς ο μικρός τούτος Κόσμος είναι το μοναδικό λίκνο της ζωής στο Σύμπαν, αγνοώντας πώς το πλήθος των κατοικημένων κόσμων ξεπερνά σε αριθμό κι αυτούς ακόμα τους κόκκους άμμου που βρίσκονται στον ασήμαντο Κόσμο τους, αγνοώντας και το ότι ο Πλανήτης τους είναι από τους πιο μικρούς κι ασήμαντους Κόσμους. Πιστεύουν πώς αυτοί είναι οι κύριοι της δημιουργίας και πώς όλα τα ζώα έχουν δημιουργηθεί

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

για τη δική τους ευκολία. Κι όμως ή ίδια ή διάρκεια της ζωής τους είναι σαν ένα βλεφάρισα, σε σχέση με μας, δεν είναι παρά έντομα που ζουν μια μέρα μόνο, που γεννιούνται, ενηλικιώνονται, ζευγαρώνουν και πεθαίνουν πριν δύσει ο Ήλιος. Κι αυτό γιατί ενώ ή μέση διάρκεια της ζωής μας είναι πέντε χιλιάδες χρόνια, ή δική τους δεν ξεπερνά τις λίγες δεκαετίες. Κι όλα αυτά, κυρίες και κύριοι, έχουν δημιουργηθεί εξαιτίας των παραδόξων πίστεων τους και των τραγικών τους παρανοήσεων. Για αυτόν το λόγο είχαμε αγνοήσει στο παρελθόν τον Κόσμο τους, τώρα όμως οι σοφοί λένε ότι σε λιγότερο από μισό αιώνα οι ιθαγενείς αυτοί θα έχουν ανακαλύψει τα μυστικά του ατόμου. Υπάρχει λοιπόν φόβος να τινάξουν στον αέρα το μικρό τους Κόσμο, μολύνοντας το γύρω τους Αστρικό περιβάλλον. Όπως οι περισσότεροι από σάς ξέρετε, οι σοφοί αποφάσισαν να αιχμαλωτίσουμε έναν ιθαγενή πράγμα που έγινε και να εκπαιδεύσουμε τον εγκέφαλο του, ώστε να θυμάται όλα όσα θα του διδάξουμε, θα γίνουν όλα αυτά με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσει αργότερα να αποκαλύψει τις γνώσεις που θ' αποκτήσει σ' ένα μόνο πρόσωπο, το οποίο όταν έρθει ο χρόνος, θα τοποθετήσουμε πάνω σ' αυτόν τον Κόσμο. 102

Σ' αυτόν θα αναθέσουμε να μιλήσει σε όλους όσους είναι έτοιμοι να ακούσουν για την αλήθεια. Ο ιθαγενής που αιχμαλωτίσαμε έχει ειδικά προετοιμαστεί και θα είναι ο δέκτης του μηνύματος που θα πρέπει αργότερα να μεταδοθεί σε κάποιον άλλο. Ή δοκιμασία που θα περάσει είναι μεγάλη, μπορεί να μην επιζήσει, έτσι λοιπόν ας τον βοηθήσουμε κι ας τον δυναμώσουμε με τις σκέψεις μας, γιατί αν ή ζωή του τελειώσει πάνω σε αυτό το τραπέζι, θα είμαστε υποχρεωμένοι να ξεκινήσουμε έρευνες για κάποιον άλλο, κι αυτό όπως ανακαλύψαμε, είναι τρομερά επίπονο. Κάποιο μέλος του πληρώματος ήταν της γνώμης να παίρναμε έναν ιθαγενή από μια περισσότερο αναπτυγμένη χώρα, κάποιον σεβαστό κι αναγνωρισμένο απο τους συμπολίτες του, μα πιστεύουμε πώς κάτι τέτοιο θα ήταν λάθος κίνηση αν αποκαλύπταμε τις αλήθειες μας σε ένα τέτοιο πρόσωπο κι ύστερα το αφήναμε πίσω στο φυσικό του περιβάλλον. Θα ακολουθούσε μια άμεση αντίδραση απο τους συμπολίτες του, που θα άρχιζαν να τον θεωρούν τρελό ή φαντασιόπληκτο κι αυτό θα έφερνε ίσως σοβαρή καθυστέρηση στο πρόγραμμά μας. Εσείς, όλοι εσείς που βρίσκεστε εδώ, έχετε την άδεια να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

παρακολουθήσετε αυτή την επανιστορηση του παρελθόντος. Κάτι τέτοιο σπάνια συμβαίνει, για αυτό πρέπει να θυμάστε πώς σας γίνεται μια τιμή που σε λίγους δίνεται. Δεν είχε προλάβει καν να τελειώσει το λόγο της ή φωνή, όταν ακούστηκε ένα παράδοξο, ένα παράξενο τρίξιμο και θρόισμα. Κι αμέσως μετά μια άλλη φωνή, αλλά τι φωνή. Έδινε την εντύπωση πώς δεν προερχόταν από άνθρωπο, έδινε την εντύπωση πώς αυτός που μιλούσε, δεν ήταν ούτε άντρας ούτε γυναίκα. Στο άκουσμά της δεν μπόρεσα να μην ανατριχιάσω. Σαν ανώτερος βιολόγος, μη όντας υπόλογος ούτε απέναντι στον άεροστολο ούτε απέναντι στο στρατό, βρόντηξε αυτή ή ολότελα δυσάρεστη φωνή, επιθυμώ να έγγραφει τώρα ή διαφωνία μου με τούτες τις διαδικασίες. Μία πλήρης αναφορά μου θα πάρει σύντομα το δρόμο για το αρχηγείο. Ζητώ να ακουστώ εδώ. Τα λόγια φάνηκαν να γίνονται δεκτά με ένα είδος αγανακτισμένου επιφωνήματος από το ακροατήριο. Για μια στιγμή έγινε αρκετή φασαρία, μα σύντομα ο πρώτος ομιλητής σηκώθηκε όρθιος. Σαν διοικητής αυτής της μοίρας και Ναύαρχος, παρατήρησε κοφτά, είμαι υπεύθυνος αυτής της εποπτικής αποστολής, αδιάφορο πόσο εύλογα επιχειρήματα μπορεί να διαθέτει ο θυμωμένος βιολόγος μας. 103

Πάντως, ας ακούσουμε για μια ακόμα φορά τα επιχειρήματα των αντιφρονούντων μπορείς να συνεχίσεις, βιολόγε. Χωρίς να χάσει χρόνο σ' ευχαριστίες και χαιρετισμούς ή βραχνή, τραχιά φωνή συνέχισε. Διαμαρτύρομαι για το χρόνο που χάνουμε έτσι. Αρνούμαι να δεχτώ να συνεχίσουμε τις περιπέτειες μας με αυτά τα προβληματικά πλάσματα. Στο παρελθόν, όταν κάποια φυλή τους παρουσίαζε μη ικανοποιητική συμπεριφορά, εξοντωνόταν και σπέρναμε από την αρχή στον Πλανήτη τους νέα ζωή. Ας εξοικονομήσουμε λοιπόν χρόνο και κόπο τώρα, ας εξοντώσουμε αυτή τη φυλή πριν μολύνει το διαστημικό χώρο. Ο Ναύαρχος πήρε το λόγο. Και μήπως διαθέτεις καμιά ορισμένη απάντηση για το γιατί είναι προβληματική αυτή ή φυλή βιολόγε. Μάλιστα έχω, απάντησε θυμωμένα κάπως εκείνος. Τα θηλυκά της φυλής αυτής είναι προβληματικά. Ο μηχανισμός γονιμότητας τους παρουσιάζει βλάβες, οι Αύρες τους δεν συμμορφώνονται με τα προσχεδιασμένα σχήματα. Τελευταία πιάσαμε ένα θηλυκό πλάσμα από μια περιοχή τού Κόσμου μάλιστα που θεωρείται από τις πιο προηγμένες. Ούρλιαζε και πάλευε μαζί μας όταν αφαιρέσαμε τα ρούχα τα όποια κάλυπταν το Σώμα του. Κι ύστερα, όταν βάλαμε έναν άνιχνευτήρα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

στο Σώμα της για ν' αναλύσουμε τις εκκρίσεις της έγινε πρώτα υστερική κι ύστερα λιποθύμησε. Αργότερα όταν συνήλθε, αντίκρισε μερικούς απο τους βοηθούς μου και ή θεά αυτή της πήρε το λογικό ή τέλος πάντων ο,τι παρόμοιο διέθετε. Είμαστε υποχρεωμένοι να την καταστρέψουμε, να καταστρέψουμε μαζί της κι όλες τις μέρες σκληρής δουλειάς. Ο γέρος Ερημίτης έπαψε να μιλεί. Ήπιε μια γουλιά νερό και βυθίστηκε στις σκέψεις του. Ο νεαρός Μοναχός έμεινε να τον κοιτά αποσβλωμένος σχεδόν από τον τρόπο για τα παράξενα πράγματα που άκουγε, για τα παράξενα πράγματα που είχαν συμβεί στον ανώτερο του. Μερικές από τις περιγραφές του Γέροντα όμως του φαίνονταν, με ένα παράξενο τρόπο, γνώριμες. Δεν μπορούσε να το εξηγήσει αυτό, οι παρατηρήσεις όμως του Ερημίτη ξυπνούσαν μέσα του παράξενες αισθήσεις, παράξενα αισθήματα, σαν να ξανά γεννιόνταν εκείνη τη στιγμή αναμνήσεις από καιρό θαμμένες στις γωνιές του νου.104

Οι αναμνήσεις του Ερημίτη ήταν σαν το ελιξήριο που τις έφερνε στη ζωή. Προσεκτικά, χωρίς να χύσει ούτε μια σταγόνα, ο Γέροντας έβαλε δίπλα του τη γαβάθα με το νερό και συνέχισε την ιστορία του. Ξαπλωμένος πάντα σ' εκείνο το τραπέζι άκουγα και καταλάβαινα τα καθετί που λεγόταν. Όλοι οι φόβοι, ολόκληρη ή αβεβαιότητά μου εξαφανίστηκαν. Θα έδειχνα σ' αυτά τα πλάσματα πώς μπορούσε να πεθάνει ή να ζήσει ένας ιερέας του Θιβέτ. Ή φυσική μου απερισκεψία με πίεζε να φωνάξω όσο δυνατότερα μπορούσα. Καταλάβετε το, κύριε Ναύαρχε, ο βιολόγος σας είναι λιγότερο πολιτισμένος από μας, γιατί εμείς δεν σκοτώνουμε ούτε καν τα ζώα εκείνα που θα μπορούσαμε να τα θεωρήσουμε κατώτερα μας. Εμείς είμαστε πολιτισμένοι. Για μια στιγμή μου φάνηκε πώς κι αυτός ο χρόνος είχε σταματήσει να κυλά. Ακόμα κι οι αναπνοές εκείνων που με περιτριγύριζαν φάνηκαν να σταματούν. Και τότε, προς μεγάλη μου έκπληξη, προς μεγάλη μου ταραχή, ακουστή καν από παντού αυθόρμητες, δυνατές επιδοκιμασίες κι αρκετά γέλια. Όλοι φαίνονταν να χτυπούν τα χέρια τους, κάτι που καταλάβαινα πώς ήταν σήμα επιδοκιμασίας ανάμεσά τους. Άλλοι πάλι φώναζαν ευχαριστημένοι και κάποιος τεχνικός κοντά μου έσκυψε προς το μέρος μου

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

και ψιθύρισε. Αυτό ήταν καλό για σένα, μοναχέ, πολύ καλό. Τώρα όμως μη λες τίποτα άλλο, μη δοκιμάζεις την τύχη σου. Ο Ναύαρχος μίλησε. Ο ιθαγενής Μοναχός μίλησε. Ομολογώ πώς είδα με ικανοποίηση ότι είναι απόλυτα λογικό πλάσμα, απόλυτα ικανό ν' αναλάβει το έργο που σκοπεύουμε να του αναθέσουμε. Και, συμμερίζομαι ολόψυχα τις παρατηρήσεις του και θα τις συμπεριλάβω στην δικιά μου αναφορά στους σοφούς. Ο βιολόγος απάντησε κοφτά. Αποσύρομαι από το πείραμα. Μ' αυτά τα λόγια τα πλάσμα αυτός, αυτή ή αυτό αποχώρησε με αρκετό θόρυβο απ' την πέτρινη αίθουσα. Όλοι φάνηκαν ν' ανασαίνουν μ' ανακούφιση. Ήταν φανερό πώς ο βιολόγος αυτός δεν ήταν και πολύ δημοφιλής. Σύντομα όμως το μουρμουρητό χάθηκε, ύστερα από κάποια χειρονομία που δεν μπορούσα να δω. Ήχοι από χαρτιά που ανακατεύονταν, κυριάρχησαν στον αέρα. Ή ατμόσφαιρα της προσμονής πυκνό σε ολοένα. 105

Κυρίες και κύριοι, ακούστηκε να λέει ή φωνή του Ναυάρχου τώρα που μείναμε χωρίς αντιρρήσεις κι άσκοπες καθυστερήσεις, θα ήθελα να πω μερικά λόγια για το καλό όλων εκείνων από σας που είναι καινούργιοι σ' αυτόν τον εποπτικό σταθμό. Πολλοί θα έχετε ακούσει διάφορες διαδόσεις, οι διαδόσεις όμως ποτέ δεν είναι αξιόπιστες. Θα σας πω λοιπόν τι πρόκειται να συμβεί, περί τίνος πρόκειται, ώστε να είστε σε θέση να εκτιμήσετε καλύτερα τα γεγονότα των οποίων θα είστε μάρτυρες. Οι κάτοικοι του Κόσμου αυτού αναπτύσσουν μια τεχνολογία, ή οποία, αν δεν ελεγχθεί, θα γίνει σε λίγο ικανή να τους καταστρέψει. Ή καταστροφή αυτή όμως μπορεί να είναι τέτοιος κλίμακας που θα μολύνει το διαστημικό χώρο γύρω από τον Πλανήτη τους, προβάλλοντας έτσι κι άλλους αναπτυσσόμενους Κόσμους σ' αυτήν την περιοχή. Πρέπει να εμποδίσουμε να γίνει κάτι τέτοιο. Όπως πολύ καλά ξέρετε, ο Πλανήτης αυτός κι άλλοι αυτής της ομάδας, είναι οι τόποι όπου δοκιμάζουμε διάφορους τύπους πλασμάτων. Όπως συμβαίνει με τα φυτά, αν μείνουν ακαλλιέργητα κι αφρόντιστα, γίνονται παράσιτα. Στον Κόσμο των ζώων παίρνει κανείς, αντίστοιχα, κατώτερα είδη που τείνουν στην αυτοκαταστροφή ή καθαρόαιμες φυλές με προοπτική. Τα ανθρωποειδή αυτού του Κόσμου ανήκουν μάλλον στην πρώτη κατηγορία. Εμείς, που

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

σπείραμε σε αυτό τον Κόσμο το σπέρμα της ανθρώπινης ζωής, πρέπει τώρα να φροντίσουμε να προφυλάξουμε απ' τους πιθανούς κινδύνους το σπέρμα που αποθέσαμε σε άλλους Κόσμους. Μπροστά μας εδώ έχουμε έναν ιθαγενή αυτού του Κόσμου. Προέρχεται από ένα τμήμα της χώρας που ονομάζεται Θιβέτ. Το σύστημα διακυβερνήσεως αυτής της χώρας είναι Θεοκρατικό, πράγμα που σημαίνει ότι ο αρχηγός της χώρας ρίχνει περισσότερο βάρος στην προσκόλληση στη θρησκεία απ' όσο ρίχνει στην πολιτική. Στη χώρα αυτή δεν υπάρχει βία. Κανείς δεν πολεμά για τη Γη του άλλου. Η ζωή των ζώων είναι σεβαστή από όλους, εκτός ίσως από τις κατώτερες τάξεις, που στο μεγαλύτερο μέρος τους συγκροτούνται από ιθαγενείς άλλων χωρών. Παρόλο που η θρησκεία τους φαίνεται φανταστική στα μάτια μας, την ακολουθούν μ' ευλάβεια, χωρίς να προσπαθούν να προσηλυτίσουν με το καλό ή με τη βία άλλους λαούς. Είναι απόλυτα ειρηνικοί και πολύ δύσκολα καταφεύγουν στη βία. Σκεφτήκαμε λοιπόν πώς θα μπορούσαμε εδώ να βρούμε έναν ιθαγενή, που να διαθέτει και καταπληκτική μνήμη, την οποία άλλωστε θα ενισχύαμε και τεχνητά.106

Σε έναν τέτοιο ιθαγενή θα μπορέσουμε να εμφυτεύσουμε τις γνώσεις εκείνες που επιθυμούμε να μεταδοθούν αργότερα σε έναν άλλο ιθαγενή, που θα τοποθετήσουμε σ' αυτό τον Κόσμο. Μερικοί από σάς μπορεί να αναρωτιούνται, γιατί δεν μιλάμε απευθείας στο δεύτερο εκείνο πρόσωπο. Αυτό συμβαίνει γιατί δεν μπορούμε να το κάνουμε χωρίς σημαντικές παραλείψεις και καθυστερήσεις. Έχει δοκιμαστεί αρκετές φορές αυτή η μέθοδος της άμεσης επικοινωνίας, μα πάντα αποδεικνυόταν ελαττωματική. Όπως θα δείτε αργότερα, την δοκιμάσαμε μ' αρκετή επιτυχία σ' έναν άνθρωπο που οι Γήινοι ονόμασαν Μωυσή. Μα ακόμα και με αυτόν η επικοινωνία δεν ήταν τέλεια, τα λάθη και οι παρανοήσεις κυριάρχησαν. Τώρα, παρά τις τυχόν αντιρρήσεις του σεβαστού ανώτερου βιολόγου μας, θα δοκιμάσουμε το σύστημα αυτό που επεξεργάστηκαν οι σοφοί. Ακριβώς όπως πριν από εκατομμύρια Γήινα χρόνια, οι αξεπέραστες επιστημονικές τους ικανότητες τους επέτρεψαν να τελειοποιήσουν τα γρηγορότερα του φωτός σκάφη, έτσι και τώρα οδηγήθηκαν στην τελειοποίηση μιας μεθόδου που επιτρέπει την καταγραφή τού αρχείου Ακάσικ. Χάρη στο σύστημα αυτό, το πρόσωπο που βρίσκεται μέσα στην ειδική συσκευή γίνεται ικανό να βλέπει όλα όσα συνέβηκαν στο παρελθόν. Οι αισθήσεις μάλιστα που του δημιουργούνται, το κάνουν να νομίζει ότι ζει πραγματικά όλες εκείνες τις

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

εμπειρίες. Ακούει και βλέπει ακριβώς σαν να ζούσε τις πανάρχαιες εκείνες εποχές, θα αισθάνεται σαν να βρίσκεται εκεί. Ένα ιδιαίτερο ηλεκτρόδιο, ενωμένο απευθείας με τον εγκέφαλό του, θα επιτρέψει στον καθένα από μας να συμμετάσχει στις εμπειρίες του. Εκείνος εσείς, ή θα έπρεπε να πω εμείς θα πάψουμε από κάθε άποψη να ζούμε και να υπάρχουμε σε αυτό το σημείο του χωροχρόνου και θα μεταφερθούμε, από συναισθηματική άποψη, σε εποχές αιώνες πίσω. Θα ζήσουμε όμως εκεί και οι εμπειρίες μας θα έχουν την ίδια αληθινή χροιά, που έχουν και οι εμπειρίες μας της ζωής πάνω στα άστρόπλοια ή της εργασίας μας στα υπόγεια εργαστήρια που διαθέτουμε σ' αυτόν τον Πλανήτη. Δεν υποκρίνομαι πώς καταλαβαίνω τέλεια τις σχετικές με το πείραμα αυτό αρχές. Μερικοί από σας εδώ θα έχετε πολύ καλύτερη γνώση του πράγματος από όσο εγώ.107

Άλλοι όμως, με διαφορετικά καθήκοντα, ίσως ξέρουν λιγότερα από μένα. Σ' αυτούς λοιπόν θέλω ν' απευθύνω αυτές τις παρατηρήσεις. Ας μη ξεχνάμε πώς κι εμείς επίσης λογαριάζουμε την ιερότητα της ζωής. Πολλοί από σας ίσως να θεωρούν αυτόν τον ιθαγενή σαν ένα ακόμα πειραματόζωο, όπως όμως πριν από λίγο μας έδειξε, έχει αισθήματα. Έχει επίσης λογική και μη το ξεχνάτε αυτό, για μας τώρα είναι το πιο πολύτιμο πλάσμα πάνω σε αυτόν τον Κόσμο. Μερικοί από σας ρώτησαν ακόμα. Μα πώς θα σώσει τον Κόσμο το παραγέμισμα αυτού του πλάσματος με γνώσεις. Και απαντώ. Δεν θα τον σώσει. Ο Ναύαρχος σταμάτησε να μιλά για να αφήσει να κατακαθίσει ή εντύπωση από τα λόγια του. Δεν μπορούσα φυσικά να τον δω, καταλάβαινα όμως πώς και οι άλλοι στην αίθουσα ένιωθαν την ένταση στην ατμόσφαιρα που είχαν αφήσει τα λόγια του. Εκείνος συνέχισε. Ο Κόσμος αυτός είναι πολύ άρρωστος. Ξέρουμε ότι είναι άρρωστος. Δεν ξέρουμε όμως την αιτία. Αυτό προσπαθούμε να βρούμε. Καθήκον μας είναι να αναγνωρίσουμε πρώτα ότι υπάρχει πράγματι εξαπλωμένη στον Πλανήτη μια αρρωστημένη κατάσταση. Δεύτερο, πρέπει να πείσουμε τους κατοίκους αυτού του Κόσμου ότι είναι άρρωστοι. Τρίτο, πρέπει να φυτέψουμε μέσα τους την επιθυμία να θεραπευτούν. Τέταρτο, πρέπει να ανακαλύψουμε ποιά είναι ακριβώς ή φύση της αρρώστιας τους. Πέμπτο, πρέπει να παράγουμε ένα θεραπευτικό

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

παράγοντα και έκτο, πρέπει να πείσουμε τους ανθρώπους να κάνουν αυτό που θα οδηγήσει στην τελική θεραπεία. Ή αρρώστια των όντων αυτών συνδέεται άμεσα με την Αύρα. Παρόλα αυτά δεν μπορέσαμε μέχρι σήμερα ν' ανακαλύψουμε το γιατί. Κάποιος άλλος πρέπει να έρθει, κάποιος που να μην ανήκει σ' αυτόν τον Κόσμο, γιατί πώς μπορεί ένας τυφλός να δει την τυφλότητα των συνανθρώπων του, αφού είναι κι ο ίδιος θύμα της. Ή παρατήρηση αυτή με συντάραξε. Μου φάνηκε ολότελα αντιφατική. Ήμουν τυφλός κι όμως με είχαν διαλέξει για αυτή τη δουλειά. Αλλά όχι, όχι, εγώ δεν ήμουν παρά μια παρακαταθήκη γνώσεων. Γνώσεων που θα επέτρεπαν σε κάποιον άλλο να λειτουργήσει σύμφωνα με ένα προκαθορισμένο σχέδιο. Ο Ναύαρχος όμως συνέχιζε το λόγο του.108

Ο ιθαγενής που έχουμε εδώ, όταν τελειώσουμε μαζί του και είναι πλέον προετοιμασμένος όπως πρέπει, θα μεταφερθεί σε ένα μέρος, όπου θα μπορέσει να ζήσει ανενόχλητος τις μέρες για αυτόν πολύ μακριάς ζωής του, δεν θα πεθάνει παρά μόνο αφού μεταδώσει τις γνώσεις του. Για όλα τα χρόνια αυτά της μοναξιάς της τυφλότητας, παρηγοριά κι ανταμοιβή του θα έχει εσωτερική γαλήνη και τη γνώση πώς κάνει κάτι πολύ μεγάλο για τον Κόσμο του. Είναι καιρός όμως τώρα να κάνουμε έναν τελευταίο, έλεγχο της υγείας του ιθαγενή. Αν όλα αποδειχτούν εντάξει, θ' αρχίσουμε. Τα λόγια του ακολούθησε αρκετός θόρυβος. Αισθανόμουν αρκετά πλάσματα να κινούνται γρήγορα ολόγυρά μου. Κάποιοι πήραν τραπέζι μου, το σήκωσαν και το μετακίνησαν πιο πέρα. Άκουσα και πάλι τους γνώριμους πια ήχους που έκαναν τα γυαλιά και τα μέταλλα καθώς χτυπούσαν μεταξύ τους. Ο αρχίατρος, ήρθε προς το μέρος μου και ψιθύρισε. Πώς είσαι τώρα. Εγώ βέβαια, μην ξέροντας ούτε πώς ήμουν ούτε καν το που ήμουν, περιορίστηκα να απαντήσω λέγοντας. Σίγουρα αυτά που άκουσα δεν με έκαναν να αισθάνομαι καλύτερα. Μα γιατί μένω ακόμα χωρίς όραση. Πώς θα γνωρίσω όλα εκείνα τα θαύματα για τα οποία μιλάτε, αν δεν έχω όραση. Ηρέμησε, μου ψιθύρισε παρηγορητικά εκείνος, όλα θα πάνε καλά. Θα αποκτήσεις την καλύτερη δυνατή όραση την κατάλληλη στιγμή. Σταμάτησε για λίγο, άκουσε κάτι που είχε να του πει κάποιος βοηθός του και συνέχισε. Θα σου πω τώρα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

τι πρόκειται να συμβεί. Στην αρχή θα περάσουμε στο κεφάλι σου κάτι, που σ' εσένα θα μοιάζει με καπέλο φτιαγμένο από χιλιάδες σύρματα, θα το αισθάνεσαι κάπως κρύο στην αρχή, μα θα το συνηθίσεις. Ύστερα θα περάσουμε και στα πόδια σου κάτι αντικείμενα που, ας πούμε ότι είναι είναι μεταλλικά σανδάλια. Έχουμε ήδη τοποθετήσει σύρματα στα χέρια σου. Ίσως στην αρχή να νιώσεις μερικές παράξενες, ίσως και ισχυρές ενοχλήσεις, αυτό όμως σύντομα θα περάσει. Άλλες φυσικές ενοχλήσεις δεν θα έχεις. Μείνε ήσυχος, θα σε φροντίζουμε όσο καλύτερα γίνεται. Αυτό που πρόκειται να γίνει είναι πολύ σημαντικό για όλους μας. Θέλουμε όλοι μας να πετύχει απόλυτα. Στην αντίθετη περίπτωση θα χάσουμε πάρα πολλά.109

Ναι, μουρμούρισα, εγώ ιδίως θα χάσω περισσότερα από όλους, θα χάσω τη ζωή μου. Ο αρχίατρος ανασηκώθηκε κι απομακρύνθηκε από κοντά μου. Κύριε. Είπε σ' επίσημο τόνο, ο ιθαγενής εξετάστηκε και είναι πλέον έτοιμος. Ζητώ την άδεια να συνεχίσουμε έχετε την άδεια, απάντησε με βαριά φωνή ο Ναύαρχος. Προχωρήστε. Τα λόγια του διαδέχτηκε ένας κοφτός θόρυβος και ένα επιφώνημα έκπληξης. Χέρια μ' άρπαξαν κι ανασήκωσαν το κεφάλι μου. Άλλα χέρια πέρασαν γύρω στο κρανίο μου κάτι που έμοιαζε με μεταλλική σακούλα από σύρματα, που τη στερέωσαν σφιχτά με λουρίδες που περάστηκαν γύρω στο λαιμό μου. Στο μεταξύ ένιωσα ν' απλώνεται στα πόδια μου μια παράξενη, κάκοσμη λιπαρή ουσία. Σε λίγο δυο μεταλλικές σακούλες περάστηκαν και γύρω στα πόδια μου. Δεν ήμουν καθόλου συνηθισμένος να έχω έτσι περιορισμένο το Σώμα μου κι ένιωσα αληθινά δυσάρεστα. Ήξερα πάντως πώς δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Ή ατμόσφαιρα πύκνωνε ολοένα σε ένταση. Στο σπήλαιο ο Γέροντας Ερημίτης έγειρε ξαφνικά προς τα πίσω. Ο νεαρός Μοναχός έμεινε αρκετές στιγμές πετρωμένος από τον τρόπο του. Καταλαβαίνοντας όμως πώς ήταν ανάγκη να επέμβη και γρήγορα, τινάχτηκε όρθιος και πήρε γρήγορα πίσω από ένα βράχο το μπουκαλάκι με το φάρμακο για το Γέροντα, που βρισκόταν εκεί για μια τέτοια περίπτωση ανάγκης. Με τρεμάμενα χέρια έβγαλε το σκέπασμα και φρόντισε να στάξει λίγες σταγόνες υγρού ανάμεσα στα ξερά χείλια του Ερημίτη. Πολύ προσεκτικά, φροντίζοντας να μη χαθεί ούτε μια σταγόνα,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

έβαλε πίσω το σκέπασμα και τοποθέτησε το μπουκαλάκι στη θέση του. Γύρισε ύστερα κοντά στο Γέροντα κι άρχισε να κάνει μασάζ στους κροτάφους του. Σιγά σιγά ξαναγύρισε στο γέρικο πρόσωπο κάποιο ίχνος χρώματος. Σιγά σιγά άρχισε να συνέρχεται. Μετά από λίγη ώρα ο Γέροντας τέντωσε τρέμοντας το χέρι του και είπε. Ά. Σ' ευχαριστώ, γιε μου, σ' ευχαριστώ. Πρέπει να ξεκουραστώ για λίγο. Σεβαστέ Γέροντα, είπε ο νεαρός Μοναχός, ξεκουραστείτε εγώ, θα φτιάξω λίγο ζεστό τσάι, μας έμεινε λίγη ακόμα ζάχαρη και βούτυρο. Τρυφερά πήρε την παλιά του κουβέρτα και την έβαλε σαν προσκέφαλο στο Γέροντα.110

Σηκώθηκε υστέρτα όρθιος λέγοντας. Θα βάλω το νερό να βράσει, το δοχείο έχει ακόμα νερό. Ένωθε παράξενα, έτσι καθώς καθόταν έξω στον παγωμένο αέρα πάνω από τη φωτιά, να φέρνει στο νου τα απίθανα εκείνα που είχε μόλις ακούσει. Ένωθε παράξενα, γιατί τα περισσότερα άπ αυτά που είχε ακούσει του ήταν γνώριμα. Γνώριμα, μα ξεχασμένα. Ήταν σαν να ξυπνούσε από κάποιο όνειρο, σκέφτηκε, μόνο που τώρα οι αναμνήσεις, αντί να σβήνουν, δυνάμωναν. Ή φωτιά ήταν ακόμα αναμμένη. Έριξε γρήγορα πάνω της αρκετές χούφτες μικρά κλαδάκια. Πυκνοί γαλάζιοι καπνοί άρχισαν να στροβιλίζονται στον άνεμο. Χωρίς να χάσει καιρό έβαλε στην καρδιά της φωτιάς το δοχείο με το νερό και γύρισε πίσω στη σπηλιά να δει αν ο Ερημίτης συνερχόταν. Βρήκε το Γέροντα ξαπλωμένο στο πλευρό του, πολύ καλύτερα στην υγεία του. Θα πάρουμε λίγο τσάι και Τσάμπα, είπε στο Μοναχό, και θα ξεκουραστούμε ως αύριο, γιατί πρέπει να διατηρήσω τις δυνάμεις μου. Δεν πρέπει να πεθάνω πριν τελειώσει το έργο μου. Ο νεαρός Μοναχός γονάτισε δίπλα στον ανώτερο του και φρόντισε να σκεπάσει το γέρικο, ισχνό Σώμα του. Θα γίνει όπως λες σεβαστέ Γέροντα, ήρθα να δω πώς είσαι, θα φέρω τώρα το κριθάρι και θα φροντίσω για το τσάι. Σηκώθηκε γρήγορα όρθιος και πήγε προς το βάθος της σπηλιάς να πάρει τα απαραίτητα από τις λιγοστές τους προμήθειες, θλιμμένα κοίταξε τη μικρή ποσότητα ζάχαρης που έμενε στη σακούλα. Με ακόμα μεγαλύτερη θλίψη αντίκρισε τα απομεινάρια του βουτύρου. Από τσάι πάντως υπήρχε αρκετό, έπρεπε μόνο να κοπεί από το μεγάλο τούβλο τσαγιού ή κατάλληλη

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ποσότητα. Κριθάρι επίσης υπήρχε αρκετό. Ο νεαρός Μοναχός αποφάσισε να στερηθεί αυτός τη ζάχαρη και το βούτυρο, για να φτάσουν για το Γέροντα. Έξω, κοντά στο στόμιο της σπηλιάς το νερό κόχλαζε ήδη στο δοχείο του. Ο νεαρός Μοναχός έριξε το τσάι κι άρχισε ν' ανακατεύει με δύναμη. Σε λίγο πρόσθεσε κι ένα κομμάτι βόρακα, για να βελτιώσει τη γεύση. Το φως της μέρας πια εσβηνε, ο Ήλιος δεν θ' αργούσε να δύσει. Κι έμενε ακόμα αρκετή δουλειά να γίνει. Έπρεπε να έρθουν κι άλλα ξύλα για τη φωτιά και φρέσκο νερό. Φρόντισε για αυτά και γυρίζοντας μπήκε στο σπήλαιο. Βρήκε το Γέροντα καθισμένο να περιμένει το τσάι του. 111

Πήρε με το χέρι του λίγο κριθάρι από τη σακούλα του, έριξε μαζί με αυτό κι ένα κομμάτι βούτυρο στη γαβάθα του και την κράτησε για να τη γεμίσει με τσάι ο νεαρός μαθητής του. Αυτή είναι ή μόνη πολυτέλεια που απολαμβάνω τα τελευταία εξήντα χρόνια, είπε. Νομίζω πώς θα μου συγχωρηθεί που ύστερα από τόσα χρόνια στερήσεων επιτρέπω στον εαυτό μου να απολαύσει ζεστό το τσάι του. Δεν θα τα κατάφερνα πάντως ποτέ μόνος. Δοκίμασα κάποτε ν' ανάψω φωτιά, μα άναψε ο χιτώνας μου. Ακόμα έχω στο κορμί μου τις ουλές από τα εγκαύματα. Πήραν πολύ καιρό να θεραπευτούν, μα κάποτε έγινε κι αυτό. Ά, να τι παθαίνει κανείς όταν παραδίνεται στις απερισκεψίες του. Αναστέναξε βαριά κι έφερε στα χείλη το τσάι τού. Έχετε πάντως ένα πλεονέκτημα, σεβαστέ Γέροντα, συμπλήρωσε γελώντας ο νεαρός Μοναχός, είτε φως είτε σκοτάδι είναι, δεν σάς δημιουργεί πρόβλημα. Ενώ εγώ μόλις έχυσα στο χιτώνα μου το τσάι μη μπορώντας να δω. Ω. Φώναξε ο Γέροντας, να, πάρε το δικό μου. Όχι, όχι, σεβαστέ Γέροντα, απάντησε τρυφερά ο νεαρός Μοναχός, έχουμε αρκετό. Θα βάλω καινούργιο στη γαβάθα μου. Έμειναν έτσι για αρκετή ώρα, σιωπηλοί, βυθισμένοι στις σκέψεις και τις αναμνήσεις τους. Κάποτε ο νεαρός Μοναχός σηκώθηκε όρθιος και είπε. Πηγαίνω τώρα, είναι ανάγκη να μαζέψω περισσότερα ξύλα και νερό. Μπορώ να πάρω τη γαβάθα σας να την καθαρίσω. Σε λίγο έβγαινε από τη σπηλιά κρατώντας το μεταλλικό δοχείο με τις δυο γαβάθες μέσα του. Πίσω του άφηνε το Γέροντα να κάθεται στητός, περιμένοντας, έτσι όπως καθόταν και περίμενε για τόσες και τόσες δεκαετίες στο παρελθόν. Ο Ήλιος είχε πια φτάσει στη δύση του. Μόνο οι ψηλότερες κορυφές των βουνών λούζονταν

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ακόμα στο χρυσό φως, ένα φως που χλώμιαζε γρήγορα, που γινόταν ολόενα και πιο κόκκινο. Βαθιά μέσα στα σκιασμένα πια μακρινά φαράγγια των βουνών μικρές κουκί δεσ φωτός έκαναν μία μία τη δειλή τους εμφάνιση. Ήταν τα φώτα γειτονικών μοναστηριών, που διακρίνονταν καθαρά μέσα στην πεντακάθαρη, παγωμένη ατμόσφαιρα. Το σκοτεινό περίγραμμα του μοναστηριού Ντρεπάνγκ φαινόταν να υψώνεται σαν περιτειχισμένη πόλη στο κατώτερο τμήμα της κοιλάδας της Λάσα. 112

Από το σημείο όπου βρισκόταν ο νεαρός Μοναχός, ψηλά πάνω στη βουνοπλαγιά, μπορούσε να διακρίνει καθαρά την πόλη, τα διάφορα μοναστήρια και τον ασημένιο ευτυχισμένο ποταμό. Πέρα, στην απέναντι πλαγιά, πάντα μεγαλόπρεπα, παρά την τόση απόσταση, φάνταζαν το μοναστήρι της Ποτάλα και του σιδερένιου βουνού. Δεν υπήρχε όμως καιρός για χάσιμο. Ο νεαρός Μοναχός, ταραγμένος ο ίδιος από την αμεριμνησία του, τινάχτηκε να ξεφύγει από τα όνειρά του και πήρε βιαστικός το μισοσκότεινο μονοπάτι προς τη λίμνη. Εκεί έπλυνε γρήγορα και καθάρισε με άμμο τις δύο γαβάθες. Με το δοχείο και πάλι γεμάτο φρέσκο νερό πήρε το δρόμο της επιστροφής, σέρνοντας μαζί του κι ένα μεγάλο κλαδί για τη φωτιά. Σταματώντας για λίγο να ξεκουραστεί, γιατί το κλαδί ήταν μεγάλο και βαρύ, άφησε το βλέμμα του να πέσει στο μονοπάτι που οδηγούσε ως πέρα στην Ινδία. Κατάφερε να διακρίνει τη λάμψη της φωτιάς μιας κατασκήνωσης έμπορων. Κανένα καραβάνι δεν ταξίδευε τη νύχτα. Ή καρδιά του μοναχού αναπήδησε στο στήθος του, αύριο μεθαύριο το καραβάνι θα περνούσε μπροστά από τη σπηλιά τους. Τσάι. Βούτυρο. Χωρίς να συγκρατεί τη χαρά του ο νεαρός πήρε με νέες δυνάμεις το ανηφορικό μονοπάτι για τη σπηλιά. Σεβαστέ Γέροντα. Φώναξε μόλις έφτασε εκεί. Είδα που κατασκήνωσαν έμποροι στο μονοπάτι. Αύριο μπορεί να έχουμε βούτυρο και ζάχαρη, θα φροντίσω να μην τους χάσω από τα μάτια μου. Ο Γέροντας του απάντησε γελαστός. Ναι, καλά, προς το παρόν όμως πρέπει να κοιμηθείς. Πρέπει να κοιμηθούμε. Ο νεαρός τον βοήθησε να σηκωθεί όρθιος και τοποθέτησε τα χέρια του στον τοίχο. Κρατημένος από εκεί ο Ερημίτης τράβηξε μόνος του προς το εσωτερικό δωμάτιο. Ο νεαρός Μοναχός, μόνος τώρα στη

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μεγαλύτερη αίθουσα, έσκαψε ένα μέρος για το Σώμα του στο δάπεδο και ξάπλωσε εκεί. Για αρκετή ώρα έμεινε άγρυπνος, φέρνοντας και ξαναφέροντας στο μυαλό του όσα είχε ακούσει εκείνη τη μέρα. Ήταν αλήθεια πώς οι άνθρωποι ήταν καλλιέργειες. Απλά πειραματόζωα. Όχι, σκέφτηκε, υπάρχουν άνθρωποι που σε δύσκολες περιστάσεις και κάτω από τις φριχτότερες συνθήκες αποδεικνύουν πώς υπάρχει πάντα δυνατότητα για βελτίωση, πώς υπάρχει πάντα χώρος στην κορυφή. Με αυτές τις σκέψεις αποκοιμήθηκε.113

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο νεαρός Μοναχός γύρισε τρέμοντας από το άλλο πλευρό. Κοιμισμένος ακόμα έτριψε τα μάτια του κι ανακάθισε. Ή είσοδος της σπηλιάς φάνταζε σαν φωτεινό γκριζο ανάμεσα στα σκοτεινά ακόμα εσωτερικά τοιχώματα. Στον αέρα πλανιόταν μια δυνατή μυρωδιά. Γρήγορα ο νεαρός Μοναχός έβαλε γύρω του το χιτώνα και έτρεξε στην είσοδο. Έξω έκανε φοβερό κρύο. Ο άνεμος σφύριζε ανάμεσα στα δέντρα και σήκωνε αρκετά μεγάλα κύματα στη λίμνη. Μικρά πουλιά φώλιαζαν στην απάνεμη μεριά των δέντρων ή καινούργια μέρα ήταν γκριζα και ταραγμένη. Κατάμαυρα σύννεφα ξεπρόβαλαν πίσω από τις κορυφές της οροσειράς, κατηφορίζοντας προς την κοιλάδα σαν πρόβατα οδηγημένα από τα σκυλιά του ουρανού. Τα μονοπάτια κρύφτηκαν πίσω από σύννεφα μαύρα όσο κι οι ίδιοι οι βράχοι. Και ή κάθοδος αυτή φαινόταν να μη σταματά ποτέ, συνεχιζόταν καλύπτοντας ολότελα την κοιλάδα της Λάσα. Ύστερα από ένα ξαφνικό γύρισμα του ανέμου ο Μοναχός βρέθηκε κι εκείνος περικυκλωμένος από τέτοια σύννεφα. Ήταν τόσο πυκνά, που δεν μπορούσε να διακρίνει ούτε την είσοδο του σπηλαιού ούτε καν το ίδιο το χέρι του. Λίγο προς τ' αριστερά του άκουγε τη φωτιά να τσιρίζει καθώς σταγόνες δροσιάς έρχονταν σ' επαφή μαζί της. Έσπασε βιαστικά μικρά κλαδάκια και τα μάζεψε γύρω από την αναμμένη ακόμα φωτιά, φυσώντας ταυτόχρονα για να ανάψουν. Τα υγρά

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Ξύλα κάπνιζαν πολύ κι άναψαν δύσκολα. Το μούγκρισμα του άνεμου γρήγορα έγινε ουρλιαχτό. Τα σύννεφα έγιναν πιο πυκνά ακόμα και ή βροχή από μικρές πέτρες που ξεκολλούσε ο άνεμος από τα βράχια έστειλαν το μοναχό να αναζητήσει καταφύγιο. Ή φωτιά άρχισε να τρεμοσβήνει και σε λίγο θα έσβηνε, πριν γίνει αυτό όμως, ο νεαρός Μοναχός όρμησε προς το μέρος της κι άρπαξε ένα κλαδί που έμενε ακόμα αναμμένο. 114

Γρήγορα το έφερε πολύ κοντά στο στόμιο της σπηλιάς, έτσι που να είναι, προστατευμένο από τον πολύ άνεμο. Χωρίς να χάσει καιρό έτρεξε πάλι έξω για να σώσει όσα μπορούσε από τα καυσόξυλα, που τώρα πια ήταν ολότελα μουσκεμένα. Ύστερα απ' αυτά έμεινε λίγη ώρα να ξεκουραστεί και μετά έβγαλε το χιτώννα του και τον έστυψε, ώστε να φύγει το περισσότερο νερό. Ή πυκνή ομίχλη είχε αρχίσει πια να μπαίνει και στο σπήλαιο και ο Μοναχός έπρεπε πια ψηλαφητά να βρίσκει το δρόμο του. Προσεκτικά έμπαινε ολοένα και βαθύτερα στη σπηλιά, ώσπου κάποτε έφτασε μπροστά στο μεγάλο βράχο, όπου από κάτω του κοιμόταν. Τι συμβαίνει. Ρώτησε ή φωνή του γέρου Ερημίτη. Μην ανησυχείτε, σεβαστέ Γέροντα, αποκρίθηκε καθησυχαστικά ο νεαρός Μοναχός, σύννεφα κατέβηκαν από ψηλά και ή φωτιά μας σχεδόν έσβησε. Δεν πειράζει, απάντησε ήρεμα ο Γέροντας, το νερό ήταν πριν το τσάι, ας πιούμε λοιπόν νερό κι ας αναβάλουμε τις μικρές μας απολαύσεις για τότε που θα το επιτρέψει ή φωτιά. Ναι, σεβαστέ Γέροντα, αποκρίθηκε ο νεαρός, θα δω όμως αν γίνεται να ξανανάψω μια φωτιά από ένα αναμμένο δαδί που έσωσα από έξω. Μ' αυτά τα λόγια ο νεαρός πήγε προς την έξοδο. Χαλάζι έπεφτε με φοβερή ορμή, ολόκληρο το έδαφος εκεί μπροστά στην σπηλιά καλυπτόταν από τα χαλίκια του πάγου και τα μαύρα σύννεφα ήταν ακόμα πυκνότερα. Ένας απότομος ήχος σαν το τσάκισμα μαστιγίου στον αέρα έδωσε τη θέση του στο βαθύ μούγκρισμα των κεραυνών, ένα μούγκρισμα που επαναλήφθηκε άπειρες φορές πάνω απ' τη βαθιά κοιλάδα. Από κάπου ακούστηκαν να ξεκολλούν τεράστιοι βράχοι. Δεν πέρασε πολλή ώρα κι ολόκληρη ή Γη τραντάχτηκε, καθώς εκείνοι έφτασαν και χτύπησαν μ' ορμή το έδαφος στη βάση του βουνού. Ήταν μια τις πολύ συχνές κατολισθήσεις, που αρχίζουν με το σπάσιμο από κεραυνό κάποιου

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μεγάλου βράχου ή εξαιτίας των δονήσεων απ' τις βροντές. Ο νεαρός μονάχος αναρωτήθηκε αν θα είχε κτυπηθεί κανένα ερημητήριο, αν θα είχε γκρεμιστεί στο κενό παρασυρμένο από τους βράχους που έπεφταν. Τέντωσε τα αυτιά του προσπαθώντας ν' ακούσει καμιά κραυγή για βοήθεια. Μη μπορώντας όμως να διακρίνει τίποτα μέσα στο ουρλιαχτό του άνεμου, γύρισε κι έσκυψε πάνω από το αναμμένο ακόμα κλαδί. 115

Με προσοχή έσπασε καινούργια κομμάτια ξύλου και τα συγκέντρωσε γύρω άπ τη μικρή φλόγα. Πυκνά σύννεφα καπνού υψώθηκαν από τα χλωρά ξύλα, μα τα πήρε ο άνεμος και τα σκόρπισε πάνω άπ την κοιλάδα. Οι φλόγες όμως, προστατευμένες καλά αυτή τη φορά από τα βράχια, δυνάμωναν ολοένα. Στο εσωτερικό της σπηλιάς ο Ερημίτης έτρεμε από το κρύο, καθώς μάλιστα ο υγρός παγωμένος αέρας γλιστρούσε ανάμεσα στις πτυχές του παμπάλαιου χιτώνα του. Ο νεαρός Μοναχός δοκίμασε την κουβέρτα του, μα βρήκε πώς κι αυτή ήταν ποτισμένη από την ύγρασία. Παίρνοντας άπ το χέρι τον Γέροντα τον οδήγησε ως την είσοδο του σπηλαίου και τον έβαλε να καθίσει εκεί. Ύστερα τράβηξε προσεκτικά τα φλεγόμενα ξύλα έτσι που να ζεσταίνουν περισσότερο το Σώμα του Γέροντα, θα κάνω λίγο τσάι, είπε ο νεαρός Μοναχός, ή φωτιά μας είναι πια δυνατή αρκετά. Με αυτά τα λόγια απομακρύνθηκε στο βάθος του σπηλαίου, για να γυρίσει σε λίγο με το δοχείο το νερό και το απαραίτητο τσάι και κριθάρι, θα χύσω λίγο νερό, έτσι το υπόλοιπο θα βράσει γρηγορότερα. Ή φωτιά άλλωστε είναι αδύνατη για να ζεστάνει το δοχείο ολόκληρο. Σε λίγο ο Ερημίτης και ο Μοναχός κάθονταν πάλι μαζί, προστατευμένοι από το θυμό της φύσης στο κοίλωμα των βράχων. Τα σύννεφα ήταν κατάμαυρα. Κανένα πουλί δεν κελαηδούσε, κανένα δεν πετούσε. Θα έχουμε δύσκολο χειμώνα, παρατήρησε ο Γέροντας. Είμαι τυχερός που δεν θα χρειαστεί να τον υποστώ. Όταν θα έχω μεταδώσει σε σένα τις γνώσεις μου, θα μπορέσω να αποχωριστώ τη ζωή μου και τη θέση μου σε αυτόν τον Κόσμο. Στα ουράνια πεδία με περιμένει πάντα το φως. Έμεινε για λίγες στιγμές σιωπηλός, γαλήνιος. Μα σύντομα συνέχισε. Είναι τόσο σκληρό αλήθεια να ζει κανείς στο σκοτάδι χρόνια ολόκληρα, χωρίς σύντροφο και φίλο, με τόσες στερήσεις που ακόμα και το ζεστό νερό να φαίνεται πολυτέλεια. Τα χρόνια πέρασαν κι όλα τους με βρήκαν να ζω σε

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

αυτό το σπήλαιο, χωρίς ποτέ να βγαίνω έξω. Τόσα χρόνια έμεινα σιωπηλός που και ή φωνή μου ακόμα ακούγεται σαν βήξιμο. Πριν έρθεις δεν είχα ούτε φωτιά, ούτε ζεστασιά, ούτε σύντροφο τέτοιες στιγμές που λυσομανά ή θύελλα και οι κεραυνοί τραντάζουν τα βράχια των βουνών.116

Ο νεαρός Μοναχός σηκώθηκε όρθιος και τύλιξε τους ισχνούς ώμους του Γέροντα με την κουβέρτα που είχε πια στεγνώσει δίπλα στη φωτιά. Στο δοχείο το νερό έβραζε. Χωρίς να χάσει καιρό, έριξε μέσα ένα μεγάλο κομμάτι τσάι, ζάχαρη και βόρακα. Με ένα φρεσκοκομμένο κλαδί φρόντισε να αφαιρέσει από την επιφάνεια του νερού τα διάφορα σκουπιδάκια που είχαν έρθει στον αφρό. Το Θιβητιανό Κινέζικο τσάι είναι κατώτατης ποιότητας κι αποτελείται από τα υπολείμματα ανώτερων ποικιλιών που μένουν στο δάπεδο των αποθηκών. Αυτά συλλέγονται, αφού έχει γίνει από τις γυναίκες ή διαλογή και ο καθαρισμός από τη σκόνη των καλύτερων φύλλων. Ο,τι μένει, συμπιέζεται τόσο, που δίνει στερεά κομμάτια ή τούβλα. Με αυτή τη μορφή μεταφέρονταν από τους εμπόρους ως το Θιβέτ, όπου οι κάτοικοι, μη μπορώντας να πληρώσουν για τίποτε καλύτερο, τ' αγοράζουν και τα χρησιμοποιούν στο καθημερινό τους διαιτολόγιο. Ο βόρακας που σχεδόν πάντα προσθέτουν οι Θιβητιανοί στο τσάι τους, είναι απαραίτητος, γιατί διευκολύνει το στομάχι να δεχτεί το αφέψημα αυτό, που είναι ιδιαίτερα δύσπεπτο, καθώς προέρχεται από τα χειρότερα φύλλα τσαγιού. Αναπόσπαστο μέρος της τελετουργίας παρασκευής τσαγιού είναι και το ξάφρισμα των διαφόρων ακαθαρσιών που βγαίνουν με το βράσιμο. Σεβαστέ Γέροντα, ρώτησε ο νεαρός Μοναχός, όλα αυτά τα χρόνια δεν πήγατε ποτέ στη λίμνη. Δεν περπατήσατε ποτέ ούτε ως εκείνο το μεγάλο βράχο στα δεξιά της εισόδου της σπηλιάς. Όχι, αποκρίθηκε ο Ερημίτης, από τη μέρα που τα πλάσματα του διαστήματος με έφεραν σ' αυτό το σπήλαιο, δεν έχω μετακινηθεί πιο πέρα από αυτό εδώ το σημείο που καθόμαστε. Για ποιό λόγο άλλωστε. Δεν μπορώ να δω τι βρίσκεται τριγύρω μου και δεν μπορώ να πλησιάσω τα νερά της λίμνης από φόβο μήπως πέσω μέσα. Έπειτα, υστέρα από τα τόσα χρόνια στο σκοτάδι της σπηλιάς, οι ακτίνες του ήλιου θα δημιουργούσαν προβλήματα στο δέρμα μου. Τον πρώτο καιρό συνήθιζα να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

έρχομαι ως εδώ, στο στόμιο του σπηλαίου, για να με θερμαίνουν οι ακτίνες του ήλιου, μα ύστερα και για πολλά, πάρα πολλά, χρόνια έμεινα συνέχεια στο εσωτερικό. Πώς είναι τώρα ο καιρός. Άσχημος, σεβαστέ Γέροντα, αποκρίθηκε ο Μοναχός. Μπορώ να δω τη λάμψη της φωτιάς μας και να διακρίνω αμυδρά το διάγραμμα του βράχου από πάνω μας. 117

Όλα τα υπόλοιπα έχουν κρυφτεί πίσω απ' την ομίχλη, πίσω από αυτά τα σύννεφα της καταιγίδας πού μας έρχονται από την Ινδία. Έτσι όπως περιπλανιόταν το βλέμμα του, έπεσε και στα νυχιά των χεριών του ήταν αρκετά μεγάλα δυσάρεστα μεγάλα βρήκε όμως εκεί κοντά μια πέτρα μικρή και κοφτερή, εκτοξευμένη ίσως αιώνες πριν από κάποιο ηφαιστειο. Με αυτήν για εργαλεία άρχισε να λιμάρει τα νύχια του, ώσπου τα έφτασε σ' ένα ικανοποιητικό και βολικό μήκος. Όταν τελείωσε με τα χέρια, δεν παράλειψε να περιποιηθεί με τον ίδιο τρόπο και τα νύχια των ποδιών. Δεν μπορείς να διακρίνεις κανένα μονοπάτι. Ρώτησε ο Γέροντας, το караβάνι λες να ακινητοποιήθηκε στα βουνά απ' την ομίχλη. Έτσι θα 'ναι σίγουρα. Είπε ο νεαρός. Τώρα θα λένε τα ξόρκια τους για τους Δαίμονες. Δεν θα δούμε τους έμπορους τούτη τη μέρα ούτε τη νύχτα πρέπει πρώτα να διαλυθεί ή ομίχλη μα ακόμα και τότε δεν θα 'ναι εύκολο, το έδαφος είναι καλυμμένο πια με παγωμένο χαλάζι. Τότε λοιπόν, είπε ο Ερημίτης, ας συνεχίσουμε τη συνομιλία μας. Μας μένει καθόλου τσάι.. Ναι, υπάρχει, αποκρίθηκε ο νεαρός Μοναχός, βάζοντας με προσοχή στα χέρια του Γέροντα τη γεμάτη γαβάθα του. Πάω να φέρω λίγα ακόμα ξύλα από αυτά που άφησα έξω, είπε καθώς σηκωνόταν όρθιος. Χάθηκε στην πυκνή ομίχλη, μα σύντομα γύρισε πίσω κουβαλώντας αρκετά ξύλα. Φρόντισε να τα βάλει ακτινωτά γύρω από τη φωτιά, ώστε να στεγνώσουν από την υγρασία και κάθισε έπειτα κοντά στο Γέροντα. Είμαι έτοιμος να σάς ακούσω. Ο Γέροντας έμεινε για λίγα λεπτά σιωπηλός, ζώντας ίσως και πάλι με τη φαντασία του τις περασμένες εκείνες μέρες. Είναι, παράξενο παρατήρησε στο τέλος, που κάθομαι εδώ σαν ο φτωχότερος ανάμεσα στους φτωχούς, φέρνοντας πίσω στο μυαλό μου, τα θαύματα που έζησα κάποτε. Είδα πολλά, έζησα πολλά και μου υποσχέθηκαν πολλά. Ο επιτηρητής των ουράνιων πεδίων είναι έτοιμος σχεδόν να με καλωσορίσει. Ένα πάντως από τα πράγματα, που αληθινά έμαθα εκείνα τα χρόνια, (και που πρέπει να το θυμάσαι πάντα όσο ζεις) είναι

ότι αυτή ή ζωή είναι αυταπάτη. Την αληθινή ζωή τη συναντούμε μετά το θάνατό μας, αφού έχουμε αποτελειώσει όλα τα έργα μας πάνω στη Γη.118

Το ξέρω αυτό, γιατί το έχω δει. Μα ας συνεχίσουμε τώρα με αυτά που πρέπει να σου μεταδώσω που βρισκόμαστε. Δίστασε και σταμάτησε για μια στιγμή. Ο νεαρός Μοναχός επωφελήθηκε για να ρίξει κι άλλα ξύλα στη φωτιά. Σε λίγο ο Ερημίτης ξεκίνησε τη διήγηση του. Ναι, ή ατμόσφαιρα στην υπόγεια αίθουσα γινόταν ολοένα και πιο τεταμένη. Κι αυτό κυρίως εγώ το ένιωθα. Πράγμα φυσικό, βέβαια, αφού όλα αυτά εμένα αφορούσαν. Στο τέλος, τη στιγμή που ή ένταση γινόταν αφόρητη σχεδόν, ο Ναύαρχος έδωσε μια κοφτή διαταγή. Άκουσα κάποιον να κινείται κοντά στο κεφάλι μου κι ένα ξαφνικό κλικ. Τρομεροί πόνοι κυριεύσαν το Σώμα μου στη στιγμή. Ένιωθα έτοιμος να σκάσω. Δυνατοί κεραυνοί διαπερνούσαν το κρανίο μου κι οι άδειες κόχες των ματιών μου έκαιγαν σαν να φιλοξενούσαν αναμμένα κάρβουνα. Κάποια στιγμή αισθάνθηκα ένα απότομο, οδυνηρό σφίξιμο και τίναγμα, που με έστειλε στροβιλίζοντας να ταξιδέψω (έτσι τουλάχιστον νόμιζα) στην αιωνιότητα. Βροντές, κρότοι κι άλλοι ισχυροί θόρυβοι, συνόδευαν τους πόνους μου. Αισθανόμουν να πέφτω όλο και χαμηλότερα, πάντα πιασμένος στον παντοδύναμο στρόβιλο. Και την άλλη στιγμή άρχισα να νιώθω σαν να βρισκόμουν στο εσωτερικό ενός μακριού μαύρου σωλήνα από κάποιο κολλώδες υλικό. Στην κορυφή τού σωλήνα αυτού φάνταζε μια κόκκινη σαν το αίμα λάμψη. Μετά από λίγο ο στροβιλισμός σταμάτησε, μα το ταξίδι μου συνεχίστηκε. Πήγαινα, με τρόπο ασταθή κι ακανόνιστο να συναντήσω την κόκκινη λάμψη. Όταν κάποτε έφτασα στην πηγή εκείνου τού φωτός, ή πίεση που με είχε φέρει ως εκεί, φάνηκε ανήμπορη να με σπρώξει παραπέρα, ένα είδος δέρματος ή μεμβράνης ή κάτι άλλο εμπόδιζε τη διόδό μου. Ξανά και ξανά χτυπούσα πάνω στο εμπόδιο. Ξανά και ξανά. Κάτι μ' εμπόδιζε να περάσω. Ο τρόμος κι ο πόνος μεγάλωναν. Μια βίαιη, τρομακτική δύναμη μ' έσπρωχνε όμως συνέχεια μπροστά, αδιαφορώντας για τους πόνους μου. Κάποτε ήρθε ένας ήχος συριστικός, σαν κάτι που ξεσχιζόταν και πια εμπόδιο δεν υπήρχε. Συνέχισα την ανοδική πορεία μου μ' άπειρη ταχύτητα. Στη συνέχεια αυτού τού ταξιδιού ή συνειδησή μου, εξαντλημένη από το σοκ,

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

άρχισε να βυθίζεται σε μια πυκνή ομίχλη. Ένωθα έτοιμος να λιποθυμήσω, μα στο κρανίο μου μια φωνή επαναλάμβανε δυνατά. Σήκω. Σήκω.. Κατά κύματα ή ομίχλη ζητούσε να καταπιεί τη συνείδησή μου. Ασταμάτητα ή φωνή με παρότρυνε. Σήκω. Σήκω.119

Στο τέλος, απελπισμένος εντελώς, κατάφερα να νικήσω την αδυναμία μου και σηκώθηκα όρθιος. Όμως, όχι, όχι, δεν είχα πια Σώμα.. Ήμουν πια ένα ασώματο Πνεύμα, ελεύθερο να ταξιδέψει παντού στον Κόσμο. Σε ποιόν Κόσμο όμως. Που βρισκόμουν. Κοίταξα τριγύρω μου κι όλα μου φάνηκαν πρωτόγνωρα. Τα χρώματα ήταν όλα λάθος. Το γρασίδι ήταν κόκκινο και οι βράχοι κίτρινοι. Ο ουρανός είχε ένα πρασινωπό χρώμα και δύο Ήλιους. Ο ένας είχε χρώμα γαλαζωπό κι ο άλλος πορτοκαλί. Και τι σκιές. Δεν υπάρχει τρόπος να σου περιγράψω τις σκιές που έριχναν οι δυο Ήλιοι. Και δεν ήταν μόνο αυτό. Κι άστρα επίσης, πολύχρωμα άστρα, έλαμπαν στον ουρανό, μαζί με τους Ήλιους. Κόκκινα, γαλάζια, πράσινα και λευκά άστρα. Και τόσα πολλά όσο οι πέτρες στα βουνά. Από κάπου μακριά ερχόταν θόρυβος ήχοι. Κι ή πιο δυνατή φαντασία ακόμα δεν θα μπορούσε να ονομάσει τέτοιους ήχους μουσική κι όμως κάτι μέσα μου έλεγε πώς ήταν. Ή φωνή ακούστηκε και πάλι, παγωμένη κι αμετάκλητη. Σήκω, κατεύθυνε με τη θέλησή σου το Πνεύμα σου. Σκέφτηκα λοιπόν ότι πετούσα προς το σημείο απ' όπου έρχονταν οι ήχοι και στη στιγμή βρέθηκα εκεί. Σ' ένα επίπεδο κομμάτι εδάφους, με κόκκινα και πορτοκαλιά δέντρα, στο βάθος, χόρευε μια ομάδα νεαρών. Άλλοι από αυτούς ήταν ντυμένοι με στολές απίθανων χρωμάτων κι άλλοι δεν ήταν καθόλου ντυμένοι, χωρίς αυτό να φαίνεται ότι τους δημιουργούσε προβλήματα. Δίπλα τους, καθισμένοι σε κάτι ιδιότυπα καθίσματα με πόδια, άλλοι έπαιζαν διάφορα όργανα, τέτοια που είμαι ανίκανος να στα περιγράψω. Το ίδιο ανίκανος βέβαια είμαι να σου περιγράψω το θόρυβο που έκαναν. Όλες οι νότες τους μου φαινόταν λάθος βαλμένες ακόμα κι ο ρυθμός μου ήταν ακατανόητος. Πήγαινε ανάμεσά τους διέταξε ή φωνή. Μου φάνηκε πώς ξαφνικά πετούσα πάνω από την ομάδα των χορευτών κι έτσι έφερα στο νου μου το κομμάτι εκείνο Γης και φαντάστηκα πώς προσγειωνόμουν πάνω του. Σε λίγο πατούσα το χορτάρι του. Μου φάνηκε πολύ ζεστό και φοβήθηκα μάλιστα ότι θα καούν τα πόδια μου, θυμήθηκα όμως ότι πια δεν διέθετα Σώμα, πώς ήμουν ένα ασώματο Πνεύμα. Αυτό άλλωστε έγινε φανερό σε λίγες στιγμές.120

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Ένα γυμνό θηλυκό πλάσμα, που κυνηγούσε κάποιον άντρα ντυμένο με φανταχτερά χρώματα, ήρθε καταπάνω μου και με διαπέρασε χωρίς κανείς μας να νιώσει το παραμικρό. Εκείνη, πλέκοντας τα χέρια της με τα χέρια του άντρα που κυνηγούσε, τον τράβηξε πίσω από μια κόκκινη δεντροστοιχία, από όπου ακούγονταν πολλές κραυγές χαράς. Οι μουσικοί συνέχιζαν το θόρυβο τους και οι πάντες έδειχναν ευχαριστημένοι. Χωρίς να το θελήσω άρχισα να υψώνομαι στον αέρα. Με κατεύθυναν όπως κι ο χαρταετός κατευθύνεται από το παιδί που τον αμόλησε. Πετούσα όλο και ψηλότερα, ώσπου κάποτε κατάφερα να διακρίνω, μακριά στον ορίζοντα, το λαμποκόπημα νερού ή μήπως δεν ήταν νερό. Το χρώμα του ήταν κοκκινωπό και ο αφρός από τα κύματα έστελνε ολόγυρα χρυσές ανταύγειες. Το πείραμα με είχε σκοτώσει, σκέφτηκα, και τώρα βρίσκομαι στη Λίμπο, τη χώρα των ξεχασμένων ψυχών. Κανείς άλλος Κόσμος δεν θα μπορούσε να έχει τέτοια χρώματα, τέτοια παράξενα πράγματα. Όχι. Ακούστηκε ή απόκοσμη φωνή μες στο κρανίο μου, το πείραμα έγινε μ' επιτυχία. Από τώρα και στο εξής πάντως θα ακούς περιγραφές των όσων βλέπεις για να πληροφορείσαι καλύτερα. Είναι ζωτικό να καταλαβαίνεις όλα όσα σου παρουσιάζονται. Πρόσεχε όσο μπορείς. Πρόσεχε όσο μπορείς. Μα μπορούσα να κάνω και τίποτα άλλο. Αναρωτήθηκα θλιμμένα. Πετούσα όλο και ψηλότερα. Από κάπου μακριά έρχονταν ως εμένα ασημένιες ανταύγειες που έλαμπαν στον ουρανό. Κοίταξα προς τα εκεί. Παράξενες και φοβερές σιλουέτες υψώνονταν, σαν Δαίμονες φύλακες των πυλών της κόλασης. Από το σημείο που βρισκόμουν, διακρίνονταν αμυδρά και μικρές κουκκίδες, φωτεινές, που υψώνονταν και χαμήλωναν, διαγράφοντας τροχιές από σιλουέτα σε σιλουέτα. Και παντού τριγύρω υπήρχαν τεράστιοι δρόμοι, που απλώνονταν ακτινωτά από τις σιλουέτες, όπως ακριβώς τα πέταλα των λουλουδιών απλώνονται ολόγυρα στον μίσχο. Και τα πάντα μου ήταν ακατανόητα. Ούτε να φανταστώ μπορούσα τι ήταν αυτό που έβλεπα κι εμένα έτσι να αιωρούμαι στον αέρα έκπληκτος. Ξαφνικά ανακάλυψα πώς είχα αρχίσει να κινούμαι με μεγάλη ταχύτητα, χάνοντας συνέχεια ύψος. Δεν πέρασε πολύς χρόνος κι

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

έφτασα, χωρίς βέβαια να το θελήσω, ως ένα σημείο, απ' όπου μπορούσα να διακρίνω ξεχωριστές κατοικίες κατά μήκος των ακτινωτών δρόμων.121

Ή κάθε κατοικία έδειχνε να έχει τουλάχιστον το μέγεθος εκείνο που μόνο οι κατοικίες των ευγενών διέθεταν στο Θιβέτ. Παράξενες μεταλλικές κατασκευές δούλευαν στα χωράφια, κάνοντας ένα σωρό εργασίες που μόνο ένας γεωργός θα μπορούσε να στις περιγράψει. Ύστερα και καθώς το ύψος μου είχε μειωθεί ακόμα περισσότερο, ανακάλυψα μια τεράστια έκταση που καλυπτόταν με ρηχό νερό. Σκορπισμένοι στην επιφάνειά της υπήρχαν άπειροι διάτρητοι πάγκοι, που φιλοξενούσαν εκπληκτικά φυτά. Τι ομορφιά και το μέγεθος αυτών των φυτών ξεπερνούσε κατά πολύ εκείνη των φυτών που μεγάλωναν στο έδαφος. Κοιτούσα γεμάτος δέος μπροστά σ' αυτά τα θαύματα. Και πάλι υψώθηκα ως ένα σημείο, από όπου μπορούσα να διακρίνω σε μεγάλη απόσταση εμπρός μου. Οι σιλουέτες που τόσο με είχαν καταπλήξει από μακριά, ήταν πια πολύ κοντά μου, μα ο εγκέφαλός μου δεν μπορούσε να κατανοήσει τις εικόνες που δεχόταν, ήταν υπερβολικά απίθανες, υπερβολικά παράδοξες. Εγώ δεν ήμουν παρά ένας φτωχός ιθαγενής του Θιβέτ, ένας ταπεινός ιερέας που ποτέ στη ζωή του δεν είχε ταξιδέψει μακρύτερα απ την Κάλιμπονγκ. Κι όμως να που τώρα, μπροστά στα έκπληκτα μάτια μου, ώστε είχα πια μάτια υψωνόταν μια φοβερή, παραμυθένια πόλη. Τεράστια σπειροειδή κτίσματα υψώνονταν σε ύψος ίσως και εξήντα μέτρων. Από το κάθε τεράστιο αυτό κτίσμα, από τον κάθε πύργο και το κάθε μπαλκόνι του κάθε πύργου, ξεκινούσαν λεπτοί διάδρομοι, χωρίς να υποστηρίζονται πουθενά, σχηματίζοντας ένα δίκτυο πιο πολύπλοκο και πιο κομψό από εκείνα της αράχνης. Οι δρόμοι φιλοξενούσαν άπειρα οχήματα ψηλά, πιο πάνω από το σημείο όπου στεκόμουν και χαμηλότερα μου, πετούσαν μηχανικά πουλιά φορτωμένα ανθρώπους. Ταξίδευαν με καταπληκτική ταχύτητα κι απόφευγαν το ένα το άλλο μ' αξιοθαύμαστη ευελιξία. Ένα από αυτά είδα που ερχόταν ίσια καταπάνω μου. Είδα κάποιον στο εσωτερικό του να κοιτά ίσια εμπρός χωρίς όμως να με βλέπει, ολόκληρο το Σώμα μου μούδιασε στη σκέψη της επερχόμενης σύγκρουσης, μα ή ιπτάμενη συσκευή συνέχισε το δρόμο της αφού πρώτα με διαπέρασε ολόκληρο χωρίς να γίνει τίποτα. Μα τι ήμουν. Ναι. Θυμήθηκα, βρισκόμουν πια σαν καθαρό Πνεύμα πέρα από το Σώμα μου, ευχήθηκα, όμως να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

βρισκόταν κάποιος να πείσει γιαυτό το μυαλό μου, γιατί όλες μου οι εμπειρίες και συναισθήματα, ιδιαίτερα ο φόβος, εξακολουθούσαν να σχηματίζονται πάνω στη βάση του ότι είχα Σώμα. 122

Περιπλανήθηκα ανάμεσα στους υπερυψωμένους δρόμους και πάνω από τις φαρδιές λεωφόρους. Κι έγινα μάρτυρας νέων θαυμάτων. Ορισμένα από τα πατώματα των κτισμάτων, τα ψηλότερα, συγκρατούσαν τεράστιους κήπους, απίθανης ομορφιάς που προορίζονταν, από όσο καταλάβαινα, για ευγενείς τα χρώματα όμως ήταν όλα λάθος. Το ίδιο και οι κάτοικοι. Άλλοι ήταν τεράστιοι Γίγαντες κι άλλοι μικροί Νάνοι. Άλλοι είχαν καθαρά ανθρώπινα χαρακτηριστικά κι άλλοι όχι. Υπήρχαν μάλιστα άτομα με χαρακτηριστικά που θύμιζαν ταυτόχρονα άνθρωπο και πουλί, με το σώμα τους να μοιάζει με ανθρώπου και το κεφάλι τους να μοιάζει με πουλιού. Άλλοι ήταν λευκοί, άλλοι μαύροι, άλλοι κόκκινοι, πράσινοι. Οι επιδερμίδες τους είχαν όλων των ειδών τα χρώματα. Στο χέρια τους έβλεπες άλλου τέσσερα δάχτυλα, άλλου εννέα και άλλου τρία. Υπήρχε μάλιστα μια ομάδα κατοίκων με κέρατα και ουρά. Αυτό το τελευταίο θέαμα δεν μπόρεσα να τ' αντέξω για πολύ κι έσπρωξα τον εαυτό μου προς τα πάνω γρήγορα. Από το καινούργιο μου ύψος ή πόλη φαινόταν ολόκληρη ν' απλώνεται σε μια τεράστια έκταση. Μόνο κάπου πολύ μακριά φάνηκε ένας χώρος ελεύθερος από ψηλά κτίρια. Ήταν ένα μεγάλο επίπεδο κομμάτι Γης, πάνω από το οποίο ή εναέρια κυκλοφορία ήταν πυκνότητα. Λαμπρές κουκκίδες, γιατί έτσι φαινόταν από μακριά τα διάφορα σκάφη, πετούσαν με φανταστικές ταχύτητες σε διαφορετικά οριζόντια επίπεδα. Ανακάλυψα πώς πετούσα προς τα εκεί. Καθώς πλησίασα λίγο περισσότερο, ανακάλυψα πώς ή περιοχή ολόκληρη φαινόταν φτιαγμένη από γυαλί, πάνω στο οποίο, κυκλοφορούσαν παράξενα μεταλλικά σκάφη. Μερικά από αυτά είχαν σφαιρικό σχήμα κι έδιναν την εντύπωση πώς προορίζονταν για ταξίδια πέρα από τα όρια εκείνου του Κόσμου άλλα, που αποτελούνταν από δύο μεταλλικά ελλειψοειδή, έδειχναν πώς εκτελούσαν και αυτά διαστρικά ταξίδια. Υπήρχαν όμως σκάφη, που είχαν το σχήμα του ακοντίου. Αυτά, αφού υψώνονταν κατακόρυφα σ' ένα ορισμένο ύψος, οριζοντιώνονταν και κατευθύνονταν σ' ένα ορισμένο σημείο της επιφάνειας του Πλανήτη. Ή κίνηση ήταν κάτι το φανταστικό, ποτέ δεν θα μπορούσα να πιστέψω πώς υπήρχαν τόσο πολλοί άνθρωποι σε μια μονάχα πόλη. 123

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Σκέφθηκα πώς όλοι οι κάτοικοι εκείνου του Κόσμου ήταν συγκεντρωμένοι εκεί. Μα που βρισκόμουν. Άρχισα να πανικοβάλλομαι. Ή φωνή δεν άργησε ν' απαντήσει στην ερώτηση μου. Πρέπει να καταλάβεις ότι ή Γη είναι ένας μικρός Πλανήτης, ότι μοιάζει με τους μικρότερους κόκκους άμμου από αυτή που βρίσκεται στις όχθες του ευτυχισμένου ποταμού. Οι άλλοι κόσμοι του Σύμπαντος αυτού στο οποίο βρίσκεται ο μητρικός σου Πλανήτης, είναι τόσο πολυάριθμοι, τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους όσο οι πέτρες, ή άμμος και τα βράχια που σκεπάζουν την χώρα σου. Μα αυτό δεν είναι το μοναδικό Σύμπαν. Υπάρχουν αναρίθμητα άλλα, τόσα όσα και τα φύλλα του χορταριού της Γης. Ο Γήινος χρόνος δεν είναι παρά ένα ασήμαντο δευτερόλεπτο στη συνείδηση του κοσμικού χρόνου. Οι αποστάσεις πάνω στη Γη είναι ασήμαντες, δεν υπάρχουν καν μπροστά στις τεράστιες αποστάσεις στο Διάστημα. Τώρα βρίσκεσαι πάνω σ' ένα Κόσμο ενός μακρινού και πολύ διαφορετικού σύμπαντος, ένα Σύμπαν που βρίσκεται τόσο μακριά από τη Γη, που ή απόσταση ξεπερνά τις δυνατότητες του μυαλού σου. Θα έρθει όμως κάποτε ο χρόνος, που οι μεγαλύτεροι επιστήμονες του Κόσμου θα υποχρεωθούν να παραδεχτούν πώς υπάρχουν κι άλλοι κατοικημένοι κόσμοι και πώς ή Γη δεν είναι, όπως πίστευαν, το κέντρο της δημιουργίας. Βρίσκεσαι πάνω στο σημαντικότερο Κόσμο από μια ομάδα χιλίων και περισσοτέρων Πλανητών. Ο καθένας από αυτούς τους Πλανήτες είναι κατοικημένος και ο κάθε Κόσμος οφείλει υποταγή στον κύριο Κόσμο, πάνω στον οποίο βρίσκεσαι. Ο κάθε Κόσμος αυτόκυβερνάται, ακολουθούν όμως όλοι μια κοινή πολιτική, μια πολιτική που σκοπεύει στη βελτίωση της ζωής κάθε ζωντανού πλάσματος. Ο κάθε Κόσμος έχει και διαφορετικό είδος κατοίκων. Όπως είδες, άλλοι είναι μικρόσωμοι κι άλλοι Γίγαντες. Άλλοι, στα μάτια σου, φαίνονται τερατόμορφοι και φριχτοί, ενώ άλλοι εμφανίζονται να έχουν αγγελικές μορφές, πανέμορφες. Δεν πρέπει όμως κανείς ποτέ να βασίζει την κρίση του στην εξωτερική εμφάνιση, γιατί όλων οι προθέσεις είναι καλές. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι οφείλουν υποταγή στον κύριο του Κόσμου πάνω στον οποίο βρίσκονται. Δεν θα είχε νόημα ν' απασχολήσω το μυαλό σου με ονόματα που δεν έχουν καμιά έννοια στη

γλώσσα σου, κάτι τέτοιο θα ήταν ολότελα άχρηστο. 124

Οι άνθρωποι λοιπόν αυτοί, όπως σου είπα, οφείλουν υποταγή στον μέγα κύριο αυτού του Κόσμου, έναν κύριο που δεν έχει εδαφικές απαιτήσεις και που το κύριο ενδιαφέρον του είναι ή διατήρηση της ειρήνης, έτσι που ο κάθε άνθρωπος, αδιάφορο ποιο είναι το σχήμα του, το χρώμα ή ή φυλή του, να μπορεί ν' αφιερώνεται στο καλό αντί να ζητά να καταστρέφει για εδαφικούς λόγους τους συνανθρώπους του. Εδώ δεν υπάρχουν μεγάλοι στρατοί δεν υπάρχουν οπλισμένες ορδές στρατιωτών. Υπάρχουν επιστήμονες, έμποροι και φυσικά ιερείς. Υπάρχουν ακόμα και εξερευνητές, που ταξιδεύουν σε μακρινούς Κόσμους προσθέτοντας ολόενα και νέους πλανήτες σ' αυτή την τεράστια ομοσπονδία. Κανένας Κόσμος όμως δεν υποχρεώνεται να γίνει μέλος. Μέλη γίνονται εκείνοι οι Κόσμοι που το ζητούν κι αφού πρώτα καταστρέφουν τον οπλισμό τους. Ο Κόσμος πάνω στον οποίο βρίσκεσαι τώρα, είναι το κέντρο αυτού του Σύμπαντος. Είναι το πολιτικό κι επιστημονικό κέντρο του και κανείς άλλος Κόσμος δεν το ξεπερνά. Ένας ιδιαίτερος τρόπος ταξιδιού και μεταφοράς έχει ανακαλυφτεί και χρησιμοποιείται. Κι εδώ πάλι είναι άχρηστο να σου εξηγήσω περισσότερα, γιατί οι χρησιμοποιούμενες μέθοδοι θα παρέμεναν ακατανόητες κι από τους μεγαλύτερους Γήινους επιστήμονες, που δεν έχουν φτάσει ακόμα στο στάδιο της σκέψης με όρους των τεσσάρων και πέντε διαστάσεων, θα πρέπει πρώτα να ελευθερωθούν τα μυαλά τους από τις πίστεις εκείνες που τους κρατούν αιχμαλώτους εδώ και τόσο καιρό. Αυτό που βλέπεις τώρα είναι σκηές από τη ζωή του Κόσμου πρωτεύουσα όπως είναι σήμερα, θέλουμε να ταξιδέψεις πάνω του και ν' αντικρίσεις τον πανίσχυρο πολιτισμό του ένα πολιτισμό τόσο ένδοξο, που θα αισθανθείς ανάκανος μπροστά του. Τα χρώματα που βλέπεις, είναι διαφορετικά απ' εκείνα στα όποια, είσαι συνηθισμένος στη Γη, μα θυμήσου πώς ο Πλανήτης σου δεν είναι το απόλυτο. Στον κάθε Κόσμο τα χρώματα ποικίλλουν, ανάλογα με τις απαιτήσεις και τις συνθήκες του κάθε Πλανήτη, θα ρίξεις μια ματιά παντού σ' αυτόν τον Κόσμο και ή φωνή μου θα σε συνοδεύει εξηγώντας. Όταν θα εντυπωθείς καλά το μεγαλεία αυτού του πολιτισμού, όταν θα σου είναι φανερή πια ή δομή του θα ταξιδέψεις στο παρελθόν και θα δεις πώς ανακαλύπτονται οι Κόσμοι, πώς γεννιούνται και πώς προσπαθούμε να βοηθήσουμε εκείνους που φαίνονται πρόθυμοι να

βοηθηθούν. 125

Πάντα να θυμάσαι τούτο. Εμείς από το Διάστημα δεν είμαστε τέλειοι, γιατί τελειότητα δεν μπορεί να υπάρξει, όταν βρίσκεται κανείς στην Υλική κατάσταση ύπαρξης σε αυτό ή σ' οποιοδήποτε άλλο κομμάτι του Σύμπαντος, μα προσπαθούμε όμως, κάνουμε ο,τι καλύτερο μπορούμε. Όπως ξέρεις και μόνος σου, υπήρχαν στο παρελθόν άλλοι που φάνηκαν πολύ καλοί κι άλλοι πάλι που έκαναν μεγάλα κακά. Δεν επιθυμούμε όμως να κατακτήσουμε τον Κόσμο σας, επιθυμούμε αντίθετα εσείς να αναπτυχθείτε, εσείς να ζήσετε εκεί, χωρίς να μολύνετε το διαστημικό χώρο, χωρίς να γίνετε απειλή για άλλους Κόσμους, θα δεις όμως τώρα μερικά καινούργια κομμάτια άρχισα να σκέφτομαι τα λόγια του, είτε ο Γέροντας Ερημίτης, άρχισα να λέω στον εαυτό μου ότι όλες αυτές οι κουβέντες γι' αδελφική αγάπη θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι απάτη. Ή περίπτωση μου, μάλιστα, σκέφτηκα, το απεδείκνυε. Βρισκόμουν εδώ χωρίς τη θέλησή μου, εγώ, ένας φτωχός κι αμαθής κάτοικος ενός φτωχού, υπανάπτυκτου Κόσμου, αφού πρώτα με συνέλαβαν, με εγχείρησαν και με μεταχειρίστηκαν όπως ήθελαν. Και να τώρα που βρισκόμουν εδώ στο άγνωστο. Όλες αυτές οι κουβέντες για το καλό της ανθρωπότητας μου φαίνονταν αρκετά κενές. Ή φωνή όμως ακούστηκε και πάλι, σκεπάζοντας τις σκέψεις μου. Μοναχέ, τα όργανά μας καταγράφουν τις σκέψεις σου και μας τις μεταδίδουν. Είμαστε λοιπόν σε θέση να κρίνουμε το μέγεθος των σφαλμάτων σου. Και βρίσκουμε ότι τώρα κάνεις μεγάλο λάθος. Εμείς είμαστε οι σπορείς κι ένας σπορέας είναι υποχρεωμένος να φροντίζει το χωράφι του, να αφαιρεί τα παράσιτα και τα νεκρά ξύλα. Μα όταν βγει κάποιο φυτό καλύτερο από τα άλλα, ο σπορέας μερικές φορές αναγκάζεται να το πάρει από το χωράφι, να το κόψει ακόμα από το μητρικό του φυτό, ακόμα και να το μεταφυτέψει άλλου, ώστε να εξελιχθεί σ' ένα καλύτερο είδος. Σύμφωνα με τη δική σου γνώμη ή συμπεριφορά μας απέναντι σου ήταν κακή. Σύμφωνα όμως με τη δική μας γνώμη, σου γίνεται τώρα μια τιμή που πραγματικά σ' ελάχιστους έχει γίνει, μια τιμή αληθινά σεβαστή. Ή φωνή δίστασε λίγο πριν συνεχίσει. Ή ιστορία μας είναι δισεκατομμύρια χρόνια παλιότερη από της Γης, δισεκατομμύρια και δισεκατομμύρια χρόνια παλιότερη, μα ας υποθέσουμε πώς ολάκερη ή ζωή του Πλανήτη σου αντιστοιχούσε με το ύψος της Ποτάλα. 126

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Τότε ή ζωή τού ανθρώπινου είδους θα μπορούσε να παρομοιαστεί με το πάχος μιας στρώσης μπογιάς στο ταβάνι κάποιου κελιού. Αυτό σημαίνει, μοναχέ, πώς ο άνθρωπος είναι τόσο νέος πάνω στον Πλανήτη Γη, που δεν είναι, σε θέση ούτε καν να προσπαθεί να κρίνει αυτά που κάνουμε. Αργότερα οι επιστήμονες σας θα ανακαλύψουν σύμφωνα με τους δικούς τους νόμους των πιθανοτήτων, πώς ή ύπαρξη εξωγήινων είναι σχεδόν βέβαιη, θ' ανακαλύψουν ακόμα ότι για την αναζήτηση εξωγήινων μορφών ζωής θα πρέπει να στραφούν στην εξερεύνηση, των τμημάτων εκείνων του διαστήματος, που εκτείνονται πέρα από το μικρό ηλιακό τους σύστημα, μα δεν είναι τώρα καιρός για τέτοιες συζητήσεις. Ζητούμε μόνο να δεχτείς τη διαβεβαίωσή μας ότι σε χρησιμοποιούμε για έναν καλό σκοπό, ότι ξέρουμε περισσότερα από σένα. Αναρωτιέσαι που βρίσκεσαι. Το Πνεύμα σου, προσωρινά χωρισμένο από το Σώμα, έχει ταξιδέψει πέρα από τα σύνορα του Σύμπαντος σου κι έχει φτάσει ως την καρδιά ενός άλλου Σύμπαντος, στον κυριότερο Πλανήτη του. Έχουμε πολλά να σου δείξουμε. Το ταξίδι σου, οι εμπειρίες σου μόλις αρχίζουν. Οπωσδήποτε να είσαι βέβαιος ότι αυτό που βλέπεις, είναι ο Κόσμος εκείνος όπως είναι τώρα, αυτή τη στιγμή κι αυτό γιατί για το Πνεύμα απόσταση και χρόνος δεν σημαίνουν τίποτα. Θα ήθελα τώρα να ρίξεις μια ματιά τριγύρω σου, για να εξοικειωθείς με το περιβάλλον και να μπορείς πια να εμπιστεύεσαι τις αισθήσεις σου κι αυτά που σου μεταδίδουν, θα αντικρίσεις σύντομα πολύ σημαντικότερα πράγματα, γιατί θα σε στείλουμε στο παρελθόν, πίσω στους αιώνες για να γίνεις μάρτυρας της γέννησης του Πλανήτη σου, της Γης. Ή φωνή σώπασε, είπε ο Γέροντας Ερημίτης, φροντίζοντας ύστερα να πει μια γουλιά από το τσάι του που είχε πια κρυώσει. Μ' αργές κινήσεις έβαλε δίπλα του τη γαβάθα κι έσφιξε τα χέρια του, αφού πρώτα τακτοποίησε το χιτώνα γύρω στο Σώμα του. Ο νεαρός Μοναχός σηκώθηκε όρθιος κι έβαλε περισσότερα ξύλα στη φωτιά. Τράβηξε καλύτερα την κουβέρτα πάνω στους ώμους του Γέροντα και πήρε ξανά τη θέση του. Λοιπόν, συνέχισε ο Ερημίτης, σου έλεγα πώς βρισκόμουν σε μια κατάσταση πανικού ναι, αληθινά ένιωθα πανικό, έτσι όπως βρισκόμουν μετέωρος στο κενό πάνω από τον άγνωστο Κόσμο.127

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Την άλλη στιγμή κατάλαβα πώς έπεφτα, προσπερνώντας τη μια μετά την άλλη τις μεγάλες γέφυρες που ένωναν διάφορα πανύψηλα κτίρια μεταξύ τους. Σε λίγο όμως προσγειωνόμουν σ' ένα πολύ ευχάριστο πάρκο. Ένα πάρκο που μου φαινόταν να υποστηρίζεται από μια τεράστια πλατφόρμα. Κάτω από τα πόδια μου το γρασίδι ήταν κόκκινο, μα με αρκετή έκπληξη πρόσεξα σε κάποια πλευρά πράσινο γρασίδι. Μια λιμνούλα στο κόκκινο γρασίδι περιείχε γαλάζιο νερό και μια άλλη στο κομμάτι με το πράσινο γρασίδι περιείχε κίτρινο νερό. Τριγύρω στις δύο λιμνούλες είδα συγκεντρωμένα πολλά καταπληκτικά πλάσματα. Μπορούσα πια και διέκρινα κάπως ποιοι ήταν οι ιθαγενείς αυτού του Κόσμου και ποιοι οι επισκέπτες από άλλους Κόσμους. Υπήρχε κάτι το λεπτό, το ευγενικό στην εμφάνιση και τους τρόπους των ιθαγενών. Ήταν ή ανώτερη φυλή και ήξεραν καλά αυτή τους τη θέση. Ολόγυρα στις λιμνούλες ήταν πλάσματα που έμοιαζαν υπερβολικά ανδροπρεπή, άλλα με έντονη θηλυκότητα κι άλλα που ήταν φανερά ερμαφρόδιτα. Με ενδιαφέρον παρατήρησα ότι όλοι τους ήταν γυμνοί. Τα θηλυκά μόνο φορούσαν κάτι μεταλλικά αντικείμενα στο κεφάλι τους. Δεν μπορούσα να διακρίνω ακριβώς τι ήταν, έδειχναν όμως να παίζουν διακοσμητικό ρόλο. Απομακρύνθηκα από εκείνο το σημείο, γιατί ορισμένες από τις δραστηριότητες των γυμνών κοριτσιών δεν μου άρεσαν καθόλου, έχοντας από τα πρώτα μου χρόνια μεγαλώσει σε ένα μοναστήρι, σ' ένα απόλυτα αυστηρό περιβάλλον. Πολύ αδιόρατα καταλάβαινα τις χειρονομίες στις όποιες είχαν επιδοθεί. Έτσι υψώθηκα στον αέρα κι απομακρύνθηκα. Ταξίδεψα πάνω από το υπόλοιπο τμήμα της πόλης και σύντομα έφτασα στα άκρα της, εκεί όπου τα κτίσματα ήταν αραιά όλα όμως τα χωράφια, όλες οι φυτείες ήταν θαυμάσια καλλιεργημένες. Οι ύδροπονικές καλλιέργειες καταλάμβαναν μεγάλες εκτάσεις. Μα αυτό δεν θα ενδιέφερε παρά μόνο εκείνους που μελετούν αγρονομία. Υψώθηκα ακόμα ψηλότερα κι έψαξα για κάποιο μέρος, όπου θα μπορούσα να κατευθυνθώ. Αντίκρισα μια υπέροχη κατακίτρινη θάλασσα. Τεράστιοι βράχοι φάνταζαν στην ακτή, βράχοι κίτρινοι, κόκκινοι, βράχοι όλων των χρωμάτων κι αποχρώσεων. Ή ίδια ή θάλασσα πάντως ήταν κίτρινη. Αυτό δεν το καταλάβαινα πριν το νερό έδειχνε διαφορετικό χρώμα. 128

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Κοίταξα προς τα πάνω και κατάλαβα το γιατί. Ο ένας Ήλιος είχε δύσει κι ένας καινούργιος ανέτελλε. Ώστε υπήρχαν τρεις Ήλιοι. Και καθώς ο τρίτος Ήλιος ανέβαινε σταδιακά στον ορίζοντα, τα χρώματα άλλαζαν παρακολουθώντας την κίνησή του. Το βλέμμα μου πρόσεξε πώς ακόμα και το χορτάρι άλλαζε το χρώμα του, από κόκκινο έγινε πορτοκαλί κι υστέρτα κίτρινο. Και ή θάλασσα ακόμα άλλαζε το χρώμα της. Μου θύμιζε τον τρόπο με τον οποίο άλλαζαν τα χρώματα καμιά φορά στο Θιβέτ, όταν ο Ήλιος βρισκόταν στο κατώτερο σημείο του λίγο πριν τη δύση, μισοκρυμμένος από τις κορυφές των Ιμαλαίων. Τότε διέκρινε κανείς τις κοιλάδες να βυθίζονται, αντί στο χρυσό χρώμα της μέρας στο μουντό κοκκινωπό χρώμα, που έβαφε ακόμα και τα χιόνια των κορυφών γαλάζια και κόκκινα. Κι έτσι αυτό το φαινόμενο, όπως το σκέφτηκα, δεν ήταν μεγάλη, κούραση για το μυαλό μου. Συμπέρανα ότι τα χρώματα άλλαζαν συνέχεια πάνω σ' εκείνο τον Πλανήτη. Μα δεν ήθελα να χάσω τον καιρό μου κοιτώντας τη μονότονη υδάτινη επιφάνεια. Άλλωστε πάντα φοβόμουν τη θάλασσα και τώρα μάλιστα φοβόμουν πώς ίσως κάτι μου συνέβαινε και θα έπεφτα μέσα. Έτσι άλλαξα πάλι κατεύθυνση και τράβηξα προς το ηπειρωτικό εσωτερικό. Έτσι πέταξα αρκετά μίλια πάνω από ακτές και μικρές φάρμες. Σε λίγες στιγμές με χαρά ανακάλυψα πώς βρισκόμουν πια πάνω από γνώριμο έδαφος, μου θύμιζε χέρσα χωράφια. Κατέβηκα λίγο κι αντίκρισα τα μικρά φυτά που ενέπλεκαν ένα ατέλειωτο δίκτυο στο πρόσωπο εκείνου του Κόσμου. Τώρα που ο Ήλιος είχε προχωρήσει αρκετά στο δρόμο του, έδειχναν να είναι βιολετιά μικρά λουλούδια με καφετί μίσχους. Πιο πέρα ήταν ένα κομμάτι Γης με φυτά που έμοιαζαν, κάτω από αυτό το φωτισμό, με τα Γήινα σπάρτα, κίτρινα σπάρτα, χωρίς όμως να έχουν κι αγκάθια. Υψώθηκα λίγες δεκάδες μέτρα και περιπλανήθηκα για λίγο πάνω από τις φυτείες εκείνες. Ήταν το πιο ευχάριστο θέαμα που είχα συναντήσει στον παράξενο εκείνο Κόσμο. Για τους κατοίκους του, βέβαια, δεν υπήρχε αμφιβολία πώς μια τέτοια περιοχή θα τους φαινόταν σχεδόν έρημος. Πουθενά δεν διακρίνονταν ούτε δρόμοι ούτε κατοικίες. Σ' ένα ευχάριστα δασωμένο κομμάτι Γης ανακάλυψα μια μικρή λίμνη. 129

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Ένα ποταμάκι έπεφτε από έναν ψηλό γκρεμό και την τροφοδοτούσε με τα νερά του. Έμεινα έτσι μετέωρος για πολλή ώρα, κοιτώντας τις σκιές που άλλαζαν και τα πολύχρωμα δάχτυλα του φωτός που σκορπίζονταν ανάμεσα στα πυκνά φυλλώματα. Μια αδιάκοπα υπήρχε μέσα μου κάτι που με έσπρωχνε να κινηθώ, να συνεχίσω την εξερεύνηση. Κάλτι μου ψιθύριζε ασταμάτητα πώς δεν βρισκόμουν εκεί για προσωπική ευχαρίστηση ή για διασκέδαση κι αναψυχή. Βρισκόμουν εκεί ώστε να επιτρέψω σ' άλλους στο μέλλον να δουν με τα μάτια μου. Υψώθηκα λοιπόν και πάλι στον αέρα με τρομακτική ταχύτητα. Από κάτω μου έβλεπα τη Γη να αλλάζει γρήγορα σχήμα, να τη διαδέχεται ένας ποταμός, μετά πάλι Γη κι υστέρτα θάλασσα. Χωρίς να το θελήσω, σπρώχτηκα από άγνωστες δυνάμεις πάνω απ' τη θάλασσα, ώσπου έφτασα κάποτε σε μια άλλη στεριά, σε μια άλλη χώρα. Εδώ οι πόλεις ήταν μικρότερες, μα στα μάτια μου φάνταζαν όλες πελώριες. Στη Γη δεν θα περίμενα ποτέ να δω τέτοιες τεράστιες πόλεις. Ή κίνησή μου ελέγχθηκε κάπως απότομα και κάτι με έστειλε να πέσω στριφογυρίζοντας προς το έδαφος. Κοίταξα κάτω. Αντίκρισα ένα υπέροχο θέαμα. Ήταν ένα κτίσμα που έμοιαζε με αρχαίο κάστρο τοποθετημένο στην καρδιά ενός πανέμορφου δάσους. Το κάστρο δεν είχε ούτε ένα ψεγάδι επάνω του και θαύμασα την κομψότητα των πύργων του και τη στερεότητα των τοιχωμάτων του. Οι πολεμίστρες του όμως δεν είχαν σίγουρα καμιά θέση σ' έναν πολιτισμό όπως αυτός. Τότε, καθώς θαύμαζα το υπέροχο τοπίο, ή φωνή ήρθε απότομα να διακόψει τις σκέψεις μου. Εδώ κατοικεί ο κύριος. Το κτίσμα αυτό είναι το πιο αρχαίο μνημείο σ' αυτόν τον Κόσμο με την τόσο πανάρχαια ιστορία. Είναι ένας ναός, στον οποίο όλοι εκείνοι που αγαπούν την ειρήνη, έρχονται να εκφράσουν τις ευχαριστίες τους για την ειρήνη, για την ειρήνη που αγκαλιάζει όλους εκείνους που ζουν κάτω από το φως αυτής της Αυτοκρατορίας. Ένα φως που δεν σβήνει ποτέ, γιατί εδώ δεν υπάρχει ποτέ σκοτάδι, υπάρχουν πέντε Ήλιοι στο σύστημά μας και ποτέ δεν δύουν ταυτόχρονα. Ο μεταβολισμός μας είναι διαφορετικός από το δικό σας, δεν χρειαζόμαστε τις ώρες της νύχτας για να κοιμηθούμε. Είμαστε διαφορετικά δομημένοι.130

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Ο Γέροντας Ερημίτης είχε αρχίσει να τρέμει κάτω από τη λεπτή κουβέρτα που είχε ρίξει στους ώμους του ο νεαρός του σύντροφος. Θα μπω ξανά στο σπήλαιο, είπε, δεν είμαι συνηθισμένος να μένω τόσο πολύ έξω. Ο νεαρός Μοναχός που ως εκείνη τη στιγμή είχε ολότελα βυθιστεί στις σκέψεις και τις εικόνες που άκουγε από το Γέροντα, προσγειώθηκε απότομα πίσω στην πραγματικότητα. Ω. Φώναξε, τα σύννεφα έχουν αρχίσει να διαλύονται. Σύντομα θα καθαρίσει ή ατμόσφαιρα. Πήρε προσεκτικά το Γέροντα από το χέρι και τον οδήγησε στο εσωτερικό της σπηλιάς, που πια είχε καθαρίσει από τους αχνούς της ομίχλης. Πρέπει να φέρω καινούργια ξύλα και φρέσκο νερό, είπε ο Μοναχός. Όταν γυρίσω, θα κάνουμε τσάι και θα συνεχίσουμε, μα ίσως αργήσω λίγο περισσότερο από το συνηθισμένο καθώς θα πρέπει να ψάξω πιο μακριά τώρα για ξύλα. Έχουμε ήδη χρησιμοποιήσει όλα τα κομμάτια που βρίσκονταν κοντά στο σπήλαιο, είπε θλιμμένα. Χωρίς να χάσει καιρό, έβαλε τα υπόλοιπα ξύλα στη φωτιά, πήρε το δοχείο με το νερό και βγήκε από το σπήλαιο. Τα σύννεφα διαλύονταν γρήγορα. Φυσούσε ένας απαλός άνεμος, που δεν άργησε να πάρει μακριά και τα τελευταία σύννεφα και ν' αποκαλύψει τις κορυφές των βουνών τριγύρω. Ο Μοναχός προσπάθησε να δει τις μικρές μαύρες κουκκίδες που. Ήξερε πώς ήταν το караβάνι των έμπορων, μα δεν κατάφερε να διακρίνει τίποτα. Ούτε και ο καπνός της φωτιάς τους θα μπορούσε να ξεχωρίσει από τα ταξιδιάρικα σύννεφα. Οι έμποροι θα ξεκουράζονταν ακόμα, σκέφτηκε, γιατί σίγουρα θα τους έλειπε ύπνος. Τα ταξίδια στα βουνά κουράζουν αφάνταστα και ή αναγκαστική τους στάση ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να ξεκουραστούν κι άλλο. Κανείς άλλωστε δεν μπορούσε να ταξιδεύει με ομίχλη στα βουνίσια μονοπάτια, οι κίνδυνοι ήταν πολύ μεγάλοι.131

Ένα βήμα λάθος θα μπορούσε να στείλε άνθρωπο και ζώο στο κενό, να

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

συναντήσουν το Θάνατο εκατοντάδες μέτρα κάτω. Ο νεαρός Μοναχός θυμήθηκε ένα πολύ πρόσφατο ατύχημα που συνέβη, όταν είχε πάει να επισκεφτεί ένα πολύ μικρό μοναστήρι στους πρόποδες ενός γκρεμού. Τα σύννεφα ήταν πολύ χαμηλά, άγγιζαν σχεδόν τη στέγη του μοναστηριού. Ξαφνικά ακούστηκε από ψηλά μια βραχνή κραυγή και ο ήχος από το κύλισμα βράχων. Και υστέρα από λίγο ένας φοβερός γδούπος σαν να είχε σκάσει στο έδαφος ένα σακί γεμάτο κριθάρι. Ήταν ένας ακόμα φτωχός έμπορος ή ταξιδιώτης που ταξίδευε όταν δεν έπρεπε να ταξιδεύει, σκέφτηκε. Ή λίμνη ήταν ακόμα καλυμμένη με ομίχλη και οι κορυφές των δέντρων φάνταζαν σαν ασημένια δόρατα, έτσι όπως ξεπρόβαλαν πάνω από τους αχνούς. Δεν πέρασε πολλή ώρα και τα πόδια τού νεαρού σκόνταψαν πάνω σ' ένα πολύτιμο εύρημα. Ένα μεγάλο κλαδί που ή θύελλα είχε κόψει από κάποιο δέντρο. Μέσα από την ομίχλη που ολοένα αραιώνει, μπόρεσε να διακρίνει πώς το δέντρο είχε κτυπηθεί από κεραυνό και πώς είχε σκορπίσει ολόγυρα μυριάδες άλλα κομμάτια ξύλου. Κι όλα αυτά είχαν συμβεί τόσο κοντά στο σπήλαιο, σκέφτηκε. Ενθουσιασμένος άρπαξε το μεγαλύτερο κλαδί και το έσυρε αργά προς το στόμιο της σπηλιάς. Ύστερα επανέλαβε τη διαδρομή μία και δύο και τρεις φορές, ώσπου ένιωσε εντελώς εξαντλημένος και δεν μπορούσε να μαζέψει περισσότερα. Φρόντισε μόνο να γεμίσει το δοχείο νερό και να το φέρει πίσω στο σπήλαιο. Σε λίγο στεκόταν μπροστά στο Γέροντα. Ένα ολόκληρο δέντρο, σεβαστέ Γέροντα. Έχουμε πια άφθονα ξύλα. Έβαλα το νερό να βράσει και αφού πιούμε το τσάι μας, θα πάω να μαζέψω όσα ακόμα ξύλα μπορώ, πριν έρθει το καραβάνι και κάψει τα υπόλοιπα. Ο Γέροντας όμως του αποκρίθηκε λυπημένα. Δεν θα μπορέσουμε όμως να φάμε Τσάμπα, γιατί προσπαθώντας να μετακινήσω τη σακούλα με το σπόρο γλίστρησα και χύθηκε όλος στο χώμα. Η τροφή μας βρίσκεται πια ανάμεσα στους κόκκους της άμμου στο δάπεδο. Με ένα επιφώνημα έκπληξης ο νεαρός Μοναχός τινάχτηκε όρθιος κι έτρεξε ως εκεί που είχε αφήσει το κριθάρι. Δεν είχε μείνει τίποτα. Έπεσε στα τέσσερα κι έψαξε ολόγυρα τα χώμα. Άμμος, χώμα και κριθάρι είχαν γίνει πια ένα μείγμα. Τίποτα δεν είχε σωθεί. 132

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Σηκώθηκε αργά όρθιος και πήγε να μιλήσει στο Γέροντα, όταν μια ξαφνική σκέψη τον σταμάτησε. Το τσάι. Αυτό τουλάχιστον τους έμενε ακόμα. Γύρισε πίσω. Σκορπισμένοι στο χώμα βρίσκονταν εδώ κι εκεί μικροί σβόλοι τσαγιού. Ο Γέροντας είχε σκοντάψει πάνω στο τούβλο του τσαγιού και το είχε διαλύσει σχεδόν ολοκληρωτικά. Δεν έμεναν παρά ελάχιστα κομμάτια Λυπημένος γύρισε κοντά στον Ερημίτη. Δεν υπάρχει πια τροφή, σεβαστέ Γέροντα και το τσάι θα μας φτάσει μόνο για σήμερα. Αν το караβάνι δεν φτάσει, σήμερα θα πεινάσουμε. Θα πεινάσουμε. Αποκρίθηκε ο Γέροντας. Πολλές φορές παλιότερα έμενα χωρίς τροφή για μια βδομάδα ή και περισσότερο. Μπορούμε ακόμα να πίνουμε ζεστό νερό. Για έναν που επί εξήντα χρόνια έζησε χωρίς φωτιά, το ζεστό νερό είναι μια πραγματική πολυτέλεια. Έμεινε για λίγες στιγμές σιωπηλός κι υστέρη πρόσθεσε. Μάθε τώρα να αντέχεις στην πείνα. Μάθε να υπομείνεις τα πάντα. Μάθε τώρα να ξεπερνάς αυτές τις δυσκολίες, γιατί στη ζωή σου θα ζήσεις πολλές παρόμοιες καταστάσεις. Αυτές θα είναι οι παντοτινοί σου σύντροφοι. Υπάρχουν πολλοί που θα ζητήσουν το κακό σου, πολλοί που θα θελήσουν να σε τραβήξουν στο επίπεδό τους. Μόνο διατηρώντας θετική τη σκέψη σου πάντα θετική μόνο έτσι θα καταφέρεις να επιζήσεις. Τώρα είναι ο καιρός να το μάθεις αυτό. Και παντοτινά ύστερα θα βρίσκεις ευκαιρίες να εφαρμόζεις αυτά που θα μάθεις τώρα. Όσο όμως έχεις πίστη μέσα σου, όσο διατηρείς θετική τη σκέψη σου, τόσο πιο δυνατός γίνεσαι, τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες έχεις να βγεις θριαμβευτής από την αναμέτρησή σου με τον Κόσμο. Παραλίγο να λιποθυμήσει από το φόβο του ο νεαρός Μοναχός μπροστά σ' όλες αυτές τις αναφορές της επερχόμενης καταστροφής. Σ' όλες αυτές τις προφητείες αγώνων, δοκιμασιών και προβλημάτων, σ' όλες αυτές τις συμβουλές και τους αφορισμούς. Μα δεν έμενε τίποτα το ευχάριστο στη ζωή του. Θυμήθηκε όμως τότε τις γραφές, θυμήθηκε κι ένιωσε πώς δεν ζούσε παρά στο Κόσμο της αυταπάτης, πώς ή ζωή του ολόκληρη δεν ήταν παρά ένα όνειρο. Σ' αυτόν τον Κόσμο στέλνει ο Υπερνούς τις κούκλες που κυβερνά για να κερδίσει γνώση, για να ξεπερνά το κάθε εμπόδιο στην εξέλιξη όσο πιο πολύτιμο είναι το υλικό, τόσο πιο δύσκολες είναι και οι δοκιμασίες. 133

Στον Κόσμο αυτό ο άνθρωπος δεν είναι παρά μια σκιά, μια προέκταση της

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

σκέψης του Υπερνού όποιος κατοικεί σε άλλη διάσταση, σε άλλο χώρο. Κι όμως σκέφτηκε ο νεαρός Μοναχός, τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι λιγότερο μαύρα. Μα υστέρα πάλι σκέφτηκε πώς σε κανένα δεν δίνεται περισσότερο από όσο μπορεί να αντέξει, πώς ο ίδιος ο άνθρωπος διαλέγει τα καθήκοντα που θα εκτελέσει στη ζωή του, τις δοκιμασίες από όπου θα περάσει. Θα πρέπει να είμαι τρελός, είπε μονολογώντας, που διάλεξα τέτοια τύχη για τον εαυτό μου. Ο Γέροντας διέκοψε τις σκέψεις του. Τα κλαδιά που έφερες είναι χλωρά. Ναι, σεβαστέ Γέροντα, το δέντρο το χτύπησε κεραυνός χτες ήταν απείραχτο, αποκρίθηκε ο Μοναχός. Τότε κόψε τη φλούδα του, πάρε τις λευκές ίνες από το εσωτερικό του σκουρόχρωμου περιβλήματος και βάλε τις στο βραστό νερό. Δίνουν έναν πολύ δυναμωτικό ζωμό, κάπως δυσάρεστο βέβαια στη γεύση. Έχει μείνει καθόλου ζάχαρη ή αλάτι ή βόρακας. Όχι, Γέροντα, δεν έχουμε τίποτα άλλο εκτός από τσάι, αρκετό μόνο για σήμερα. Τότε βάλε και το τσάι να βράσει. Μη στενοχωριέσαι όμως δεν θα πεινάσουμε. Τρεις ή τέσσερις μέρες χωρίς τροφή απλώς θα καθαρίσουν το μυαλό σου. Αν τα πράγματα χειροτερεύσουν, μπορείς εύκολα να πας στο πιο κοντινό ερημητήριο για να πάρεις τροφή. Θλιμμένα ο νεαρός Μοναχός άρχισε να ξεχωρίζει τα διάφορα στρώματα του φλοιού των κλαδιών. Στην αρχή έβγαλε το σκούρο εξωτερικό περίβλημα. Αυτό ήταν καλό για τη φωτιά, έτσι όπως ήταν ξερό. Κάτω από αυτό το στρώμα ήταν οι πρασινωπές λευκές ίνες που θα έβραζαν μαζί με το τελευταίο τους κομμάτι τσάι. Αφού έριξε ο,τι ήταν να ρίξει στο νερό που έβραζε ήδη, πήρε ένα ξεφλουδισμένο κλαδί κι άρχισε με αυτό να ανακατεύει το μείγμα. Όταν το έβγαλε, δεν παρέλειψε να δοκιμάσει τις λίγες σταγόνες που είχαν μείνει στην άκρη του. Οι φόβοι του έγιναν γρήγορα πραγματικότητα. Το υγρό είχε τη γεύση του καθαρού νερού. Χρωματισμένη ίσως με αδύνατο τσάι. Ο γέρος Ερημίτης κράτησε τη γαβάθα του για να τη γεμίσει ο Μοναχός. Μπορώ να τραφώ και με αυτό, όταν πρωτοήρθα εδώ δεν υπήρχε τίποτα άλλο φαγώσιμο.¹³⁴

Εκείνες τις μέρες υπήρχαν μικρά δέντρα που έφταναν ως την είσοδο της σπηλιάς. Εγώ έφαγα τους φλοιούς τους. Κάποτε οι περαστικοί

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

αντιλήφθηκαν την παρουσία μου κι από τότε με εφοδιάζουν σχεδόν αδιάκοπα με τροφή. Και ποτέ δεν ανησυχώ αν είναι να μείνω μια βδομάδα ή δέκα μέρες χωρίς φαγητό. Υπάρχει πάντα νερό. Τι άλλο μπορεί να θελήσει ένας άνθρωπος. Καθισμένος στο σκοτάδι της σπηλιάς αντίκρυ στο σεβαστό Γέροντα, με το φως της μέρας να δυναμώνει όλο και περισσότερο έξω, ο νεαρός Μοναχός νόμιζε πώς είχε μείνει σ' αυτή τη θέση για αιώνες ολόκληρους. Μαθαίνοντας, πάντα μαθαίνοντας. Με ευχαρίστηση στράφηκαν οι σκέψεις του στις τρεμουλιαστές φλογίτσες, στα λυχνάρια της Λάσα, που πια του φαίνονταν τόσο απόμακρες. Το πόσο ακόμα έπρεπε να παραμείνει σ' εκείνο το σπήλαιο, ήταν κάτι το απροσδιόριστο υπέθετε πάντως ότι αυτό θα ήταν ώσπου να, του πει ο,τι είχε να του πει ο Γέροντας. Ώσπου να πεθάνει ο σεβαστός Ερημίτης, ώσπου τρέφονταν τα όρνεα με το Σώμα του. Ανατρίχιασε στη σκέψη. Τι μακάβριο, σκέφτηκε, να μιλάς σ' έναν άνθρωπο τη μια στιγμή και την άλλη να είσαι υποχρεωμένος να ανοίξεις το Σώμα και να σπάσεις τα κόκαλά σου ώστε να γυρίσει πίσω στη φύση ο ναός της ψυχής του. Ο Γέροντας όμως διέκοψε τις σκέψεις του. Καθάρισε το λαιμό του, ήπια λίγο νερό και κάθισε καλύτερα. Βρισκόμουν λοιπόν, σαν Πνεύμα ελεύθερο από τα δεσμά της ύλης, πάνω από το πανάρχαιο εκείνο κάστρο που φιλοξενούσε στα σπλάχνα του τον κύριο των υπερκόσμιων όντων, άρχισε πάλι τη διήγηση του ο Γέροντας. Ανυπομονούσα να δω τι είδους άνθρωπος συγκέντρωνε την αγάπη και το σεβασμό των λαών μερικών από τους πιο ισχυρούς Κόσμους που υπάρχουν στο Σύμπαν. Ανυπομονούσα να δω τι είδους άντρας και γυναίκα μπορούσαν να ζήσουν για αιώνες ατέλειωτους. Ο κύριος και η σύζυγός του. Μα δεν έμελλε να ικανοποιηθεί ή περιέργειά μου. Ένωσα ένα τίναγμα σαν να ήμουν χαρταετός και το παιδί που με είχε σηκώσει στον αέρα τραβούσε το σχοινί μου. Τινάχτηκα προς τα πίσω. Ο τόπος αυτός είναι ιερός, είπε η φωνή πολύ αυστηρά, δεν προορίζεται γι' άμαθης ιθαγενείς, θα δεις άλλα πράγματα.135

Έτσι άρχισα να στριφογυρίζω πολλά χιλιόμετρα πάνω από τον Κόσμο, παίρνοντας ένα καινούργιο εναέριο μονοπάτι. Μακριά κάτω έβλεπα τα γεωγραφικά χαρακτηριστικά του Κόσμου εκείνου να χάνονται, έβλεπα τις

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

πόλεις σαν κόκκους σιταριού σκορπισμένους στις όχθες των ποταμών. Υψώθηκα και ξεπέρασα την ατμόσφαιρα εκείνου του Κόσμου κι άρχισα να ταξιδεύω στο χώρο, όπου δεν υπάρχει αέρας. Κάποτε άρχισα να διακρίνω εμπρός μου μια κατασκευή, που όμοια της ποτέ άλλοτε δεν είχα δει. Δεν μπορούσα να καταλάβω για ποιό σκοπό βρισκόταν εκεί, στο δίχως αέρα κενό, όπου δεν θα μπορούσα να ζήσω με την υλική μου μορφή. Όταν πλησίασα περισσότερο είδα πώς ήταν μια ολόκληρη πόλη από μέταλλο, κρατημένη στη θέση της στο κενό από κάποια μυστηριώδη δύναμη. Οι λεπτομέρειες της κατασκευής σύντομα έγιναν φανερές. Είδα πώς τα κτίσματα της πόλης βασιζόνταν σε ένα μεταλλικό υπόστρωμα και πώς καλυπτόταν από επάνω με ένα διαφανή θόλο, που δεν ήταν καμωμένος από γυαλί, αλλά από ένα υλικό πολύ ανθεκτικότερο. Κάτω από αυτόν το διαφανή θόλο μπορούσα πλέον να διακρίνω τα όντα που τριγύριζαν στους δρόμους της πόλης, που σε μέγεθος ξεπερνούσε κατά πολύ τη Λάσα. Παράξενοι όγκοι μετάλλων εξείχαν από ορισμένα από τα κτίρια και σύντομα ανακάλυψα πώς κατευθυνόμουν στο μεγαλύτερο από αυτά. Εδώ είναι ένα μεγάλο παρατηρητήριο, είτε ή φωνή μέσα στο μυαλό μου. Το παρατηρητήριο από όπου καταγράφηκε ή γέννηση του Κόσμου σου. Αυτό δεν έγινε με οπτικά μέσα αλλά με ειδικές ακτίνες, τη λειτουργία των οποίων δεν θα μπορούσες να κατανοήσεις. Σε λίγα χρόνια από τώρα οι άνθρωποι του Πλανήτη σου θ' ανακαλύψουν την επιστήμη της ραδιοφωνίας. Κι όμως αυτή τους ή δημιουργία, στην ανώτατη μορφή της, θα είναι όπως το νευρικό σύστημα ενός ταπεινού σκουληκιού σε σύγκριση με τον ανθρώπινο εγκέφαλο. Αυτό που χρησιμοποιούμε εδώ, είναι μυριάδες φορές πιο πολύπλοκο. Από εδώ ανιχνεύονται τα μυστικά των γαλαξιών και παρατηρείται ή επιφάνεια μακρινών κόσμων όπως εσύ τώρα παρατηρείς το δορυφόρο αυτόν, με τόσες λεπτομέρειες. Καμιά απόσταση, οσοδήποτε μεγάλη, δεν μας στέκεται εμπόδιο. Από εδώ μπορούμε να παρατηρήσουμε ναούς, πόλεις και σπίτια.136

Πλησίασα ακόμα περισσότερο και φοβήθηκα για την ασφάλεια μου βλέποντας αυτό το διάφανο φράγμα τόσο κοντά μου. Φοβήθηκα πώς θα χτυπούσα επάνω του, μα τότε θυμήθηκα ότι στην καθαρά Πνευματική

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

κατάσταση που βρισκόμουν, καμιά ύλη δεν ήταν εμπόδιο στο πέρασμά μου. Βυθίστηκα λοιπόν αργά στη σαν γυαλί ουσία και ξεπρόβαλα σώος στην επιφάνεια του Κόσμου, που ή φωνή είχε ονομάσει δορυφόρο. Για μερικές στιγμές περιπλανήθηκα πότε εδώ και πότε εκεί, προσπαθώντας να βάλω σε μια τάξη τις σκέψεις που συνωστίζονταν στο μυαλό μου. Το αντίκρουσμα όλων αυτών των θαυμάτων, ήταν πραγματική δοκιμασία για έναν αμαθή κάτοικο ενός πρωτόγονου σχεδόν Κόσμου. Απαλά, σαν σύννεφο που το παίρνει ο αέρας στα Ιμαλάια ή σαν την ηλιαχτίδα που γλιστρά αθόρυβα στα ήσυχια νερά κάποιας λίμνης, άρχισα να μετακινούμαι πλάγια, σύμφωνα με έναν ορισμένο τρόπο που με έφερε σύντομα σ' επαφή με τα μεταλλικά τοιχώματα ενός κτιρίου. Το υλικό από το οποίο ήταν κατασκευασμένα τα τοιχώματα, ήταν πολύ παράξενο, γιατί παρόλο που ήμουν στην Πνευματική κατάσταση, ένιωθα το υλικό να προβάλλει μια κάποια αντίσταση στο πέρασμά μου, μια αντίσταση που την ένιωθα σ' όλο μου το είναι. Σε μια στιγμή μάλιστα νόμισα ότι είχα ανεπανόρθωτα αιχμαλωτιστεί στο εσωτερικό ενός τοίχου. Τελικά, με ένα βίαιο τίναγμα που απείλησε να με σχίσει στα δύο, ελευθερώθηκα από το αγκάλιασμα και του τελευταίου τοίχου. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή είχα την παράξενη εντύπωση πώς άκουσα τη φωνή να λέει. Επιτέλους περάσει για μια στιγμή νόμισα πώς δεν θα τα κατάφερνε ποτέ. Εγώ όμως πια βρισκόμουν έξω από τον τοίχο σε έναν τεράστιο καλυμμένο χώρο, ένα χώρο τόσο τεράστιο, που δεν τολμώ να τον ονομάσω αίθουσα. Ολόγυρα εστεκαν φανταστικές μηχανές και άλλα εξαρτήματα. Αντικείμενα ολότελα πρωτόγνωρα. Κι όμως οι κάτοικοι αυτού του χώρου αποδείχτηκαν ακόμα πιο παράξενοι από τις μηχανές. Πολύ πολύ μικρά ανθρωποειδή έδειχναν απασχολημένα με διάφορα μικρά όργανα, ενώ άλλα όντα, Γίγαντες αυτοί, μετακινούσαν από δω κι από εκεί βαριά κιβώτια και μηχανές. Εδώ, είτε ή φωνή στο μυαλό μου, εφαρμόζουμε ένα πολύ απλό σύστημα. Οι μικρόσωμοι άνθρωποι κάνουν τις πολύ λεπτές ρυθμίσεις των οργάνων και τα επισκευάζουν, ενώ οι Γίγαντες κάνουν κάτι που ταιριάζει περισσότερο με τον όγκο και τις δυνάμεις τους.137

Τώρα όμως είναι καιρός να προχωρήσεις. Μια άγνωστη δύναμη με έσπρωξε προς τα εμπρός για μια ακόμα φορά αναγκάζοντάς με να χτυπήσω και να διαπεράσω ένα καινούργιο τοίχωμα. Κι αυτό επίσης πρόβαλε ισχυρή αντίσταση. Το τοίχωμα αυτό, μουρμούρισε ή φωνή, είναι ένας φραγμός

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

θανάτου. Κανείς δεν μπορεί να περάσει χωρίς άδεια σ' αυτές τις αίθουσες. Ο χώρος εδώ είναι απόλυτα μυστικός. Από εδώ παρατηρούμε όλους τους Κόσμους και διαπιστώνουμε αμέσως, αν σε κανέναν από αυτούς γίνονται πολεμικές ετοιμασίες. Κοίτα. Έκανα όπως μου είπε. Πέρασαν αρκετές στιγμές, ώσπου να καταλάβω τι ακριβώς ήταν αυτό που έβλεπα. Γιατί μπροστά μου οι τοίχοι ήταν διαιρεμένοι σε παραλληλόγραμμα περίπου ενάμιση μέτρο πλάτος και δύο μέτρα μήκος. Στο καθένα από αυτά τα παραλληλόγραμμα, υπήρχε κι από μία φωτεινή, κινούμενη εικόνα με παράξενα γράμματα από κάτω της, που θα πρέπει να ήταν γράμματα. Οι εικόνες ήταν εκπληκτικές. Σε μία από αυτές είδα να απεικονίζεται ένας Κόσμος όπως φαίνεται από το Διάστημα. Ήταν γαλαζοπράσινος, με παράξενα λευκά μπαλώματα ριγμένα τυχαία εδώ κι εκεί. Δοκίμασα μεγάλη έκπληξη όταν αντιλήφθηκα ότι αυτός ήταν ο δικός μου Κόσμος, ο Πλανήτης όπου γεννήθηκα. Μια αλλαγή σε μια γειτονική εικόνα τράβηξε την προσοχή μου. Εκείνη ή εικόνα μου έδωσε ζωηρά την εντύπωση πώς βυθίζομαι προς την επιφάνεια του Κόσμου μου με καταπληκτική ταχύτητα. Τα σύννεφα καθάρισαν κι είδα να διαγράφεται καθαρά από κάτω το περίγραμμα του Θιβέτ και της Ινδίας. Κανείς δεν μου είπε ότι ήταν έτσι, μα το ήξερα από ένστικτο. Ή εικόνα πλησίαζε ολοένα τη Γήινη επιφάνεια. Αντίκρισα τη Λάσα. Και υστέρη τα υψίπεδα κι έναν κρατήρα ηφαιστείου. Δεν βρίσκεσαι εδώ για να κοιτάς τον Κόσμο σου. Ακούστηκε να λέει ή βροντερή φωνή. Κοίτα κάπου άλλου. Γύρισα υπάκουα το βλέμμα μου σε μια άλλη οθόνη εκεί αντίκρισα το εσωτερικό μιας αίθουσας συμβουλίων. Διάφορα άτομα με πολύ σοβαρή όψη είχαν εμπλακεί σε μια ζωηρή συζήτηση. Όλοι σχεδόν φώναζαν και κουνούσαν τα χέρια τους. Άλλοι παραμέριζαν νευρικά διάφορα χαρτιά που είχαν μπροστά τους, ίσως για να κάνουν ζωηρότερη εντύπωση στους συναδέλφους τους. Κάποιος άλλος, ανεβασμένος σ' ένα βάθρο, μιλούσε όσο δυνατώτερα γινόταν. 138

Επιδοκιμασίες κι αποδοκιμασίες με ίση σχεδόν ένταση υποδέχτηκαν τις παρατηρήσεις του. Πόσο μου θύμιζε αυτή οι εικόνα ένα συμβούλιο Ηγούμενων. Έστρεψα άλλου το βλέμμα μου. Παντού υπήρχαν αυτές οι οθόνες, γεμάτες πάντα με παράξενες συσκευές και καταπληκτικά, χρώματα.

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Το άυλο Σώμα μου κινήθηκε προς μια καινούργια αίθουσα. Εκεί υπήρχαν εικόνες παράξενων μεταλλικών αντικειμένων, που κινιόνταν στη μαύρη απεραντοσύνη του διαστήματος, την τόσο πλούσια διακοσμημένη με τις πολύχρωμες κουκκίδες των άστρων. Αυτά είναι διαστημόπλοια σε τροχιά, εξήγησε ή φωνή, παρακολουθούμε στενά την κυκλοφορία μας. Μ' έκπληξη είδα το πρόσωπο ενός άντρα να κάνει ξαφνικά την εμφάνισή του σ' ένα τμήμα του τοίχου. Μιλούσε, μα δεν καταλάβαινα τα λόγια του. Κουνούσε το κεφάλι του και χειρονομούσε, σαν να μιλούσε πρόσωπο με πρόσωπο με κάποιον άλλον. Σε λίγο χαμογέλασε, έκανε μια άποχαιρετιστική χειρονομία και το πλαίσιο στον τοίχο σκοτείνιασε και πήρε πάλι το γκρίζο, αρχικό του χρώμα. Δεν έμεινε όμως για πολύ σε αυτή την κατάσταση. Σύντομα, εμφανίστηκε μια εικόνα, που ήταν σαν να προερχόταν από κάποιο πουλί που πετούσε πολύ ψηλά. Ήταν μια άποψη του Κόσμου που μόλις είχα αφήσει, του Κόσμου που ήταν το κέντρο της απέραντης Αυτοκρατορίας. Κοίταξα από ψηλά τη μεγάλη πόλη, που διακρινόταν με κάθε λεπτομέρεια και σ' όλη την έκτασή της. Ή εικόνα άλλαξε γρήγορα και σε λίγο σταμάτησε πάνω από την περιοχή όπου είχε την κατοικία του ο κύριος αυτού του μεγάλου πολιτισμού. Αντίκρισα για μια ακόμα φορά τα πανάρχαια τείχη και τους παράξενους, εξωτικούς κήπους που στόλιζαν από κάθε μεριά το κτίριο. Σε ένα σημείο της περιοχής μάλιστα υπήρχε μια πανέμορφη λίμνη μ' ένα νησάκι στο κέντρο της. Ή εικόνα όμως δεν έμεινε για πολύ σταθερή. Σύντομα άρχισε και πάλι να κινείται με μεγάλη ταχύτητα, σαρώνοντας τη Γη από κάτω όπως κάνει ένα γεράκι που αναζητά τη λεία του. Ή εικόνα κάπου σταμάτησε. Μεγάλωσε σταδιακά και συγκεντρώθηκε σε ένα μεταλλικό αντικείμενο που περιστρεφόταν και βυθιζόταν στο έδαφος. Σε λίγο μόνο αυτό διακρινόταν στην οθόνη. Ύστερα από λίγο εμφανίστηκε το πρόσωπο κάποιου άντρα που μιλούσε, απαντώντας σ' άγνωστες μου ερωτήσεις.139

Μετά από λίγο έκανε μια χειρονομία χαιρετισμού και ή εικόνα χάθηκε. Άρχισα να κινούμαι κατευθυνόμενος από κάποια ανώτερη θέληση. Άφησα την αίθουσα εκείνη και μπήκα σε μια άλλη, ακόμα πιο παράξενη. Εδώ εννέα γέροντες κάθονταν μπροστά από ισάριθμες οθόνες. Στην αρχή κοιτούσα αποσβολωμένος άπ την έκπληξη μα σε λίγο ξέσπασα σε γέλια. Ήταν εννέα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

γέροντες, όλοι με μακριά κατάλευκα γένια και παρόμοια όλοι τους εμφάνιση, αυστηρή και σκυθρωπή. Μα το γέλιο μου κόπηκε ξαφνικά, όταν ή θυμωμένη φωνή αντήχησε στο μυαλό μου. Σιωπή ιερόσυλε. Βρίσκεσαι μπροστά στους σοφούς εκείνους που ελέγχουν το πεπρωμένο σου. Δείξε σεβασμό. Οι σοφοί όμως δεν έδειξαν να αντιλαμβάνονται τίποτα, παρόλο που ήξεραν για την παρουσία μου εκεί. Είδα σε μια από τις οθόνες τους την εικόνα του σώματός μου στη Γη. Το Σώμα μου ήταν πάντα περιτριγυρισμένο από σύρματα και σωλήνες. Κι όμως μια άλλη οθόνη με έδειχνε πώς βρισκόμουν εκεί, στην αίθουσα των εννέα. Αυτή ήταν μια πραγματικά εκπληκτική εμπειρία. Εδώ, συνέχισε ή φωνή στον ίδιο τόνο, βρίσκονται οι σοφοί εκείνοι που ζήτησαν την παρουσία σου. Είναι οι σοφότεροι άντρες του λαού μας και για αιώνες τώρα αφιερώνουν τις υπηρεσίες τους για το καλό των κόσμων. Δουλεύουν κάτω από την εποπτεία του ίδιου του κύριου, ο οποίος έχει ζήσει ακόμα περισσότερο. Σκοπός μας είναι να σώσουμε τον Κόσμο σας. Να τον εμποδίσουμε ν' αυτοκτονήσει. Να τον εμποδίσουμε να φτάσει στο σημείο της τέλει καταστροφής, που φέρνει ένας πυρ. Μα δεν πειράζει, οι όροι αυτοί δεν έχουν καμιά σημασία για σένα. Τέτοιοι άλλωστε δεν έχουν ακόμα εφευρεθεί στον Κόσμο σου. Ο Πλανήτης σου είναι έτοιμος να μπει σε μια περίοδο έντονων αλλαγών. Νέες αλήθειες και νέα όπλα θ' ανακαλυφτούν. Τα επόμενα εκατό χρόνια ο άνθρωπος θα μπει στο Διάστημα. Για αυτό και ενδιαφερόμαστε για την τύχη του. Ένας από τους σοφούς έκανε κάτι με τα χέρια του κι αμέσως οι εικόνες άλλαξαν ο ένας Κόσμος μετά τον άλλο πέρασαν από τις οθόνες, άστράφτοντας για μια μόνο στιγμή και παραχωρώντας γρήγορα τη θέση τους σε κάποιον άλλο Κόσμο. Παράξενα γυάλινα δοχεία φωτίστηκαν και παλλόμενες φωτεινές γραμμές σαν κεραυνοί άρχισαν να διασχίζουν το εσωτερικό τους.140

Άλλες μηχανές άρχισαν να κάνουν θόρυβο, εκτοξεύοντας μακριές ταινίες χαρτιού καλυμμένες με παράξενα σύμβολα. Μου φαινόταν όλα τόσο καινούργια κι ακατανόητα, που ακόμα και σήμερα δεν μπορώ να καταλάβω τι ακριβώς είδα. Οι γέροντες σοφοί ασταμάτητα έπαιρναν σημειώσεις ή μιλούσαν σε δίσκους μικρούς, τοποθετημένους κοντά στο στόμα τους. Στην ομιλία τους αποκρινόταν μια φωνή που ακουγόταν σαν να προέρχεται από

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

άνθρωπο, μα που την πηγή της δεν μπόρεσα να γνωρίσω. Στο τέλος και την ώρα που είχα αρχίσει να νιώθω τρομακτικά κουρασμένος από όλο αυτό το παράξενο νέο υλικό που αντίκριζα, ή φωνή στο κρανίο μου είπε. Έχεις ήδη δει αρκετά από αυτά. Τώρα είναι καιρός να σου δείξουμε το παρελθόν. Για να σε προετοιμάσω, θα σου πω τι εμπειρίες πρόκειται να έχεις, ώστε να μην τρομάξεις. Να μην τρομάξω μονολόγησα μα ήδη είμαι κατατρομαγμένος. Στην αρχή, άρχισε να λέει ή φωνή θα νιώσεις παντού γύρω σου σκοτάδι και θα αισθανθείς ότι περιστρέφεσαι. Αμέσως μετά θ' αντικρίσεις την αίθουσα αυτή, μόνο που πια θα βρίσκεσαι εκατομμύρια χρόνια πίσω. Αυτή ή περίοδος για μας δεν είναι τόσο μεγάλη όσο για σένα κι έτσι σ' αυτή την αίθουσα λίγα θα έχουν αλλάξει. Κατόπιν θα δεις στην αρχή το πώς δημιουργήθηκε το Σύμπαν σου και υστέρα, αργότερα, το πώς δημιουργήθηκε ο Κόσμος σου και πώς σπάρθηκε με πλάσματα ανάμεσα στα όποια ήταν και το ον που καλείται άνθρωπος. Μετά απο αυτά ή φωνή έσβησε, παίρνοντας μαζί της και τη συνείδησή μου. Είναι πολύ ενοχλητική αίσθηση να σου αφαιρούν έτσι απότομα και κοφτά τις αισθήσεις, να σε μεταφέρουν πέρα από τα χρονικά όρια της ζωής σου και να μην ξέρεις ούτε καν το πόσο καιρό έμεινες αναίσθητος. Το πρώτο πράγμα που αισθάνθηκα μετά την αρχική μου λιποθυμία, ήταν μια γκριζωπή ομίχλη που στριφογύριζε παρασέρνοντας στην κίνησή της και το μυαλό μου το ίδιο. Απροσδιόριστες αναλαμπές από κάτι με βασάνιζαν. Βαθμιαία, σαν την ομίχλη που διαλύεται μπροστά στις ακτίνες του πρωινού Ήλιου, τα μαύρα πέπλα διαλύθηκαν και ξαναβρήκα τις αισθήσεις μου και τη συνείδησή μου. Μπροστά μου ο Κόσμος φωτίστηκε. Μα όχι, δεν ήταν ο Κόσμος, ήταν ή αίθουσα όπου βρισκόμουν, ή αίθουσα στο χώρο της οποίας περιπλανιόμουν σαν καπνός από λιβανωτά που αιωρείται αιώνια ανάμεσα στο δάπεδο και το ταβάνι

Κάποια στιγμή κατάφερα να σταθεροποιηθώ και κοίταξα με προσοχή αυτά που ήταν εμπρός μου. Είδα εννέα γέροντες. Με λευκά γένια. Και αυστηρό ύφος. Προσηλωμένους στα καθήκοντά τους. Μα ήταν οι ίδιοι. Όχι, δεν ήταν, ή αίθουσα ήταν διαφορετική, οι οθόνες και τα όργανα ήταν διαφορετικά, καθώς και οι εικόνες που παρουσίαζαν. Πέρασαν αρκετές στιγμές χωρίς να μου δοθεί καμιά εξήγηση του τι γινόταν, στο τέλος ο ένας από τους γέροντες τέντωσε το χέρι του και γύρισε ένα κουμπί. Μια οθόνη φωτίστηκε κι έδειξε

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

έναν Αστρικό σχηματισμό που πρώτη φορά έβλεπα. Ή οθόνη άρχισε να επεκτείνεται, να επεκτείνεται ώσπου γέμισε ολόκληρο το πεδίο μου όρασης. Ή αίσθηση ήταν τόσο δυνατή, που μου φαινόταν ότι βρισκόμουν έξω στο Διάστημα, κοιτώντας τα παράξενα αυτά άστρα, που έλαμπαν μ' έναν παράξενο σκληρό τόνο. Θα σου παρουσιάσουμε τις διαδικασίες επιταχυνόμενες ένα εκατομμύριο φορές, είτε ή φωνή, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσες να καταλάβεις τίποτα σ' ολόκληρη τη ζωή σου. Αμέσως μετά είδα τ' άστρα να μπλέκουν σε μια ρυθμική κίνηση, σε μια αιώρηση, το ένα τριγύρω από ένα αόρατο κέντρο. Από το εξωτερικό άκρο της εικόνας είδα να πλησιάζει τα άστρα ένας απέραντος κομήτης με την ουρά του να δείχνει προς το αόρατο κέντρο. Ο κομήτης αυτός, τραβώντας μαζί του άλλους Κόσμους, συγκρούστηκε στο τέλος με το παγωμένο μαύρο κέντρο του γαλαξία εκείνου. Και άλλοι κόσμοι, τραβηγμένοι από την τεράστια βαρύτητα που αναπτύχθηκε, ξέφυγαν από τις τροχιές τους. Τη στιγμή της σύγκρουσης του κομήτη και του νεκρού Κόσμου το Σύμπαν ολόκληρο φάνηκε να τυλίγεται στις φλόγες. Τεράστιες μάζες απανθρακωμένης ύλης τινάχτηκαν στο Διάστημα. Φλεγόμενα αέρια κατάπιαν κοντινούς Κόσμους. Ολόκληρο το Σύμπαν, όπως έδειχνε ή οθόνη μπροστά μου, έγινε μια μάζα φωτοβόλου, πυρωμένου αερίου. Με βραδύτητα άρχισε να υποχωρεί ή έντονη λάμψη. Στο τέλος παρέμεινε μια μεγάλη κεντρική φλεγόμενη μάζα, κυκλωμένη από άλλες μικρότερες μάζες, στην ίδια κατάσταση. Τεράστιες σφαίρες απανθρακωμένου υλικού εκτινάχτηκαν στο Διάστημα, καθώς ή μεγάλη κεντρική μάζα εκρηγνυόταν και παλλόταν με την αγωνία της αλλαγής. 142

Ή φωνή ήρθε να βάλει τάξη στις χαοτικές σκέψεις μου. Βλέπεις σε λίγα λεπτά αυτό που στην πραγματικότητα κράτησε εκατομμύρια χρόνια, θ' αλλάξουμε τώρα την εικόνα. Αμέσως μετά ένιωσα να βυθίζομαι μέσα στην εικόνα της οθόνης και σύντομα δεν έβλεπα τίποτα άλλο από εκείνο το Ηλιακό σύστημα. Ή ένταση της φωτοβολίας του κεντρικού Ήλιου είχε πλέον κατά πολύ μειωθεί, παρέμενε όμως εξαιρετικά φωτεινός. Οι κόσμοι τριγύρω του ήταν ακόμα ερυθροπυρωμένοι και σ' αυτή την κατάσταση κλυδωνίζονταν στις νέες τροχιές τους. Επειδή έβλεπα όλες τις διαδικασίες σε γρήγορο ρυθμό, οι

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

κινήσεις των Πλανητών φαίνονταν εκπληκτικά γρήγορες και μου έδιναν την εντύπωση πώς το σύστημα ολόκληρο στροβιλιζόταν τρελά, ζαλίζοντας με. Σε λίγο όμως ή εικόνα άλλαξε. Είδα τότε μπροστά μου ν' απλώνεται μια μεγάλη πεδιάδα με τεράστια κτίρια, ορισμένα από τα οποία είχαν παράξενες προεξοχές στην κορυφή τους. Προεξοχές που μου φαίνονταν να είναι καμωμένες από μέταλλο λυγισμένο έτσι, που να παίρνει διάφορα σχήματα. Φυσικά ήμουν ανίκανος να καταλάβω σε τι χρησίμευαν όλα αυτά. Πλήθη πλασμάτων όλων των ειδών ήταν συγκεντρωμένα στην πεδιάδα και συζητούσαν γύρω από ένα αληθινά θαυμαστό αντικείμενο τοποθετημένο στο κέντρο της πεδιάδας. Αυτό έδειχνε να είναι ένας μεταλλικός σωλήνας, αφάνταστου όμως όγκου. Το πάνω άκρο του σωλήνα αυτού στένευε ολοένα και κατέληγε σε μια αιχμή, ενώ το αντίθετο άκρο κατέληγε σε μία σφαίρα. Πάνω στο κυρίως Σώμα υπήρχαν, τοποθετημένες σε κανονικά διαστήματα, προεξοχές που, όπως πρόσεξα, ήταν φτιαγμένες από κάποιο διαφανές υλικό. Κοιτώντας πιο προσεκτικά κατάφερα να διακρίνω μέσα από εκείνες τις προεξοχές μικρές κινούμενες κουκκίδες που κατάλαβα ότι ήταν άνθρωποι. Ολόκληρη αυτή ή κατασκευή θα πρέπει να είχε μήκος δύο ή και περισσότερα χιλιόμετρα. Ο σκοπός του μου ήταν άγνωστος. Ούτε που μπορούσα να καταλάβω γιατί είχε τέτοιο σχήμα καθώς κοιτούσα όλος προσοχή για να μη χάσω τίποτα, είδα να μπαίνει στο οπτικό μου πεδίο ένα παράδοξο όχημα σέρνοντας από πίσω του πολλές πλατφόρμες φορτωμένες με κιβώτια και δέματα αρκετά, σκέφτηκα, για να γεμίσουν όλες τις αγορές της Ινδίας. Κι όμως, παρόλο τον όγκο και το βάρος τους, όλα έδειχναν να πετούν, να αιωρούνται στον αέρα, όπως τα ψάρια αιωρούνται και κολυμπούν στο νερό.

143

Ή παράξενη αυτή συσκευή έφτασε κάποτε δίπλα στον πελώριο σωλήνα κι εκεί σταμάτησε. Ένα ένα τα κιβώτια και τα δέματα τραβήχτηκαν στο εσωτερικό του παράξενου κτιρίου και σε λίγο το όχημα ξαναξεκίνησε με άδειες αυτή τη φορά τις πλατφόρμες του. Δεν πέρασε πολλή ώρα και σταμάτησε ακόμα και το ρεύμα των ανθρώπων που ως τότε έμπαιναν ασταμάτητα στο κτίριο. Μεταλλικές πόρτες γλίστρησαν στη θέση τους και ο σωλήνας έκλεισε από παντού. Α. Σκέφτηκα, το κτίριο αυτό είναι ναός και θέλουν να μου δείξουν ότι έχουν κι αυτοί θρησκεία. Ικανοποιημένος με την εξήγησή μου

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

άφησα την προσοχή μου να χαλαρώσει. Δεν υπάρχουν λέξεις για να περιγράψουν το τι ένιωσα όταν μετά από λίγο ξαναπρόσεξα την εικόνα. Μπροστά στα μάτια μου το τεράστιο εκείνο κτίριο, το δύο χιλιόμετρα μακρύ κι οχτακόσια μέτρα φαρδύ, άρχισε ξαφνικά να υψώνεται στον αέρα. Σε δευτερόλεπτα μέσα είχε φτάσει στο ύψος και του ψηλότερου βουνού μας, εκεί στάθηκε για λίγο και την επόμενη στιγμή εξαφανίστηκε. Δευτερόλεπτα πριν το έβλεπα να αιωρείται. Σαν ασημένιο βέλος με το φως δύο ή τριών Ήλιων να παίζουν πάνω του και ένα δέκατο του δευτερολέπτου αργότερα, χωρίς καν μια λάμψη, δεν ήταν πια εκεί. Κοίταξα τριγύρω μου, έψαξα με το βλέμμα τις γειτονικές οθόνες και σε μια από αυτές το είδα και πάλι. Ήταν μια πολύ μεγάλη οθόνη, περίπου επτά μέτρα μακριά και όλη ή έκταση της γέμιζε με άστρα, άστρα όμως που στροβιλίζονταν και άλλαζαν θέση με τέτοια ταχύτητα που έμοιαζαν με αστραπές. Φαινομενικά ακίνητο στο κέντρο της οθόνης ήταν το κτίριο εκείνο που μόλις πριν λίγο είχα δει να αφήνει την επιφάνεια του παράξενου Κόσμου. Ή ταχύτητα των άστρων μεγάλωσε και σε λίγο ολόκληρη ή οθόνη θόλωσε, γεμάτη από λουρίδες διαφόρων χρωμάτων. Γύρισα άλλου το βλέμμα μου. Αμέσως όμως μια ισχυρή λάμψη τράβηξε την προσοχή μου και γύρισα πάλι προς τη μεγάλη οθόνη. Είδα στο ένα άκρο της να εμφανίζεται ένα φως, προλέγοντας έτσι την ανατολή ενός πολύ ισχυρού φωτός. Πράγματι σε λίγες στιγμές το φως έγινε υπερβολικά ισχυρό, τόσο που χρειάστηκε ή επέμβαση ενός από τους χειριστές στα κουμπιά ελέγχου της εικόνας για να ελαττωθεί ή φωτοβολία που με θάμπωνε.

144

Τότε είδα το τεράστιο εκείνο κτίριο, πού πια δεν ήταν παρά ένα ασημένιο σημαδάκι στην απεραντοσύνη του διαστήματος, να πλησιάζει την φωτεινή σφαίρα. Το είδα να μπαίνει σε τροχιά γύρω της, μα αμέσως μετά μετακινήθηκα σε μια άλλη οθόνη. Εκεί είδα μια μεγάλη αίθουσα, όπου άντρες και γυναίκες ντυμένοι με τα ρούχα που ήξερα πια πώς ήταν οι στολές τους, κάθονταν με τα χέρια σε μοχλούς και κουμπιά και τα μάτια προσηλωμένα σε οθόνες παρόμοιες με αυτές που χρησιμοποιούσα εγώ. Κάποιος, περισσότερο φανταχτερά ντυμένος από τους άλλους, βημάτιζε τριγύρω με

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

τα χέρια πλεγμένα πίσω απο την πλάτη του. Συχνά σταματούσε και κοιτούσε πάνω από τους ώμους κάποιου διάφορα όργανα ή μελετούσε ορισμένες σημειώσεις και παρατηρούσε κάτι κυματιστές γραμμές που διαγράφονταν φωτεινές πίσω από κάτι κυκλικά γυαλιά. Κοίταξα σε μια από τις οθόνες που κοιτούσε και ο ανώτερος. Αντίκρισα φλεγόμενους Κόσμους, πόσους όμως δεν μπορώ να πω, γιατί το φως τους με τύφλωνε και ή κίνησή τους με ζάλιζε τόσο που δεν μπορούσα να μετρήσω. Μαντεύω όμως θα πρέπει να υπήρχαν κάπου δεκαπέντε φλεγόμενες σφαίρες σε τροχιά γύρω από την κεντρική τεράστια μάζα. Το κτίριο σωλήνα, που τώρα πια ήξερα πώς ήταν ένα διαστημόπλοιο, σταμάτησε και το πλήρωμά του επιδόθηκε σε πολλά πειράματα. Ύστερα από το κάτω μέρος του σκάφους εμφανίστηκαν πολυάριθμα μικρά σκάφη με κυκλικό σχήμα, που σκορπίστηκαν σε διάφορες κατευθύνσεις. Με την αναχώρησή τους ή ζωή πάνω στο κυρίως σκάφος ξαναβρήκε τον πρώτο της ρυθμό. Ύστερα από αρκετή ώρα οι μικροί δίσκοι επέστρεψαν στο μητρικό σκάφος και μπήκαν στο εσωτερικό του. Αργά το ογκώδες σκάφος γύρισε κι ανέπτυξε ταχύτητα σαν φοβισμένο ζώο. Ύστερα από αρκετό χρόνο, χρόνο που δεν μπορώ να προσδιορίσω γιατί τα γεγονότα μου παρουσιάζονταν με καταπληκτική ταχύτητα, ο μεταλλικός κύλινδρος γύρισε πίσω στη βάση του. Εκεί όλο το πλήρωμα βγήκε από το σκάφος και μπήκε σε διάφορα κτίρια που βρίσκονταν κοντά στο διαστημοδρόμιο. Μπροστά μου ή οθόνη σκοτείνιασε. Ή αίθουσα με τις διάφορες οθόνες στον τοίχο μου έκανε τεράστια εντύπωση. Προηγούμενα είχα απορροφηθεί κοιτώντας μία ή δύο απ' αυτές, τώρα όμως που σκοτείνιασαν είχα τον καιρό να προσέξω ολόγυρά μου. 145

Στην αίθουσα με τις οθόνες λοιπόν εργαζονταν άντρες που στο μέγεθος έμοιαζαν με τους Γήινους σημερινούς ανθρώπους. Οι επιδερμίδες τους όμως είχαν διαφορετικά χρώματα, από το λευκό ως το πράσινο και το καφέ. Θα πρέπει να ήταν κάπου εκατό άτομα, όλα καθισμένα σε παράξενες μεταλλικές θέσεις που γύριζαν κι άλλαζαν εύκολα κλίση. Κάθονταν σε σειρές μπροστά από διάφορα όργανα κατανεμημένα ομοιόμορφα κατά μήκος του τοίχου. Οι εννέα σοφοί κάθονταν μπροστά από μια ιδιαίτερη τράπεζα στο κέντρο της αίθουσας. Κοιτούσα περίεργα γύρω μα οι συσκευές κι όλα τα όργανα μου ήταν τόσο πρωτόγνωρα, που δεν διαθέτω λέξεις να σου τα περιγράψω. Υπήρχαν κυρτές γυάλινες επιφάνειες που φωτίζονταν από ένα θαμπό

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

πρασινωπό φως, άλλες λάμπες με κίτρινο φως, κρυστάλλινοι τοίχοι, ολότελα διάφανοι, και γυάλινα ημικύκλια που έκλειναν μέσα τους διάφορους δείχτες άλλους αδιάκοπα μετακινούμενους κι άλλους ακίνητους σ' ένα σημείο θα σήμαιναν όλα τούτα τίποτα για σένα. Είδα ξαφνικά ένα τμήμα του τοίχου ν' ανοίγει, αποκαλύπτοντας μια απίθανη μάζα από σύρματα κι εξαρτήματα. Την ίδια στιγμή πρόσεξα πώς στα σύρματα πάνω ήταν σκαρφαλωμένοι μικροί άνθρωποι, φέρνοντας μαζί τους κάποιο είδος γυαλιστερών εργαλείων. Ένας γίγαντας μπήκε τότε στην αίθουσα μεταφέροντας ένα μεγάλο κουτί. Το κράτησε για λίγο στη θέση του και οι μικροί άνθρωποι φρόντισαν να το κολλήσουν στερεά στο πίσω μέρος του τοίχου. Όταν τέλειωσε κι αυτό, κλείστηκε και πάλι το άνοιγμα και Νάνοι βγήκαν από την αίθουσα μαζί με τον Γίγαντα. Σιωπή απλώθηκε στην αίθουσα, μια σιωπή που δεν διέκοπταν παρά μόνο οι θόρυβοι των διακοπών και ο συριστικός ήχος που έκανε κάποια ταινία που μετάφεραν από το ένα τμήμα της μηχανής στο άλλο. Τότε είδα σε μια από τις οθόνες να σχηματίζεται ένα τρομερά παράξενο πράγμα. Στην αρχή νόμισα πώς ήταν ένα κομμάτι βράχου, σκαλισμένου έτσι που να μοιάζει κάπως με άνθρωπο. Μα την άλλη στιγμή, προς μεγάλο μου τρόμο, είδα το πράγμα να κινείται. Είδα να υψώνεται ένα άκομψο, πέτρινο χέρι, κρατώντας σφικτά ένα μεγάλο φύλλο άγνωστου υλικού, πάνω στο οποίο ήταν αποτυπωμένο ένα είδος γραφής. Μιας γραφής όμως τόσο παράξενης που δεν διαθέτουμε λέξεις που θα μπορούσαν να την περιγράψουν.¹⁴⁶

Το θέαμα εκείνο ξεπερνούσε τόσο τις δυνάμεις μου, που δεν ξυπνούσε μέσα μου κανένα ενδιαφέρον. Ο τρόμος ήταν το μοναδικό συναίσθημα που μου προκαλούσε το απόκοσμο πλάσμα. Άρχισε λοιπόν το βλέμμα μου να περιπλανιέται. Όχι όμως για πολύ. Σε μια οθόνη αντίκρισα Πνεύματα, φτερωτά Πνεύματα. Τέτοια έκπληξη μου προκάλεσε τούτο το θέαμα, που πλησίασα τόσο στην οθόνη ώστε να κινδυνέψω να τη διαπεράσω. Ήταν ή εικόνα ενός υπέροχου κήπου όπου πετούσαν φτερωτά πλάσματα. Είχαν ανθρώπινο σχήμα και διέγραφαν πετώντας πολύπλοκα σχήματα στο χρυσό ουρανό που σκέπαζε τον κήπο τους. Η φωνή ήρθε να διακόψει τις σκέψεις μου. Α. Βλέπω νιώθεις έκπληξη. Αυτοί είναι οι ένα όνομα αδύνατο να γραφεί και μπορούν να πετούν, επειδή στον Κόσμο τους ή δύναμη της βαρύτητας είναι υπερβολικά χαμηλή. Δεν μπορούν ν' αφήσουν τον Πλανήτη τους, γιατί

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

είναι πολύ ευαίσθητα πλάσματα. Σ' αντιστάθμισμα πάντως διαθέτουν πανίσχυρο κι αξεπέραστο νου. Πρόσεξε όμως και τις άλλες οθόνες. Σε λίγο θα δεις περισσότερα για την ιστορία του δικού σου Πλανήτη. Ή σκηνή άλλαξε μπροστά μου. Και ύποπτεύθηκα πώς άλλαξε επίτηδες εκείνη τη στιγμή, για να δω εκείνο που ήθελαν να προσέξω. Στην αρχή δεν διακρινόταν παρά το βαθύ γαλάζιο του διαστήματος, μα σε λίγο ένας καταγάλανος Κόσμος ήρθε και κατάλαβε το κεντρικό μέρος της οθόνης. Ή εικόνα του μεγάλωνε ολοένα ώσπου γέμισε τελείως την οθόνη. Είχα την φριχτή εντύπωση πώς έπεφτα με το κεφάλι και βυθιζόμουν στο Διάστημα. Μακριά κάτω αντίκρισα γαλάζια κύματα ν' αφρίζουν και να κυλούν. Νερό, νερό, παντού νερό. Ένα μόλις μικρό κομμάτι Γης εξείχε πάνω από τα αιώνια κύματα. Σ' όλο τον Κόσμο μόνο εκείνο το κομματάκι Γης υπήρχε, που σε μέγεθος δεν ξεπερνούσε την έκταση της κοιλάδας της Λάσα. Πάνω σ' αυτό το κομμάτι Γης είδα να υψώνονται παράξενα κτίρια. Ανθρώπινες φιγούρες κάθονταν στην ακτή βρέχοντας στο νερό τα πόδια τους. Άλλες φιγούρες κάθονταν στα κοντινά βράχια. Οι εικόνες όμως αυτές δεν είχαν κανένα νόημα για μένα. Είναι τα εργαστήρια μας, είπε ή φωνή, ο τόπος όπου δίνουμε ζωή στο σπόρο μιας νέας φυλής.147

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Ή μέρα κυλούσε κουβαλώντας μαζί της τις κουρασμένες ώρες. Ο νεαρός Μοναχός κοιτούσε όπως κοιτούσε ολόκληρη τη μέρα ψηλά στην εγκοπή της οροσειράς, όπου βρισκόταν το πέρασμα ανάμεσα στην Ινδία και το Θιβέτ. Ξαφνικά έβγαλε μια κραυγή χαράς και χύμηξε σαν βολίδα προς το άνοιγμά της σπηλιάς. Σεβαστέ Γέροντα. Φώναξε, παίρνουν τώρα το μονοπάτι. Σε λίγο θα έχουμε τροφή. Χωρίς να περιμένει απάντηση, έκανε απότομη μεταβολή κι έτρεξε πάλι πίσω στο υπαίθρο. Στον καθαρό, παγωμένο αέρα του Θιβέτ

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μπορεί κανείς να δει με θαυμάσιες λεπτομέρειες πολύ μακριά. Ή ατμόσφαιρα είναι υπερβολικά καθαρή για να εμποδίζει την όραση. Διέκρινε εύκολα λοιπόν αρκετές μαύρες κουκκίδες που κατηφόριζαν τη βραχώδη βουνοπλαγιά. Ο νεαρός Μοναχός χαμογέλασε ικανοποιημένος. Τροφή. Σύντομα θα διέθεταν κριθάρι και τσάι. Τινάχτηκε γρήγορα προς τη λίμνη και γέμισε το μεταλλικά δοχείο νερό. Με προσοχή υστέρησε το έφερε πίσω στη σπηλιά, για να υπάρχει έτοιμο νερό όταν θα τους δινόταν ή τροφή. Μα ακόμη και τότε δεν έμεινε ήσυχος. Κατηφόρισε και πάλι την πλάγια, για να μαζέψει τα τελευταία κλαδιά που είχαν μείνει στο χώμα ύστερα απ' την τελευταία θύελλα. Σύντομα ένας αξιόλογος σωρός από ξύλα φάνταζε δίπλα στη ζωνηρή φωτιά. Ανυπόμονος ο νεαρός σκαρφάλωσε στα βράχια που υψώνονταν πάνω από το στόμιο του σπηλαίου, σκίασε τα μάτια του κι έστειλε το βλέμμα του στην απέναντι πλάγια. Μια μακριά σειρά από ζώα απομακρύνονταν από τη λίμνη. Άλογα, όχι γιακ. Ινδοί, όχι Θεβετιανοί. Μουδιασμένος ο νεαρός Μοναχός έμεινε στη θέση του γεμάτος άσχημες σκέψεις. Αργά, βαριά, άφησε το παρατηρητήριο του και ξαναμπήκε στο σπήλαιο. 148

Σεβαστέ Γέροντα, είπε λυπημένα, το καραβάνι είναι Ινδοί, δεν έρχονται προς το μέρος μας και δεν έχουμε καθόλου τρόφιμα. Μια ξαφνική σκέψη ήρθε στον νεαρό. Αρπάζοντας το δοχείο με το νερό έτρεξε προς τον βράχο όπου είχε χυθεί όλο το κριθάρι έπεσε γονατιστός κι έβγαλε το αμμουδερό έδαφος. Εδώ ήταν κριθάρι και άμμος. Ή άμμος, όμως, βουλιάζει στο νερό, σκέφτηκε, ενώ το κριθάρι επιπλέει. Προσεκτικά άρχισε να ρίχνει με τις χούφτες του άμμο που έπαιρνε από κάτω, στο δοχείο με το νερό. Τίναζε το δοχείο, ή άμμος καθόταν στον πάτο και στην επιφάνεια έβγαине κριθάρι και μικρά κομμάτια τσαγιού. Μετά από λίγη ώρα πήρε τα μικρά κομμάτια που επέπλεαν και τα έβαλε στη γαβάθα του. Σύντομα άρχισε να γεμίζει και τη γαβάθα του Γέροντα και πριν πέσει ή νύχτα είχε καταφέρει να γεμίσει μέχρι επάνω και τα δύο δοχεία. Κουρασμένος τότε ο νεαρός σηκώθηκε όρθιος, αναποδογύρισε το δοχείο με τη λάσπη και το νερό και βγήκε από το σπήλαιο.

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Εκεί έξω πέρασε λίγη ώρα καθαρίζοντας πιο προσεκτικά τα τοιχώματα του δοχείου από το άχρηστο χρώμα, πριν πάρει το μονοπάτι που θα τον έβγαζε στη λίμνη. Τα νυχτοπούλια μόλις ξυπνούσαν και το γεμάτο Φεγγάρι μόλις ξεπρόβαλε πίσω από τις μυτερές κορυφές. Ο Μοναχός καθάρισε καλά με στεγνή άμμο το δοχείο και ξέπλυνε και τα λερωμένα του γόνατα πριν γυρίσει στη σπηλιά. Απογοητευμένος έριξε εκεί το δοχείο με φρέσκο νερό στο κέντρο της φωτιάς και κάθισε περιμένοντας να ζεσταθεί. Μετά από λίγο σηκώθηκαν οι πρώτοι ατμοί κι άρχισαν το παιχνίδι τους με τους καπνούς της φωτιάς. Ο Μοναχός σηκώθηκε τότε όρθιος κι έφερε από μέσα τις δύο γαβάθες τις γεμάτες κριθάρι και κομμάτια τσαγιού. Προσεκτικά αναποδογύρισε και τα δύο δοχεία στο νερό που έβραζε. Σε λίγο το νερό κόχλαζε βίαια, ανακατεύοντας ζωηρά το καφετί μείγμα. Με ένα πλατύ κομμάτι ξύλο ο νεαρός σκούπισε από την επιφάνεια τα χειρότερα σκουπίδια. Μη μπορώντας να περιμένει άλλο πήρε ένα κλαδί και σήκωσε με αυτό το δοχείο από τη φωτιά. Πρώτα βούτηξε στο μείγμα τη γαβάθα του Γέροντα Ερημίτη και τη γέμισε καλά με το ζεστό χυλό. Σκουπίζοντας τα χεριά του στον ήδη λερωμένο χιτώνα του, έτρεξε να προσφέρει στον Γέροντα το απροσδόκητο γεύμα. 149

Ύστερα γύρισε πίσω για τη δική του μερίδα. Μόλις που τρωγόταν. Με τους πόνους της πείνας ήσυχασμένους κάπως, ξάπλωσε στο σκληρό χρώμα να κοιμηθεί. Πάνω από το σπήλαιο το Φεγγάρι υψώθηκε στον ουρανό, ακολουθώντας μια μαγευτική πορεία, που θα το έφερνε να βυθιστεί και πάλι πίσω από τα αιώνια βράχια των βουνών. Πλάσματα της νύχτας τριγύριζαν εδώ κι εκεί, ενώ ο νυχτερινός άνεμος έτρεχε απαλά ανάμεσα στα γυμνά κλαδιά των δέντρων. Στα μακρινά μοναστήρια οι νυχτερινοί επιστάτες κυνηγούσαν την αϋπνία, ενώ στους πίσω δρόμους της πόλης εκείνοι που ήταν γνωστοί σαν άρρωστοι, κάθονταν και σχεδίαζαν πώς θα εξασφαλίσουν τη νύχτα τους στους έμπιστους φίλους τους. Το πρωινό ήταν μελαγχολικό. Τα υπολείμματα του μουσκεμένου κριθαριού και των φύλλων του τσαγιού έκαναν ένα φτωχό φαγητό, αλλά καθώς ήταν τα μόνα διαθέσιμα είδη συντήρησης έπρεπε να φαγωθούν. Με το πρωινό φως να μεγαλώνει και τη μόλις αναμμένη φωτιά να στέλνει ένα χείμαρρο σπίθες από την ξερή

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

επιφάνεια των ξύλων, ο Γέροντας Ερημίτης είπε. Ας συνεχίσουμε τη μετάδοση της γνώσης. Μπορεί να μας βοηθήσει αυτό να ξεχάσουμε την πείνα μας. Ο Γέροντας μαζί με το νεαρό μπήκαν στη σπηλιά και κάθισαν στις συνηθισμένες τους θέσεις. Παρασύρθηκα για λίγο, είπε ο Ερημίτης, όπως οι σκέψεις ενός ανόητου ανθρώπου, χωρίς σκοπό, προς καμιά διεύθυνση. Ταλαντεύομουν, πετούσα από οθόνη σε οθόνη καθώς ή φαντασία μου με έπαιρνε. Τότε ακούστηκε ή φωνή που έλεγε. Πρέπει να σου πούμε περισσότερα. Καθώς μιλούσε ή φωνή, ανακάλυψα ότι με είχαν γυρίσει και με είχαν κατευθύνει τώρα προς τις οθόνες που μελετούσα στην αρχή. Τώρα πάλι είχαν ξαναγίνει ενεργητικοί. Πάνω σε μια οθόνη απεικονίζονταν το Σύμπαν περιέχοντας αυτό που τώρα ξέρουμε ότι είναι το Ηλιακό σύστημα. Ή φωνή ανακεφαλαίωσε. Για αιώνες βρισκονταν όλα σε επιφυλακή για την περίπτωση που υπήρχε ραδιενέργεια καταστρεπτική από το νέο σύστημα που σχηματιζόταν τώρα. Χιλιάδες χρόνια πέρασαν, αλλά για τη ζωή του σύμπαντος τα χίλια χρόνια είναι όπως τα λεπτά στη ζωή του ανθρώπου. Τελικά, μια άλλη εκστρατεία ξεκίνησε απο την καρδιά της Αυτοκρατορίας μας.150

Μια εκστρατεία εφοδιασμένη με τα πιο μοντέρνα μηχανήματα, τα οποία θα αποφαισιζόταν το σχεδίασμα των νέων Κόσμων που θα φυτεύαμε. Ή φωνή σταμάτησε και ξανακοίταξα τις οθόνες. Τα άστρα ακτινοβολούσαν κρύο και μοναξιά μέσα στις τρομακτικές αποστάσεις του διαστήματος. Έλαμπαν σκληρά και εύθραυστα με περισσότερα χρώματα από το ουράνιο τόξο. Ή εικόνα όλο και μεγάλωνε, ώσπου ένας Κόσμος φάνηκε που έμοιαζε με μια μπάλα από σύννεφο. Άτακτα σύννεφα έσχιζαν την περιοχή με τις πιο τρομερές λάμπεις. Δεν είναι δυνατόν, είπε ή φωνή, να κάνεις μια σωστή ανάλυση ενός απομακρυσμένου Κόσμου με τέτοιους ανιχνευτήρες. Κάποτε πιστεύαμε διαφορετικά, μα ή πείρα μας δίδαξε το λάθος μας. Τώρα, για χιλιάδες χρόνια, έχουμε στείλει εκστρατείες. Κοίταξε. Το Σύμπαν έσβησε, όπως όταν κάποιος τραβάει μια κουρτίνα. Μπροστά μου ήταν πάλι μια πεδιάδα που φαινόταν να απλώνεται μέχρι το άπειρο. Τα κτίρια ήταν διαφορετικά, ήταν χαμηλά και μακριά. Το μεγάλο όχημα που βρισκόταν εκεί

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

έτοιμο, ήταν διαφορετικό επίσης. Αυτό το όχημα ήταν κάτι σαν δύο δίσκοι, το κάτω σαν μισός δίσκος στεκόταν έτσι όπως συνήθως στέκεται κάποιος δίσκος, ενώ ο πάνω βρισκόταν από πάνω αναποδογυρισμένος. Έλαμπε όπως ή πανσέληνος. Γύρω γύρω του υπήρχαν στρογγυλές τρύπες με γυαλί. Στο πιο ψηλό σημείο υπήρχε ένα διαφανές δωμάτιο σε σχήμα θόλου και είχε μήκος γύρω στα 15 μέτρα περίπου. Ή γιγαντιαία περιφέρεια του οχήματος έκανε τις μηχανές που βρίσκονταν στη βάση του και το τροφοδοτούσαν να φαίνονται μικροσκοπικές. Άνδρες και γυναίκες περιφέρονταν σιγά σιγά, ντυμένοι με περίεργες στολές έχοντας στα πόδια τους κάτι περίεργα κουτιά πάνω στο έδαφος. Οι συζητήσεις έμοιαζαν ευχάριστες, τα αστεία, καλά. Μερικά άτομα με πιο στολισμένα ρούχα, περπατούσαν πάνω κάτω σαν να συζητούσαν για τη μοίρα του Κόσμου κι ίσως πράγματι αυτό να έκαναν. Ένα ξαφνικό σήμα τους έκανε όλους να σκύψουν γρήγορα, να πάρουν τα κουτιά που βρίσκονταν κάτω και να τρέξουν προς το όχημα. Μεταλλικές πόρτες, όπως ή ίρις τού ματιού, έκλεισαν πίσω τους. Αργά αργά το τεράστιο μεταλλικό δημιούργημα υψώθηκε μερικές εκατοντάδες μέτρα πάνω από το έδαφος.¹⁵¹

Αιωρήθηκε για λίγο και μετά εξαφανίστηκε χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος κανένα είδος σημαδιού για την ύπαρξη του. Ή φωνή είπε. Ταξιδεύει με ταχύτητα πολύ πιο γρήγορη από την ταχύτητα του φωτός. Είναι ένας αυτοδύναμος Κόσμος και όταν βρίσκεσαι μέσα σε ένα τέτοιο σκάφος, καμιά εξωτερική επέμβαση δεν μπορεί να σου κάνει κακό. Δεν υπάρχει ή αίσθηση της ταχύτητας, ούτε αισθάνεσαι ότι πέφτεις ακόμα και στις πιο απότομες στροφές. Το Διάστημα, συνέχισε ή φωνή, δεν είναι το κενό που εσείς οι Γήινοι πιστεύετε, το Διάστημα είναι μια περιοχή περιορισμένης πυκνότητας. Υπάρχει μια ατμόσφαιρα από μόρια υδρογόνου. Τα μόρια μπορεί να απέχουν το ένα από το άλλο εκατοντάδες χιλιόμετρα, αλλά με την ταχύτητα που τρέχουν τα οχήματα μας, αυτή ή ατμόσφαιρα φαίνεται τόσο πυκνή όσο ή θάλασσα. Μπορείς να ακούσεις τα μόρια που χτυπούν στα πλάγια του σκάφους και πρέπει να παίρνουμε ειδικά μέτρα για να λύσουμε το πρόβλημα της θέρμανσης από την τριβή των μορίων. Μα κοίταξε, σε μια γειτονική οθόνη

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

φάνηκε το δισκοειδές όχημα που έτρεχε αφήνοντας πίσω του μια γραμμή από ένα χλωμό μπλε φως ή ταχύτητα ήταν τόσο μεγάλη που καθώς ή εικόνα μετακινούταν για να κρατήσει το σκάφος στο κέντρο, τα άστρα έμοιαζαν να είναι συνεχείς γραμμές φωτός. Ή φωνή μουρμούρισε. Θα παραλείπουμε την παρακολούθηση του ταξιδιού που είναι άσκοπη και θα επιμείνουμε στα θέματα που ενδιαφέρουν. Κοίταξε στην άλλη εικόνα. Το έκανα και είδα το όχημα να ταξιδεύει τώρα πολύ πιο αργά και να κάνει κύκλους γύρω από τον Ήλιο, το δικό μας Ήλιο. Έναν Ήλιο πολύ διαφορετικό από ο,τι είναι τώρα. Ήταν μεγαλύτερος φωτεινότερος και τεράστιες φλόγες έβγαιναν και πήγαιναν πολύ πιο μακριά από την περιφέρειά του. Το σκάφος έκανε κύκλους, μπαίνοντας στην τροχιά του ενός Κόσμου ύστερα από τον άλλο. Τελικά πλησίασε κοντά στον Κόσμο που ήξερα ότι ήταν ή Γη. Τελείως κρυμμένη μέσα σε σύννεφα, στριφογύριζε πίσω από το πλοίο το όχημα έκανε μερικές περιστροφές και μετά χαμήλωσε περισσότερο. Ή εικόνα άλλαξε και έβλεπα το εσωτερικό. Μια μικρή ομάδα από άντρες και γυναίκες περπατούσε σε ένα μακρύ μεταλλικό διάδρομο. 152

Στο τέλος μπήκαν μέσα σε ένα κλειστό δωμάτιο, όπου υπήρχαν μικρά αντίγραφα του μεγάλου οχήματος. Οι άντρες και οι γυναίκες κατέβηκαν μια κατηγορία και μπήκαν σε ένα από τα μικρά σκάφη. Όλοι οι άλλοι άνθρωποι έφυγαν από την περιοχή. Πίσω από έναν διαφανή τοίχο βρισκόταν ένας άντρας που κοιτούσε, έχοντας τα χέρια του πάνω σε περίεργα χρωματιστά κουμπιά, ενώ μπροστά του βρισκόνταν φώτα που αναβόσβηναν. Ένα φως έγινε πράσινο και ο άντρας πίεσε ταυτόχρονα πολλά κουμπιά. Ένα τμήμα του πατώματος υποχώρησε κάτω από το μικρό σκάφος και άνοιξε όπως ανοίγει ή ίρις του ματιού. Το σκάφος πέρασε μέσα από την τρύπα που δημιουργήθηκε και βγήκε στο Διάστημα. Όλο και πιο χαμηλά γλιστρούσε, ώσπου χάθηκε από τα μάτια μας μέσα στα σύννεφα που κύκλωναν τη Γη. Έπειτα άλλαξε πάλι ή εικόνα και έβλεπα έξω σαν να βρισκόμουν μέσα στο σκάφος. Εδώ ήταν τα σύννεφα που στριφογύριζαν, κυμάτιζαν και έμοιαζαν στην αρχή σαν ένα αδιαπέραστο φράγμα, έπειτα όμως απομακρύνονταν απαλά στο άγγιγμα του διαστημόπλοιου. Κατεβαίναμε συνέχεια για

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

χιλιόμετρα ανάμεσα από σύννεφα, ώσπου τελικά βυθιστήκαμε σε μια μουντή, μελαγχολική μέρα. Ή γκρίζα θάλασσα κυμάτιζε και ξεδιπλωνόταν και πέρα μακριά έμοιαζε να ενώνεται με τα σύννεφα που πάνω τους αντανακλούσαν κοκκινωπές ανταύγειες από κάποια άγνωστη πηγή. Το διαστημόπλοιο οριζοντιώθηκε και κατευθύνθηκε προς τη θέση ανάμεσα στη θάλασσα και τα σύννεφα. Χιλιόμετρα περνούσαν, χιλιόμετρα ατέλειωτης γκρίζας θάλασσας. Στον ορίζοντα εμφανίστηκε μια σκοτεινή μάζα, μια σκοτεινή μάζα που κάθε λίγο φωτιζόταν από λάμπεις φωτιάς. Το σκάφος συνέχιζε το δρόμο του. Σύντομα κάτω από το σκάφος εμφανίστηκε μια μεγάλη έκταση καλυμμένη με βουνά. Τεράστια ηφαίστεια ύψωναν το κεφάλι τους προς τη μεριά των σύννεφων. Τρομερές φλόγες πετάγονταν και καυτή λάβα κατηφόριζε τις πλαγιές των βουνών και βουτούσε μέσα στη θάλασσα κάνοντας ένα συριστικό θόρυβο. Αν και από μακριά φαινόταν ότι ή περιοχή ήταν μια γκρίζα κηλίδα στον ορίζοντα, από κοντά φάνηκε ότι το χρώμα ήταν πολύ βαθύ κόκκινο. Το σκάφος συνέχιζε το δρόμο του και έκανε τον κύκλο της Γης αρκετές φορές. 153

Δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από μια τεράστια ξηρά που περιβαλλόταν από την αφρισμένη θάλασσα, μια θάλασσα που αν την έβλεπες από πιο χαμηλά, έμοιαζε να βγάζει ατμούς. Τελικά, το σκάφος υψώθηκε, βρέθηκε στο Διάστημα, και ξαναγύρισε στο πατρικό όχημα. Ή εικόνα χάθηκε, καθώς το όχημα έφυγε με κατεύθυνση προς τον Αυτοκρατορικό Κόσμο. Ή φωνή που την είχα συνηθίσει πια να μου μιλάει στον εγκέφαλο μου, σχολίασε. Όχι. Δεν μιλάω μόνο σε εσένα, απευθύνομαι και σε αυτούς που παίρνουν μέρος σε αυτό το πείραμα επειδή είσαι ευαίσθητος δέκτης, αντιλαμβάνεσαι όλες μου τις παρατηρήσεις χάρη σε εκείνο που ονομάζουμε ακουστική ανάδραση αλλά, προσοχή. Αυτό αναφέρεται και σε σάς επίσης. Ή δεύτερη αποστολή επέστρεψε στο εδώ ακούστηκε ένα όνομα, άλλα επειδή δεν μπορώ να το προφέρω θα το αντικαταστήσω με τη λέξη ή Αυτοκρατορία μας. Οι επιστήμονες μελέτησαν το υλικό που είχαν μαζέψει τα μέλη του πληρώματος. Έγιναν υπολογισμοί για τους αιώνες που πιθανόν θα χρειάζονταν να περάσουν, προτού ο Πλανήτης ήταν σε θέση να κατοικηθεί από ζωντανά πλάσματα. Βιολόγοι και γενετιστές δούλευαν μαζί για να δημιουργήσουν

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

σχέδια για τους καλύτερους τύπους πλασμάτων που θα μπορούσαν να ζήσουν εκεί. Όταν ένας καινούργιος Κόσμος, που έχει προέλθει από νόβα, πρόκειται να σπαρθεί, τότε απαιτούνται τεράστια ζώα και πυκνά φυλλώματα. Όλο το έδαφος αποτελείται από κατατριμμένα πετρώματα, με σκόνη από λάβα και ορισμένα ιχνοστοιχεία. Τέτοιο έδαφος μπορεί να κρατήσει μόνο φυτά που έχουν λίγες απαιτήσεις για τροφή. Έπειτα αυτά τα φυτά αποσυντίθενται και τα ζώα πεθαίνουν και αποσυντίθενται και ανακατεύονται με τη σκόνη από τα πετρώματα. Καθώς περνούν οι χιλιετίες, σιγά σιγά σχηματίζεται χώμα. Το χώμα αυτό γίνεται όλο και πιο εύφορο και ξεχωρίζει πια από τα πετρώματα, τότε μπορούν να αναπτυχθούν πιο ανώτερο τύποι φυτών. Σε κάθε Πλανήτη έρχεται μια στιγμή, που το έδαφος αποτελείται μόνο από τα κύτταρα και τα άπεκκρίματα των αποσυντεθειμένων ζώων και φυτών. Είχα την εντύπωση ότι ο κάτοχος της φωνής σταμάτησε για να επιθεωρήσει το ακροατήριό του. Έπειτα συνέχισε.

154

Η ατμόσφαιρα ενός νέου Πλανήτη δεν είναι καθόλου κατάλληλη για να την αναπνεύσουν ανθρώπινα όντα. Τα αέρια που εκτοξεύονται από τα ενεργά ηφαίστεια, περιέχουν θείο και πολλά δηλητηριώδη αέρια. Η κατάλληλη βλάστηση δεν αντιμετωπίζει τέτοιο πρόβλημα, γιατί απορροφάει τις τοξίνες και τις επιστρέφει στο έδαφος, αλλά με τη μορφή ακίνδυνων ορυκτών. Η βλάστηση θα πάρει τα δηλητηριώδη αέρια και θα τα μετατρέψει σε οξυγόνο και άζωτο που είναι απαραίτητα για τα ανθρωποειδή. Έτσι, οι επιστήμονες πολλών ειδικοτήτων δούλευαν μαζί για αιώνες προετοιμάζοντας, το κατάλληλο υλικό. Έπειτα το υλικό αυτό τοποθετήθηκε σε έναν κοντινό Πλανήτη, που είχε τις ίδιες συνθήκες, για να ωριμάσει και να βεβαιωθούμε ότι όλα ήταν ικανοποιητικά. Αν υπήρχε τίποτε λάθος, θα μπορούσε τότε να αλλαχθεί. Έτσι, για πολλούς αιώνες, το νέο Πλανητικό σύστημα αφέθηκε στους δικούς του μηχανισμούς. Αφέθηκε, ενώ άνεμοι και κύματα σκέπαζαν τις ψηλές κορυφές των βράχων. Για χιλιάδες χρόνια καταιγίδες ξέσχιζαν το σκληρό, ορεινό έδαφος. Κομματιασμένοι βράχοι κατακυλούσαν από τις ψηλές κορυφές και παραδίνονταν στις θύελλες.

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Γιγαντιαία κύματα χτυπούσαν μανιασμένα την ξηρά. Ή λάβα που είχε κατέβη μέχρι χαμηλά στη θάλασσα, έσβησε, κρύωσε, χωρίστηκε σε χιλιάδες μόρια και έγινε έτσι ή άμμος. Τα κύματα έπαιρναν αυτή την άμμο πότε μπροστά πότε πίσω και σιγά σιγά διάβρωνε τους τεράστιους όγκους των βουνών, κάνοντάς τα να χάσουν το τρομερό ύψος τους και να φθάσουν μόνο τις μερικές δεκάδες χιλιάδες πόδια. Ατέλειωτοι αιώνες, γεμάτοι αναταραχές, πέρασαν. Ο καυτός Ήλιος δεν έκαιγε πια τόσο πολύ. Δεν ξεχύνονταν πια λιωμένα, μέταλλα από τα έγκατα των βράχων, για να καταπιούν και να αποτεφρώσουν καθετί που έβρισκαν στο δρόμο τους. Τώρα ο Ήλιος έκαιγε σχεδόν κανονικά. Οι κοντινοί Κόσμοι επίσης κρύωσαν. Ή τροχιά τους σταθεροποιήθηκε. Κάθε λίγο, περιπλανώμενα βράχια, συγκρούονταν μεταξύ τους και σχημάτιζαν τεράστιους όγκους που βυθίζονταν μέσα στον Ήλιο, κάνοντας τη θερμοκρασία του να ανέβει προσωρινά. Το σύστημα είχε πια σταθεροποιηθεί. Ο Κόσμος που ονομαζόταν Γη ήταν έτοιμος να δεχτεί την πρώτη του ζωή. 155

Στην Αυτοκρατορική βάση ένα τεράστιο σκάφος προετοιμαζόταν για να ταξιδέψει στη Γη και τα μέλη της τρίτης αποστολής εκπαιδούνταν σε όλα τα θέματα, τα σχετικά με το έργο που θα είχαν να κάνουν. Διαλέχθηκαν οι άντρες και οι γυναίκες που συμβιβάζονταν εύκολα και δεν υπέφεραν από νευρώσεις. Κάθε διαστημόπλοιο είναι ένας αυτοδύναμος Κόσμος, στον όποιο ο αέρας δημιουργείται από διάφορες εγκαταστάσεις και το νερό παίρνεται από τον αέρα που περισσεύει και το υδρογόνο το πιο φτηνό πράγμα σε ολόκληρο το Σύμπαν. Φορτώθηκαν τα όργανα και οι διάφορες προμήθειες και το νέο υλικό παγώθηκε προσεχτικά για να είναι έτοιμο να ξανάρθει στη ζωή στην κατάλληλη στιγμή. Τελικά, χωρίς να υπάρχει καμιά βιασύνη, ή τρίτη αποστολή ήταν έτοιμη. Παρατηρούσα το σκάφος να γλιστράει μέσα από το Αυτοκρατορικό Σύμπαν, να διασχίζει ένα ακόμα και να μπαίνει σε αυτό που περιείχε σε κάποια άκρη του τη νέα Γη. Υπήρχαν πολλοί κόσμοι που περιφέρονταν γύρω από το λαμπερό Ήλιο. Αυτούς τους αγνόησε το σκάφος. Όλη ή προσοχή είχε δοθεί μόνο σε έναν Πλανήτη. Το μεγάλο σκάφος έκοψε ταχύτητα και γλίστρησε σε τροχιά, έτσι που να μένει

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

ακίνητο σε σχέση με ένα συγκεκριμένο σημείο της Γης. Πάνω στο σκάφος είχε ετοιμαστεί το όχημα προσεδάφισης. Έξι άντρες και γυναίκες μπήκαν σε αυτό, άνοιξε πάλι το πάτωμα τού μητρικού σκάφους και βρέθηκαν έξω στο Διάστημα. Πάλι στην οθόνη το είδα να περνάει τα παχιά σύννεφα και να βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα πάνω από τη θάλασσα. Προχωρώντας σε οριζόντια γραμμή, έφθασε γρήγορα σε ένα σημείο όπου ή ξηρά προεξείχε από το νερό. Οι εκρήξεις των ηφαιστείων, αν και πιο ισχυρές, ήταν πιο λίγες και κρατούσαν μικρότερο χρονικό Διάστημα από ο,τι προηγούμενως. Η βροχή από τα θραύσματα των βράχων ήταν λιγότερο επικίνδυνη. Προσεχτικά, πολύ προσεχτικά, το μικρό σκάφος κατέβαινε όλο και χαμηλότερα. Ερευνητικά μάτια έψαχναν για την πιο κατάλληλη περιοχή για την προσγείωση τού σκάφους κι όταν αυτή βρέθηκε, το σκάφος κατέβηκε και προσγειώθηκε. Εδώ, πάνω στο σκληρό έδαφος, το πλήρωμα έκανε τις καθιερωμένες δοκιμές. Ικανοποιημένα, τέσσερα μέλη τού πληρώματος φόρεσαν κάτι περίεργες στολές που κάλυπταν όλο το Σώμα τους από το λαιμό μέχρι τα πόδια. Πάνω στο κεφάλι τους κάθε ένας φόρεσε ένα στρογγυλό 156

Διαφανές κάλυμμα που με κάποιο τρόπο το ένωσαν με τη στολή που ήδη φορούσαν. Ο καθένας τους πήρε μια βαλίτσα μαζί του και όλοι μαζί μπήκαν σε ένα μικρό δωμάτιο, του οποίου ή πόρτα έκλεισε πίσω τους προσεχτικά. Ένα φως απέναντι από μια άλλη πόρτα έγινε κόκκινο. Ο μαύρος δείκτης ενός κυκλικού ρολογιού άρχισε να κινείται κι όταν έφθασε πάνω στο 0, το κόκκινο φως έγινε πράσινο και ή εξωτερική πόρτα άνοιξε απότομα. Μια παράξενη μεταλλική σκάλα ακούστηκε να γλιστράει με θόρυβο προς το έδαφος κάπου 4,5 μέτρα, σαν να είχε δική της ζωή. Ένας άντρας κατέβηκε προσεκτικά τη σκάλα και όταν έφτασε κάτω, δοκίμασε με το πόδι του τη σταθερότητα του εδάφους. Από τη βαλίτσα του έβγαλε μια μακριά ράβδο και την έσπρωξε μέσα στο έδαφος. Έσκυψε, εξέτασε για λίγο τα σημάδια που είχαν γίνει στη ράβδο και αφού σηκώθηκε πάλι όρθιος έκανε νόημα στους άλλους να τον ακολουθήσουν. Η μικρή ομάδα άρχισε να προχωράει με έναν τρόπο που μου φαινόταν εμένα τυχαίος, κάνοντας πράγματα που δεν τα καταλάβαινα. Αν δεν ήξερα ότι ήταν ενήλικες με υψηλό δείκτη νοημοσύνης, θα τους περνούσα για παιδιά που έπαιζαν. Κάποιος μάζευε πέτρες και τις έβαζε σε

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μια τσάντα. Κάποιος άλλος χτυπούσε το έδαφος με σφυριά ή τοποθετούσε σε διάφορα μέρη του χώματος μεταλλικά ραβδιά. Μια γυναίκα, περπατούσε κουνώντας στον αέρα μικρές λουρίδες κολλώδους γυαλιού που στη συνέχεια τις τοποθετούσε μέσα σε μπουκάλια. Όλα αυτά τα πράγματα ήταν ακατανόητα για μένα. Τελικά επέστρεψαν στο σκάφος τους και μπήκαν στο πρώτο διαμέρισμα. Έμειναν εκεί σαν αγελάδες που βρίσκονται στην αγορά, ενώ πολύχρωμα φώτα έλαμπαν και κάλυπταν ολόκληρο το σώμα τους. Ένα φως έγινε πράσινο και ταυτόχρονα όλα τα άλλα εξαφανίστηκαν. Η ομάδα έβγαλε τις προστατευτικές στολές και μπήκε στο κυρίως διαμέρισμα του σκάφους. Τώρα όλα πήραν ένα γρήγορο ρυθμό. Η γυναίκα με τις λουρίδες του κολλώδους γυαλιού έτρεξε να τις βάλει σε ένα μεταλλικό μηχάνημα. Έβαλε το κεφάλι της με τέτοιο τρόπο, ώστε να κοιτάζει μέσα από δυο σωλήνες, γύρισε μερικά κουμπιά, ενώ συγχρόνως μιλούσε στους άλλους κάνοντας διάφορα σχόλια. 157

Ο άντρας με τις μικρές πέτρες τις έριξε σε μια μηχανή που έβγαλε ένα μεγάλο γούρ και σε λίγο τις πέταξε πάλι έξω, με τη μορφή σκόνης. Πολλές δοκιμές έγιναν. Άρχισαν ατέλειωτες συζητήσεις με το μεγάλο μητρικό σκάφος. Σε λίγο εμφανίστηκαν άλλο μικρά σκάφη, ενώ το πρώτο υψώθηκε και γύρισε πίσω στο μητρικό σκάφος. Τα άλλα έκαναν τον κύκλο της Γης και έριχναν πάνω σε αυτή κάτι περίεργα αντικείμενα που άλλα έπεφταν στη ξηρά και άλλα στη θάλασσα. Ικανοποιημένοι με τη δουλειά τους, συγκεντρώθηκαν και σχημάτισαν μια ευθεία γραμμή και βγήκαν έξω από την ατμόσφαιρα της Γης. Ένα ένα τα σκάφη μπήκαν μέσα στο μητρικό πλοίο και μετά το μεγάλο όχημα άφησε την τροχιά της Γης και κατευθύνθηκε προς άλλους Κόσμους του συστήματος. Έτσι πέρασαν πολλά Γήινα χρόνια. Πολλοί αιώνες πέρασαν στη Γη. Για ένα διαστημόπλοιο που ταξιδεύει αυτό το χρονικό Διάστημα δεν είναι τίποτε άλλο από μερικές εβδομάδες, γιατί οι δυο αισθήσεις του χρόνου είναι με κάποιον τρόπο διαφορετικές. Ακατανόητο, αλλά έτσι είναι. Πολλοί αιώνες πέρασαν και σκληρή πρωτόγονη βλάστηση εμφανίστηκε στην ξηρά και κάτω από το νερό. Τεράστιες φτέρες υψώνονταν προς τον ουρανό, απορροφώντας με τα παλιά τους φυλλώματα τα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

δηλητηριώδη αέρια και ελευθερώνοντας οξυγόνο τη μέρα και άζωτο τη νύχτα. Τελικά, μια κιβωτός του διαστήματος κατέβηκε μέσα από τα σύννεφα και προσγειώθηκε σε μια αμμώδη παραλία. Μεγάλες καταπακτές άνοιξαν και από αυτές εφιαλτικά τριχωτά πλάσματα κατέβηκαν, ήταν τόσο τεράστια, που η Γη έτρεμε στα βήματά τους. Τρομακτικά πλάσματα πέταξαν στον αέρα με τη βοήθεια σπαστών μεμβρανωδών φτερών. Ή μεγάλη κιβωτός ή πρώτη από όσες θα ακολουθούσαν μέσα στους αιώνες υψώθηκε και γλίστρησε απαλά προς το μέρος της θάλασσας. Σε προκαθορισμένες περιοχές ή κιβωτός σταματούσε πάνω στην επιφάνεια του νερού και παράξενα πλάσματα έβγαιναν από αυτήν και βουτούσαν στα βάθη των Ωκεανών. Το τεράστιο όχημα υψώθηκε και εξαφανίστηκε μέσα στην απεραντοσύνη του διαστήματος. Πάνω στη Γη, άκατανόμαστα πλάσματα ζούσαν και μάχονταν, τρέφονταν και πέθαιναν. Ή ατμόσφαιρα άλλαξε. 158

Ή βλάστηση άλλαξε κι αυτή και τα πλάσματα εξελίχτηκαν. Οι αιώνες περνούσαν και από το παρατηρητήριο των σοφών, πέρα μακριά, υπήρχε προσεχτική παρακολούθηση. Η Γη ταλαντευόταν στην τροχιά της. Ένας επικίνδυνος βαθμός εκκεντρότητας αναπτύχθηκε. Τότε ήρθε από την καρδιά της Αυτοκρατορίας ένα ειδικό σκάφος. Οι επιστήμονες αποφάσισαν ότι μια μάζα ξηράς δεν ήταν αρκετή για να εμποδίσει τη θάλασσα να υψωθεί και χαλάσει έτσι την ισορροπία. Από το μεγάλο σκάφος που κρεμόταν πάνω από την επιφάνεια, μια λεπτή λουρίδα φωτός ξεπετάχτηκε. Ή εκτεθειμένη ήπειρος της Γης τραντάχτηκε και χωρίστηκε σε μικρότερα κομμάτια. Δυνατοί σεισμοί έγιναν. Στο πέρασμα του χρόνου, τα κομμάτια αυτά δημιουργήσαν φυσικές οχυρώσεις στις όποιες ή θάλασσα, τώρα χωρισμένη σε θάλασσες, χτυπούσε με δομή, αλλά μάταια. Ή Γη απέκτησε σταθερή τροχιά. Χιλιάδες χρόνια πέρασαν. Χιλιάδες χρόνια Γήινης ζωής. Για μια φορά ακόμη μια αποστολή ξεκίνησε από την Αυτοκρατορία. Αυτή τη φορά κουβαλούσε τα πρώτα ανθρωποειδή του Κόσμου. Παράξενα, κοκκινωπά πλάσματα κατέβηκαν στη Γη. Οι γυναίκες είχαν οχτώ στήθη και οι άντρες και οι γυναίκες είχαν το κεφάλι τους κατευθείαν πάνω στο Σώμα τους, ώστε για να δουν στο πλάι έπρεπε να γυρίσουν όλο τους το Σώμα. Τα πόδια ήταν κοντά

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

και τα χέρια μακριά, έφθαναν μέχρι κάτω από τα γόνατα. Δεν ήξεραν τίποτε για τη φωτιά ή τα όπλα, ήταν όμως πολεμοχαρή. Ζούσαν σε σπηλιές και στα κλαδιά των δυνατών δέντρων. Για τροφή είχαν τα μούρα, τα χόρτα και τα έντομα που σέρνονταν στη Γη. Αλλά οι παρατηρητές δεν ήταν ευχαριστημένοι, γιατί αυτά δεν ήταν τίποτε άλλο από ανήσυχα πλάσματα που δεν μπορούσαν ούτε να φυλάξουν τον εαυτό τους ούτε έδειχναν κανένα σημάδι εξέλιξης. Τώρα πια τα οχήματα της Αυτοκρατορίας έκαναν συνεχείς περιπολίες μέσα από το Σύμπαν που κρατούσε το Ηλιακό σύστημα. Άλλοι Κόσμοι επίσης αναπτύσσονταν εδώ. Ένας άλλος Πλανήτης εξελίσσονταν πολύ πιο γρήγορα από τη Γη. Ένα σκάφος από την περίπολο διατάχθηκε να πάει στη Γη και να προσγειωθεί. Μερικοί από τους κοκκινωπούς κατοίκους της πιάστηκαν και εξετάστηκαν και αποφασίστηκε ότι ολόκληρη ή φυλή θα έπρεπε να καταστραφεί, 159

όπως ακριβώς ο γεωργός καταστρέφει τα ζιζάνια. Λοιμός έπεσε πάνω στη Γη κι όλα τα ανθρωποειδή σκοτώθηκαν. Ακούστηκε ή φωνή που έλεγε.. Στα χρόνια που θα έρθουν στη Γη σου, οι άνθρωποι θα χρησιμοποιούν αυτό το σύστημα για να εξολοθρεύσουν μια κοινωνία κουνελιών, αλλά αυτοί θα κάνουν τα κουνέλια να πεθαίνουν με αγωνία. Εμείς το κάνουμε χωρίς να υπάρχει κανένας πόνος. Από τους ουρανούς ήρθε μια άλλη κιβωτός που έφερε διαφορετικά ανθρωποειδή. Σ' όλες τις περιοχές, στάλθηκε ένας διαφορετικός τύπος και ίσως και ένα διαφορετικό χρώμα που θεωρήθηκε πιο κατάλληλο για τις συνθήκες της κάθε περιοχής. Ή Γη ακόμη υπέφερε από σεισμούς. Τα ηφαίστεια ξέχυναν φλόγες και καπνούς, ενώ λιωμένη λάβα κατρακυλούσε από τις πλευρές των βουνών. Οι θάλασσες πάγωναν και ή ζωή άλλαζε κι αυτή για να μπορέσει να αντιμετωπίσει τις καινούργιες καταστάσεις. Στους δύο πόλους τα νερά είχαν παγώσει και ο πρώτος πάγος στη Γη είχε αρχίσει να σχηματίζεται. Τα χρόνια περνούσαν. Ή ατμόσφαιρα άλλαξε. Τα γιγαντιαία δέντρα έδωσαν τη θέση τους σε κανονικά. Οι μορφές της ζωής σταθεροποιήθηκαν. Ένας δυνατός πολιτισμός άνθισε. Γύρω από τον Κόσμο πέταγαν οι σπορείς της Γης κάνοντας επισκέψεις σε κάθε μια πόλη ξεχωριστά. Μερικοί όμως από αυτούς απέκτησαν πολλές γνωριμίες με τα ανθρώπινα πειραματόζωα τους, κυρίως με τα γυναικεία. Ένας διαβολικός

Τ. Λομπσανγκ Ραμπά Ο Ερημίτης 1971

ιερέας της ανθρώπινης φυλής έπεισε μια όμορφη γυναίκα να ξεγελάσει έναν από τους σπορείς και να του αποσπάσει τα απαγορευμένα μυστικά. Σύντομα ή γυναίκα είχε στην κατοχή της μερικά όπλα που σε λίγο βρέθηκαν στα χέρια του ιερέα. Ορισμένοι από την τάξη των ιερέων κατάφεραν να κατασκευάσουν ατομικά όπλα, χρησιμοποιώντας σαν υποδείγματα τα κλεμμένα. Σε ένα ναό που πήγαιναν ορισμένοι από τους σπορείς για εορτασμούς και προσευχές στήθηκε παγίδα. Εδώ, στα ιερά εδάφη, δηλητηριάστηκαν οι σπορείς. Ο εξοπλισμός τους κλάπηκε. Τώρα, είχε γίνει μια μεγάλη προσβολή προς το πρόσωπο όλων των σπορέων. Στη μάχη που ξέσπασε, ένας ιερέας έθεσε σε ενέργεια την ατομική στήλη ενός προσεδαφισμένου διαστημόπλοιου.160

Ολόκληρος ο Κόσμος τραντάχτηκε. Ή μεγάλη ήπειρος της Ατλαντίδας βυθίστηκε κάτω από τα νερά. Σε απομακρυσμένες περιοχές, κυκλώνες κατέβαιναν από τα βουνά και καταξέσχιζαν τους ανθρώπους. Μεγάλα κύματα κατάκλυζαν την ξηρά και στη Γη έπαψε να υπάρχει κάθε ίχνος ζωής. Μόνο μερικοί άνθρωποι κατάφεραν και γλίτωσαν, καθώς είχαν κρυφτεί παγωμένοι από τον τρόπο μέσα σε μοναχικές σπηλιές. Για χρόνια πολλά ή Γη συνέχιζε να τρέμει, σαν αποτέλεσμα της ατομικής έκρηξης. Όλα αυτά τα χρόνια κανένας από τους σπορείς δεν ήρθε να κάνει κάποια έρευνα στη Γη. Ή ραδιενέργεια ήταν ισχυρή και τα χαρακτηριστικά των ανθρώπων που έμεναν ακόμα ζωντανόι άλλαζαν από γενιά σε γενιά από μεταλλάξεις. Ακόμα και ή βλάστηση είχε επηρεαστεί και ή ατμόσφαιρα ήταν σχεδόν ανίκανη να συντηρήσει ζωή. Ο Ήλιος είχε κρυφτεί πίσω από κόκκινα σύννεφα. Τελικά οι σοφοί αποφάσισαν ότι άλλη μια αποστολή θα έπρεπε να ταξιδέψει στη Γη για να μεταφέρει καινούργιο υλικό στον κατεστραμμένο κήπο. Ή μεγάλη κιβωτός γεμάτη ανθρώπους, ζώα και φυτά ξεκίνησε για το μεγάλο ταξίδι. Ο Γέροντας Ερημίτης έπεσε κάτω βγάζοντας ένα βογκητό. Ο νεαρός Μοναχός έμεινε για μια στιγμή μετέωρος από την έκπληξη και μετά έτρεξε να βοηθήσει τον πεσμένο Γέροντα. Έβγαλε το μικρό μπουκάλι με τις πολύτιμες σταγόνες και σε λίγο ο Γέροντας ξαναπήρε τη θέση του

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

αναπνέοντας κανονικά. Χρειάζεστε τροφή, αξιότιμε κύριε, είπε ο νεαρός, θα αφήσω λίγο νερό δίπλα σας και μετά θα πάω μέχρι το ερημητήριο του ιερού διαλογισμού να ζητήσω λίγο τσάι και κριθάρι. Δεν θα αργήσω. Ο Ερημίτης κούνησε το κεφάλι του αδύναμα και χαλάρωσε λίγο, καθώς ο νεαρός Μοναχός έβαλε δίπλα του τη γαβάθα με το νερό, ενώ ακούμπησε κάπου κοντά όλο το παγούρι με το νερό. Θα πάω από το δρόμο κοντά στον γκρεμό, είπε και έτρεξε έξω από τη σπηλιά. Έτρεχε στους πρόποδες του βουνού, κοιτάζοντας ψηλά για να δει τα αδιόρατα σημάδια που οδηγούσαν στο πλατύτερο μονοπάτι. Εξακόσια μέτρα πιο πάνω και σε δέκα χιλιόμετρα απόσταση βρισκόταν το ερημητήριο, όπου υπήρχαν πολλοί μοναχοί, θα ήταν εύκολο να βρει τροφή, μα ο δρόμος ήταν δύσκολος και είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Ο νεαρός Μοναχός τάχυνε το βήμα του. 161

Παρατηρούσε προσεχτικά τριγύρω του, μέχρι που τελικά είχε βρει τα σημάδια που θα του έδειχναν το δρόμο. Έστριψε δεξιά μόλις έφθασε στο μικρό θάμνο και βρέθηκε αντιμέτωπος με τις απότομες πέτρες του βουνού που έκαναν όλους τους άλλους να προτιμούν το άλλο μονοπάτι που μεγάλωνε την απόσταση από 10 χιλιόμετρα σε 30 και πάνω. Τόσο απότομος ήταν ο δρόμος. Σιγά σιγά άρχισε να σκαρφαλώνει, ψάχνοντας για στηρίγματα για τα χέρια του, τη στιγμή που δεν φαινόταν κανένα. Ανέβαινε με δυσκολία. Ο Ήλιος είχε βυθιστεί πίσω από την οροσειρά και ο Μοναχός κάθισε να ξεκουραστεί λίγο σε έναν βράχο πού προεξείχε. Σε λίγο φάνηκαν πίσω από τις κορφές των βουνών οι πρώτες ασημένιες ακτίνες του φεγγαριού το δύσκολο μονοπάτι φωτίστηκε και η ανάβαση έγινε πιο εύκολη. Σκάβοντας σχεδόν με τα χέρια του και τα πόδια του για να βρει στηρίγματα όλο και ανέβαινε προς τα πάνω. Ή κοιλάδα κάτω είχε βυθιστεί στο σκοτάδι. Με έναν αναστεναγμό ανακούφισης έφτασε τελικά στο στενό δρομάκι που οδηγούσε στο ερημητήριο. Μισό τρέχοντας, βαρυναστενάζοντας και πονώντας σε κάθε του μύωνα, ξεκίνησε για να καλύψει τα λίγα χιλιόμετρα που απέμεναν. Πέρα μακριά μέσα στο σκοτάδι, έλαμπαν οι μικρές φλογίτσες από τις λάμπες του βουτύρου, έλαμπαν και έδιναν ελπίδα στον κουρασμένο ταξιδιώτη. Βογκώντας από την κούραση και λιπόθυμος σχεδόν από την έλλειψη τροφής, ο νεαρός Μοναχός σύρθηκε τα τελευταία μέτρα που τον

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

χώριζαν από την πόρτα του ερημητήριου. Από μέσα ερχόταν το μουρμούρισμα ενός ηλικιωμένου ανθρώπου που προσευχόταν. Εδώ δεν υπάρχει κανένας φανατικός της θρησκείας, ώστε να είναι επικίνδυνο να τον διακόψω, σκέφθηκε ο νεαρός Μοναχός, καθώς φώναξε δυνατά. Επιστάτη των ερημιτών. Χρειάζομαι βοήθεια. Το μουρμούρισμα σταμάτησε. Ακούστηκε ο θόρυβος ενός άντρα που περπατάει γρήγορα και ή πόρτα άνοιξε σε λίγο με το περίγραμμα του σώματός του να διαγράφεται από το φως της λάμπας, στεκόταν μπροστά του ο Γέροντας επιστάτης που ρώτησε με κάπως υψωμένη τη φωνή του. Ποιός είναι εκεί. Ποιός είσαι εσύ που φωνάζεις αυτή την ώρα. Ο νεαρός Μοναχός μετακινήθηκε για να μπορέσει να τον δει ο επιστάτης. Αυτός ηρέμησε μόλις είδε τον κόκκινο χιτώνα. Έλα μέσα, είπε.162

Ο νεαρός προχώρησε διστακτικά μπροστά. Είχε αρχίσει τώρα ή αντίδραση και αίσθαντόταν κουρασμένος. Σύντροφε ιερέα είπε, ο αξιότιμος Ερημίτης με τον όποιον μένω, είναι άρρωστος και χρειαζόμαστε τροφή. Δεν φάγαμε καθόλου ούτε χθες ούτε σήμερα. Κανένας έμπορος δεν ήρθε να μας επισκεφθεί. Έχουμε μόνο το νερό της λίμνης. Μήπως μπορείτε να μας δώσετε φαγητό ο ιερέας επιστάτης χαμογέλασε με συμπάθεια. Φαγητό. Μα ναι σίγουρα μπορώ να σου δώσω φαγητό. Κριθάρι είναι κιόλας αλεσμένο. Ένα τούβλο τσάι. Βούτυρο και ζάχαρη, μα ναι, αλλά πρέπει να μείνεις εδώ τη νύχτα, δεν μπορείς να διασχίσεις το μονοπάτι του βουνού τη νύχτα. Πρέπει να πάω, σύντροφε ιερέα, είπε ο νεαρός Μοναχός. Ο αξιότιμος ιερέας πεθαίνει της πείνας. Ο Βούδας θα με προστατεύσει. Τότε κάτσε για μια στιγμή, φάε λίγο και πιες μια γουλιά τσάι. Φάε και πιες και εγώ θα σου ετοιμάσω τι να πάρεις μαζί σου. Έχω αρκετά. Έτσι ο νεαρός κάθησε στη θέση του Λωτού και ευχαρίστησε μέσα από την καρδιά του για την τόσο καλή υποδοχή που του έγινε. Ήπие δυνατό τσάι και έφαγε λίγο Τσάμπα, ενώ ο Γέροντας επιστάτης του έλεγε όλα τα νέα και τα κουτσομπολιά που έφταναν μέχρι το ερημητήριο. Ο Εσώτατος εκείνος έλειπε ταξίδι. Ο μεγάλος ηγούμενος του Ντεμπράνγκ είχε κάνει μερικές δυσφημιστικές παρατηρήσεις για κάποιον άλλο. Το συμβούλιο των επιστατών έστειλε τις ευχαριστίες του σε μια γάτα φύλακα, που είχε ξεχωρίσει έναν μόνιμο κλέφτη από ορισμένους

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

έμπορους. Σε έναν Κινέζο είχε στηθεί ενέδρα πάνω σε ένα μονοπάτι του βουνού και αυτός στην προσπάθειά του να ξεφύγει έτσι είπαν Είχε γλιστρήσει και είχε πέσει στον γκρεμό, κάπου 600 μέτρα ύψος το Σώμα του είχε κομματιαστεί και ήταν έτοιμο για τα όρνεα, χωρίς να χρειάζεται καθόλου να επέμβη ανθρώπινο χέρι αλλά ή ώρα κυλούσε. Στο τέλος, απρόθυμα ο νεαρός Μοναχός σηκώθηκε και πήρε την προσφερόμενη τσάντα. Αφού ευχαρίστησε και αποχαιρέτησε τον ιερέα, βγήκε από το ερημητήριο και κατέβηκε προσεκτικά προς το μονοπάτι. Το Φεγγάρι βρισκόταν ήδη ψηλά. Το φως ήταν ασημένιο και δυνατό. Το μονοπάτι ήταν καθαρό. 163

Σε λίγο έφτασε στο σημείο εκείνο που έπρεπε να αφήσετεπι τον ασφαλή δρόμο και να βρει πώς θα κατέβει μέσα από την απότομη κατηφοριά. Προσεχτικά, αργά, έσκυψε προς τη μεριά τού γκρεμού. Με απέραντη προσοχή, έμποδιζόμενος από το βάρος που κουβαλούσε στους ώμους του, σύρθηκε προς τα κάτω. Κρατιόταν προσεκτικά με τα χέρια του, ενώ έψαχνε να βρει με τα πόδια του ένα ασφαλές στήριγμα. Μετακινούσε συνεχώς το βάρος του από τα χέρια του στα πόδια του και από τα πόδια του στα χέρια του. Τελικά, κι ενώ το Φεγγάρι είχε αρχίσει να δύει, έφτασε κάτω στη σκοτεινή κοιλάδα. Προχωρούσε αργά, βρίσκοντας το δρόμο του ψηλαφώντας τους βράχους, μέχρι που τελικά είδε την κόκκινη λάμψη της φωτιάς μπροστά από την είσοδο της σπηλιάς. Σταματώντας μόνο για να μαζέψει λίγα ακόμα κλαδιά, έφτασε στον προορισμό του και κάθισε στα πόδια τού Γέροντα Ερημίτη, που τον φώτιζε μόνο το φως της φωτιάς που βρισκόταν στην είσοδο της σπηλιάς.164

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Ο Γέροντας Ερημίτης συνήλθε σημαντικά, όταν ήπια το καυτό τσάι με το βούτυρο και τη ζάχαρη το κριθάρι ήταν καλοαλεσμένο και πολύ καλά ψημένο. Οι φλόγες της φωτιάς φώτιζαν χαρούμενα τη σπηλιά από την είσοδο. Ή ώρα βρισκόταν κάπου ανάμεσα στο λυκόφως και στις πρώτες ακτίνες του Ήλιου. Τα πουλιά κοιμόνταν στα κλαδιά και τίποτε δεν ήταν ξύπνιο, μόνο τα πλάσματα της νύχτας. Το Φεγγάρι είχε ταξιδέψει σε όλον τον ουρανό και τώρα χαμήλωνε πίσω από την πιο μακρινή οροσειρά. Κάθε λίγο, ο νυχτερινός άνεμος ερχόταν βουίζοντας μέσα από τα φύλλα και έκανε μερικές σπίθες να πετάγονται μακριά από τη λαμπερή φωτιά. Ο Γέροντας σηκώθηκε κουρασμένα και βημάτισε αργά προς το εσωτερικό δωμάτιο. Ο νεαρός διπλώθηκε και βυθίστηκε σε έναν ηχηρό ύπνο, κρότου προλάβει, το κεφάλι του να ακουμπήσει στο έδαφος. Όλος ο Κόσμος ήταν σιωπηλός. Ή νύχτα έγινε ακόμη πιο σκοτεινή, σημάδι πώς σε λίγο θα ερχόταν ή αυγή. Από κάπου ψηλά ένας βράχος κατρακύλησε και σκορπίστηκε σε μικρότερα κομμάτια. Έπειτα ξανάγινε ησυχία. Ο Ήλιος ήταν αρκετά ψηλά, όταν ο νεαρός Μοναχός ξύπνησε και βρέθηκε μέσα στους πόνους. Μουδιασμένα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

μέλη, κουρασμένοι μυς και πείνα. Μουρμουρίζοντας απαγορευμένες λέξεις, σηκώθηκε, άρπαξε το αδειανό παγούρι και βγήκε έξω από τη σπηλιά. Ή φωτιά ήταν τώρα πια κόκκινες στάχτες που έβγαζαν μια ευχάριστη λάμψη. Βιαστικά έριξε μερικά μικρά κλαδιά μέσα στο λάκκο, βάζοντας τα μεγαλύτερα στην κορυφή. Κοίταξε με λύπη τα ξύλα που τέλειωναν όλο και πιο γρήγορα. Σκέφθηκε με μαύρη διάθεση τη δυσκολία που θα είχε τώρα πια να προμηθευτεί ο,τι χρειάζονταν για να ζήσουν. Κοίταξε το μονοπάτι του βουνού που εχθές 165

Το βράδυ είχε σκαρφαλώσει χωρίς να το θέλει και σκέφθηκε τη χθεσινή του έξοδο. Έπειτα, ξεκίνησε για τη λίμνη. Σήμερα πρέπει να μιλήσουμε για αρκετή ώρα, είπε ο Γέροντας Ερημίτης, καθώς τέλειωναν το φτωχικό τους πρωινό, γιατί νιώθω ότι τα ουράνια πεδία μου λένε να βιαστώ. Υπάρχει ένα όριο των όσων μπορεί να υποφέρει ή σάρκα ενός ανθρώπου και εγώ το έχω προ πολλού ξεπεράσει. Ο νεαρός φαινόταν λυπημένος. Σεβόταν πολύ και αγαπούσε το Γέροντα και σκεφτόταν ότι όσα είχε περάσει στη ζωή του, ήταν πράγματι πάρα πολλά. Είμαι έτοιμος όποτε είστε και εσείς,. Αξιότιμε, είπε, δώστε μου μόνο πρώτα τη γαβάθα σας να τη γεμίσω νερό. Σηκώθηκε, πήρε τη γαβάθα και την ξαναγέμισε με καινούργιο νερό. Ο Γέροντας Ερημίτης άρχισε. Ή κιβωτός ήταν, όπως φαινόταν στην οθόνη, τεράστια και κυκλική. Ήταν ένα όχημα που θα μπορούσε να χωρέσει την Ποτάλα και ολόκληρη την πόλη, της Λάσα μαζί με τα μοναστήρια σέρα και Ντρεπάνγκ. Φαινόταν τόσα τεράστια, ώστε οι άνθρωποι που κατέβηκαν από αυτήν, έμοιαζαν με μικρά μερμήγκια που δουλεύουν στην άμμο. Τεράστια ζώα ξεφορτώθηκαν και πλήθη νέων ανθρώπων. Όλοι φαινόταν ζαλισμένοι, υπνωτισμένοι, ίσως για να μην είναι σε θέση να δημιουργήσουν ταραχές και πολέμους. Άντρες με παράξενα αντικείμενα στους ώμους τους πετούσαν ψηλά σαν τα πουλιά, δείχνοντας το δρόμο στα ζώα και στους ανθρώπους, κεντρίζοντας τους με ραβδιά από μέταλλο. Το σκάφος πέταξε πάνω από τη Γη και προσγειωνόταν κάθε λίγο σε διαφορετική περιοχή για να αφήσει ζώα διαφορετικού τύπου.

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

Άλλοι άνθρωποι ήταν άσπροι, άλλοι μαύροι, άλλοι ακόμα κίτρινοι. Υπήρχαν κοντοί άνθρωποι και ψηλοί, άλλα ζώα είχαν ραβδώσεις, άλλα μακριούς λαιμούς, άλλα δεν είχαν καθόλου λαιμούς. Ποτέ άλλοτε δεν είχα δει τόσο πολλά χρώματα, τόσα μεγέθη και τόσους διαφορετικούς τύπους ζωντανών πλασμάτων. Μερικά από τα θαλάσσια πλάσματα ήταν τόσο τεράστια, που για λίγη ώρα δεν μπορούσα να καταλάβω πώς είναι δυνατόν να μπορούν να κινηθούν. Κι όμως τα πλάσματα αυτά μέσα στο νερό ήταν τόσο ευκίνητα όσο τα δικά μας ψάρια που βρίσκονται στις λίμνες. 166

Συνέχεια πετούσαν πάνω από τη Γη άλλα μικρότερα σκάφη που επέβλεπαν τους νέους κατοίκους της Γης. Οι αιώνες περνούσαν και ο άνθρωπος δεν ήταν σε θέση ακόμη να ανάψει ούτε μια φωτιά, ούτε να επεξεργαστεί τα ακατέργαστα κομμάτια βράχων. Οι σοφοί έκαναν συνεδριάσεις και αποφάσισαν ότι το υλικό θα πρέπει να αναπτυχθεί και αυτό θα γινόταν αν έφερναν στη Γη μερικά ανθρωποειδή που να ήταν πιο έξυπνα, που να γνώριζαν να ανάψουν φωτιά και να δουλέψουν μερικά εργαλεία. Έτσι περνούσαν οι αιώνες, ενώ οι σπορείς της Γης προσπαθούσαν με καινούργια πειραματόζωα να τελειοποιήσουν το ανθρώπινο υλικό. Σιγά σιγά η ανθρωπότητα πέρασε από το στάδιο της τέλειας άγνοιας για τη φωτιά στο στάδιο που ήξερε πια πώς να την ανάψει. Σπίτια χτίστηκαν και πόλεις σχηματίστηκαν. Οι σπορείς πάντοτε κυκλοφορούσαν ανάμεσα στα ανθρώπινα πλάσματα και οι άνθρωποι τους θεωρούσαν ότι ήταν Θεοί. Ακούστηκε ή φωνή που έλεγε. Δεν θα χρησιμεύσει σε τίποτε να παρακολουθήσουμε όλες τις ατέλειωτες φασαρίες που έφερε και αυτή η νέα κοινωνία πάνω στη Γη. Θα σου πω με λίγα λόγια, μόνο και μόνο για να κατατοπιστείς. Όταν εγώ θα μιλάω, θα βλέπεις και μερικές αντίστοιχες εικόνες για να καταλαβαίνεις καλύτερα. Η Αυτοκρατορία ήταν μεγάλη και δυνατή, αλλά από ένα άλλο Σύμπαν ήρθαν άτομα βίαια που προσπαθούσαν να μας καταστρέψουν. Τα άτομα αυτά ήταν ανθρωποειδή και πάνω στο κεφάλι τους είχαν κερατοειδείς αποφύσεις που ξεχώριζαν πίσω από τις σκεπές των ναών. Στο Σώμα τους βρισκόταν και μια ουρά. Αυτά τα

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

πλάσματα ήταν εκπληκτικά πολεμοχαρή. Ο πόλεμος ήταν για αυτά άθλημα και εργασία. Ταξίδευαν μέσα σε μαύρα σκάφη σε όλο το Σύμπαν και κατέστρεφαν Κόσμους που εμείς τώρα πρόσφατα είχαμε σπείρει. Κατακλυσμιαίες μάχες γίνονταν στο Διάστημα. Κόσμοι ερημώθηκαν, κόσμοι εκτινάχτηκαν σε καπνό και φωτιά και τα υπολείμματά τους μέχρι και σήμερα αιωρούνται στο Διάστημα σαν αστεροειδείς. Κόσμοι που πριν ήταν υπερβολικά εύφοροι, έχασαν την ατμόσφαιρα τους και ο,τι ζούσε σε αυτούς καταστράφηκε. Ένας Πλανήτης χτύπησε έναν άλλο και οι δύο μαζί έπεσαν στη Γη. Τότε ή Γη ταρακουνήθηκε και αναγκάστηκε να αλλάξει τροχιά και να μπει σε άλλη, πράγμα που έκανε τη Γήινη μέρα μεγαλύτερη.167

Στην περιοχή που έγινε ή σύγκρουση γιγάντιες αστραπές φάνηκαν. Οι ουρανοί γέμισαν φλόγες. Πολλοί Γήινοι σκοτώθηκαν. Μεγάλες πλημμύρες σκέπασαν την επιφάνεια της Γης και οι σπορείς προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να σώσουν με την κιβωτό τους ζώα και ανθρώπους πηγαίνοντας τους σε υψηλότερα μέρη. Στα μετέπειτα χρόνια, είπε ή φωνή, αυτό το γεγονός θα είναι ή αφορμή για τη γέννηση λανθασμένων μύθων σε όλη τη Γη. Στο Διάστημα όμως αυτό ο πόλεμος είχε κερδηθεί. Οι δυνάμεις της Αυτοκρατορίας νίκησαν τους εισβολείς και πολλούς από αυτούς τους αιχμαλώτισαν. Ο πρίγκιπας των εισβολέων, ο πρίγκιπας Σατανάς, εκλιπαρούσε για τη ζωή του και έλεγε ότι υπήρχαν πολλά πράγματα που θα μπορούσε να διδάξει στους κατοίκους της Αυτοκρατορίας. Έλεγε ότι θα δούλευε μόνο για το καλό των άλλων. Ή ζωή του και ή ζωή μερικών από τους αξιωματικούς του τελικά γλίτωσε. Μετά από ένα Διάστημα που έμεινε αιχμάλωτος δήλωσε ότι είναι πρόθυμος να συνεργαστεί για να χτιστεί πάλι το Ηλιακό σύστημα που ο ίδιος είχε καταστρέψει. Οι Ναύαρχοι και οι στρατηγοί της Αυτοκρατορίας, επειδή ήταν καλοί, δεν μπόρεσαν να φανταστούν ότι ή στάση του θα έκρυβε την προδοσία και δόλιους σκοπούς. Δέχτηκαν την προσφορά του και τον έστειλαν μαζί με τους αξιωματικούς του για την εκπλήρωση ορισμένων έργων, κάτω από την επίβλεψη βέβαια των ανθρώπων της Αυτοκρατορίας. Οι κάτοικοι της Γης είχαν τρελαθεί από την εμπειρία που είχαν περάσει. Πολλοί είχαν εξαφανιστεί από τον κατακλυσμό και από τις φωτιές που έπεσαν από τον ουρανό. Νέο υλικό μεταφέρθηκε από απόκεντρους Πλανήτες, όπου ορισμένοι άνθρωποι είχαν

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

επιζήσει. Οι ξηρές και οι θάλασσες ήταν τώρα διαφορετικές. Εξαιτίας της αλλαγής της τροχιάς, είχε αλλάξει και το κλίμα. Τώρα υπήρχε ή ζώνη του ισημερινού και τους πόλους, τους κάλυπταν πάγοι. Παγόβουνα αποκόπτονταν από τις μεγάλες μάζες και περιφέρονταν στις θάλασσες. Τεράστια ζώα πέθαιναν εξαιτίας του φοβερού κρύου. Δάση καταστράφηκαν όταν άρχισε ή τόσο απότομη αλλαγή του περιβάλλοντος.168

Σιγά σιγά οι συνθήκες της ζωής σταθεροποιήθηκαν και πάλι. Για μια φορά ακόμη ο άνθρωπος άρχισε να κτίζει έναν καινούργιο πολιτισμό. Τώρα όμως ο άνθρωπος είχε γίνει πολεμοχαρής και κυνηγούσε τους αδύνατους. Οι σπορείς για μια φορά ακόμα έφεραν νέα πειραματόζωα για να ανεβάσουν το επίπεδο του Γήινου υλικού. Ή εξέλιξη του ανθρώπου προχωρούσε και εμφανίστηκε ένας καλύτερος τύπος πλασμάτων. Αλλά οι σπορείς δεν ήταν ευχαριστημένοι. Αποφασίστηκε να κατεβούν περισσότεροι σπορείς για να ζήσουν στη Γη. Σπορείς και οι οικογένειές τους. Για ευκολία οι κορυφές των βουνών χρησιμοποιήθηκαν για βάσεις. Στις ανατολικές χώρες κατέβηκαν ένας άντρας και μια γυναίκα και έκαναν βάση τους ένα υψηλό οροπέδιο. Ο Ιζανάγκι και ή Ιζανάμι έγιναν οι προστάτες και οι ιδρυτές της Ιαπωνικής φυλής και ή φωνή ακούστηκε λυπημένη για μια φορά ακόμα, λανθασμένοι μύθοι δημιουργήθηκαν. Επειδή ο Ιζανάγκι και ή Ιζανάμι εμφανίστηκαν από τη μεριά του Ήλιου, οι ιθαγενείς πίστεψαν ότι είναι ο Θεός και η Θεά του Ήλιου που έρχονταν να μείνουν μαζί τους. Στην οθόνη μπροστά μου μπορούσα να δω τον Ήλιο κατακόκκινο να λάμπει ψηλά στον ουρανό. Ξαφνικά ξεπρόβαλε ένα όχημα που οι ακτίνες του δύνοντος Ήλιου το έκαναν να φαίνεται κόκκινο. Το σκάφος κατέβηκε χαμηλά, περιπλανήθηκε λίγο και μετά άρχισε να κάνει κύκλους. Τελικά, το σκάφος κατέβηκε πάνω σε ένα οροπέδιο που τα χιόνια που το σκέπαζαν φαίνονταν κι αυτά κόκκινα. Οι τελευταίες ακτίνες του Ήλιου έλουσαν τον άντρα και τη γυναίκα, που κατέβηκαν από το σκάφος για να ρίξουν μια ματιά τριγύρω τους. Οι κιτρινόχρωμοι ιθαγενείς ξαπλωμένοι μπρούμυτα μπροστά στο σκάφος, κοίταζαν με έκπληξη τη σκηνή και περίμεναν σιωπηλοί και με σεβασμό. Μετά

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

χάθηκαν μέσα στη νύχτα. Ή εικόνα άλλαξε και είδα ένα άλλο βουνό σε μια απομακρυσμένη χώρα. Δεν ήξερα που ήταν, αλλά ήξερα ότι σε λίγο θα μάθαινα. Από τον ουρανό κατέβηκαν μερικά διαστημόπλοια, έκαναν μερικούς κύκλους και μετά προσγειώθηκαν στην κορυφή ενός βουνού. Οι Θεοί του Ολύμπου. Είπε με σαρκασμό ή φωνή. Αυτοί οι ονομαζόμενοι Θεοί έφεραν πολλές φασαρίες και δοκιμασίες στον νέο Κόσμο. Αυτοί οι άνθρωποι, ανάμεσά τους ήταν και ο πρίγκιπας Σατανάς, ήρθαν να εγκατασταθούν στη Γη. 169

Το κέντρο της Αυτοκρατορίας τους βρισκόταν πολύ μακριά. Ο Εωσφόρος και οι οπαδοί του παρέσυραν τους νεαρούς άντρες και γυναίκες, στους οποίους είχε δοθεί ή εντολή να έρθουν στη Γη και να αποκτήσουν καινούργιες εμπειρίες και να αυξηθεί ή πείρα τους. Τα μέλη των πληρωμάτων τα αποτελούσαν ο Δίας, ο Απόλλωνας, ο Θησέας, ή Αφροδίτη, οι κόρες του Κάδμου και πολλοί άλλοι. Ο αγγελιοφόρος Έρμης έτρεχε από σκάφος σε σκάφος και μετέφερε μηνύματα και σκάνδαλα. Οι άνθρωποι απόκτησαν την επιθυμία να κυνηγούν τις γυναίκες των άλλων. Οι γυναίκες συνήθισαν να στήνουν παγίδες στους άντρες που ήθελαν. Πάνω στον ουρανό γίνονταν αγώνες μέσα σε ταχύτατα σκάφη. Οι γυναίκες κυνηγούσαν τους άντρες και οι σύζυγοι τις γυναίκες τους που τους τις είχαν κλέψει. Και οι αμαθείς ιθαγενείς του Κόσμου, βλέποντας τη ζωή που έκαναν αυτοί που τους θεωρούσαν Θεούς, φαντάστηκαν ότι αυτή είναι ή ζωή που θα έπρεπε και οι ίδιοι να ζουν. Έτσι άρχισε μια περίοδος διαφθοράς όπου όλοι οι νόμοι της Ευπρέπειας είχαν εξαφανιστεί. Μερικοί ιθαγενείς, πιο έξυπνοι από τους υπόλοιπους, έκαναν τους εαυτούς τους ιερείς και έλεγαν ότι είναι ή φωνή των Θεών. Οι Θεοί ήταν πολύ απασχολημένοι με τα όργια τους, για να καταλάβουν τι γινόταν. Αλλά τα όργια οδήγησαν σε άλλες ακρότητες, οδήγησαν σε δολοφονίες, τόσες πολλές μάλιστα, που τελικά κάτι άρχισαν να μαθαίνουν αυτοί που είχαν μείνει στην Αυτοκρατορία. Μα οι ιθαγενείς ιερείς κάθισαν και έγραψαν ότι είχε συμβεί, αλλάζοντας πολλά σημεία της ιστορίας, μόνο και μόνο για να αποκτήσουν δύναμη. Πάντοτε κάτι τέτοιο συμβαίνει στην ιστορία του Κόσμου. Μερικοί γράφουν το τι συμβαίνει φροντίζοντας να μεγαλώσουν τη δύναμη και την ισχύ τους. Οι περισσότεροι από τους μύθους

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

που υπάρχουν, δεν γράφουν καθόλου τι συνέβη στην πραγματικότητα. Με μετέφεραν κοντά σε μια άλλη οθόνη. Πάλι μπορούσα να δω μια άλλη ομάδα σπορέων ή Θεών ο όρος, ο Οσιρις, ο Ανουβις, ή Νισις και πολλοί άλλοι. Άλλα όργια γίνονταν έδω. Σ' αυτό το μέρος της Γης είχε βρεθεί ένας πρώην αξιωματικός του πρίγκιπα Σατανά που προσπαθούσε να σαμποτάρει ότι καλό γινόταν σε αυτόν τον μικρό Κόσμο.170

Για μια φορά ακόμα είδα τους ιερείς να γράφουν τους ατέλειωτους και λανθασμένους μύθους. Βρέθηκαν και μερικοί που είχαν καταφέρει να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των Θεών και είχαν αποκτήσει γνώσεις απαγορευμένες για αυτούς. Αυτοί οι άνθρωποι αποφάσισαν να σχηματίσουν μια μυστική ομάδα με σκοπό να κλέψουν όσο το δυνατόν περισσότερα, μυστικά και να κερδίσουν αυτοί την εξουσία των σπορέων. Ή φωνή συνέχιζε να μιλάει. Είχαμε αρκετές φασαρίες με ορισμένους κάτοικους της Γης και χρειάστηκε να πάρουμε μερικά καταπιεστικά μέτρα. Ορισμένοι από τους Γήινους ιερείς, έχοντας κλέψει, από τους σπορείς μερικά όργανα δεν μπορούσαν να τα ελέγξουν. Λοιμοί έπεσαν σε όλη τη Γη. Πάρα πολλοί άνθρωποι πέθαιναν. Οι συγκομιδές είχαν καταστραφεί. Μερικοί όμως από τους σπορείς με αρχηγό τον πρίγκιπα Σατανά ίδρυσαν μια πρωτεύουσα της αμαρτίας στις πόλεις Σόδομα και Γόμορρα. Στις πόλεις αυτές κάθε μορφή αμαρτίας, διαστροφής και αχρειότητας εθεωρείτο αρετή. Ο κύριος της Αυτοκρατορίας προειδοποίησε το Σατανά να τα παρατήσει και να φύγει, αλλά αυτός γέλασε περιφρονητικά. Σε μερικούς από τους καλύτερους κάτοικους της περιοχής των πόλεων Σόδομα και Γόμορρα έγινε ή σύσταση να φύγουν και τότε, σε μια καθορισμένη στιγμή ένα σκάφος πέταξε στον ουρανό και άφησε να πέσει ένα μικρό πακέτο. Τις πόλεις τις αγκάλιασαν οι φλόγες και οι καπνοί. Μανιταροειδή σύννεφα ανέβαιναν προς το μαύρο ουρανό και πάνω στο χώμα δεν είχε μείνει τίποτε εκτός από ερημιά, πέτρες και τα ανθρώπινα σκουπίδια των πόλεων της διαφθοράς. Τη νύχτα ή περιοχή έλαμπε με ένα αρρωστημένο κόκκινο χρώμα. Πολλοί λίγοι γλίτωσαν από το πυρηνικό ολοκαύτωμα. Αποφασίστηκε τότε, εξαιτίας της άσχημης πείρας από το παρελθόν, να φύγουν όλοι οι σπορείς από τη Γη και να μην έχουν πια

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

καμιά επικοινωνία με τους Γήινους, αλλά να τους παρακολουθούν από μακριά όπως ταιριάζει στα πειραματόζωα. Περιπολίες θα συνέχιζαν να κάνουν βόλτες στην ατμόσφαιρα της Γης. Ο Κόσμος αυτός και οι κάτοικοί του θα βρίσκονταν κάτω από συνεχή παρακολούθηση. Δεν θα γινόταν όμως καμιά επίσημη επαφή. Αντίθετα, αποφασίστηκε να στείλουν στη Γη, ανθρώπους πειραματόζωα, 171

Που θα είχαν μια ειδική εκπαίδευση, και θα τους τοποθετούσαν σε ορισμένες τοποθεσίες όπου θα ήταν πιο εύκολο να κάνουν το έργο τους. Ένα παράδειγμα είναι ο γνωστός Μωυσής. Μια γυναίκα που θεωρήθηκε κατάλληλη, πάρθηκε μακριά από τη Γη και της δόθηκε σπέρμα με ορισμένα χαρακτηριστικά. Στο αγέννητο παιδί γινόταν τηλεπαθητική εκπαίδευση και του δόθηκε πολύ μεγάλη για ένα άνθρωπο μόρφωση. Του υποδείχθηκε με υπνωτισμό να μην αποκαλύψει τη γνώση αυτή μέχρις ότου έρθει τι κατάλληλη στιγμή. Κάποια στιγμή το παιδί γεννήθηκε και ή εκπαίδευσή του συνεχίστηκε. Αργότερα το μωρό τοποθετήθηκε σε ένα κατάλληλο δοχείο και κατεβαίνοντας στη Γη το έβαλαν, προφυλαγμένοι από το σκοτάδι της νύχτας, σε κάτι καλάμια όπου θα ήταν εύκολο να βρεθεί. Το παιδί μεγάλωνε και βρισκόταν σε συνεχή επαφή με εμάς. Όταν θα ερχόταν ο κατάλληλος καιρός, ένα μικρό σκάφος, κρυμμένο μέσα στα σύννεφα, φυσικά και τεχνητά, θα κατέβαινε μέχρι την κορυφή ενός βουνού. Ο άντρας πια Μωυσής θα ανέβαινε πάνω και θα έπαιρνε τη ράβδο της δύναμης ή ειδικά προετοιμασμένες πλάκες με εντολές. Ούτε αυτό όμως αποδείχθηκε αρκετό. Έπρεπε να γίνει το ίδιο σε διάφορες άλλες χώρες. Στη χώρα που είναι γνωστή σαν Ινδία πήραμε κάτω από τον έλεγχό μας και εκπαιδεύσαμε το αγόρι ενός πολύ ισχυρού πρίγκιπα. Σκεφθήκαμε ότι ή δύναμη και το κύρος του θα παρότρυνε τους Γήινους να τον ακολουθήσουν στην ιδιαίτερη μορφή πειθαρχίας που πιστεύαμε ότι θα βοηθούσε στην ανάπτυξη του Πνευματικού επιπέδου τους. Ο Γκαουτάμα όμως είχε τις δικές του ιδέες και εμείς προτιμήσαμε από το να έρθουμε σε διαμάχη μαζί του να τον αφήσουμε να δημιουργήσει ο,τι αυτός θεωρούσε σωστότερο. Για μια φορά ακόμη καταλάβαμε ότι οι μαθητές ή ιερείς διαστρέβλωναν τις διδασκαλίες για δικό τους όφελος στα γραπτά

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

τους. Πάντοτε το ίδιο συνέβαινε στη Γη. Μια ομάδα ανθρώπων, εγωιστές ιερείς, έγραφαν ή άλλαζαν τις γραφές, ώστε να αποκτήσουν πλούτη και δύναμη. Υπήρχαν και άλλοι που ίδρυσαν νέους κλάδους στη θρησκεία όπως ο Μωάμεθ, ο Κομφούκιος τα ονόματα είναι τόσα πολλά για να μπορέσω να τα απαριθμήσω. Ο καθένας από αυτούς 172

Βρισκόταν κάτω από τον έλεγχό μας ή είχε εκπαιδευθεί από εμάς με βασικό σκοπό να ανοίξει ο δρόμος για την ανακούφιση του ανθρώπου. Οι ηγέτες της θρησκείας θα μπορούσαν τότε να οδηγήσουν τους υπόλοιπους να βρουν το σωστό τρόπο ζωής. Σκοπεύαμε, να διδάξουμε τους ανθρώπους να συμπεριφέρονται στους άλλους έτσι, όπως θα ήθελαν να τους συμπεριφέρονται και οι άλλοι. Προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε μια κατάσταση παγκόσμιας αρμονίας, τέτοια όπως υπήρχε στη δική μας Αυτοκρατορία, αλλά ή νέα ανθρωπότητα δεν ήταν αρκετά εξελιγμένη ώστε να παραμερίσει, το εγώ και να δουλέψει για το καλό των άλλων. Οι σοφοί ήταν πολύ απογοητευμένοι με την πρόοδο που σημειωνόταν στη Γη. Ένας από αυτούς παρατήρησε ότι όλοι εκείνοι που είχαν σταλεί στη Γη, είχαν βρεθεί ανάμεσα στην τάξη των πλούσιων. Όπως σωστά παρατήρησε, πολλοί θα απέρριπταν τα λόγια ενός ψηλά ιστάμενου προσώπου από αντίδραση. Έτσι άρχισε μια ερευνά, χρησιμοποιώντας πρώτα τα αρχεία Ακάσικ, για να βρεθεί μια γυναίκα κατάλληλη να γεννήσει το παιδί που χρειαζόταν. Μια κατάλληλη γυναίκα από μια κατάλληλη φτωχή οικογένεια και από μια χώρα που να θεωρείται ότι είναι σε θέση να δεχθεί το άνθισμα μιας νέας θρησκείας ή διδασκαλίας. Ερευνητές αφιερώθηκαν σε αυτό το έργο. Παρουσιάστηκαν ορισμένες πιθανότητες. Τρεις άντρες και τρεις γυναίκες κατέβηκαν κρυφά στη Γη για να επιτείνουν τις έρευνες για την κατάλληλη οικογένεια που έπρεπε να βρεθεί. Όλοι ομόφωνα διάλεξαν μια νέα γυναίκα, που δεν είχε παιδιά και ήταν παντρεμένη με έναν ξυλουργό. Οι σοφοί σκέφθηκαν ότι το μεγαλύτερο μέρος των ανθρώπων άνηκε στην ίδια τάξη και θα ήταν πολύ φυσικό να ακολουθήσουν τα λόγια ενός δικού τους. Έτσι, ένας από μας επισκέφθηκε τη γυναίκα, ή οποία τον πέρασε για άγγελο και της είπε ότι θα γίνει κάτι που θα της φέρει μεγάλη τιμή. Τής είπε ότι θα γεννούσε ένα αγόρι

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

που θα ήταν ο ιδρυτής μιας νέας θρησκείας. Όταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, ή γυναίκα έμεινε έγκυος και τότε συνέβη κάτι που ήταν πολύ συχνό σε εκείνο το μέρος του Κόσμου. Ή γυναίκα και ο άντρας της έπρεπε να αφήσουν το σπίτι τους, γιατί ένας τοπικός βασιλιάς τους καταδίωκε.173

Πορεύτηκαν προς μια Μεσανατολική πόλη, όταν ή γυναίκα κατάλαβε ότι είχε έρθει ή ώρα της. Δεν υπήρχε άλλο μέρος για να μείνουν, έκτος από το στάβλο ενός πανδοχείου. Εκεί γεννήθηκε το μωρό. Εμείς πετώντας είχαμε παρακολουθήσει τη σκηνή. Τρία μέλη του πληρώματος του σκάφους κατέβηκαν στη Γη και κατευθύνθηκαν προς το στάβλο. Με μεγάλο τρόπο εκεί έμαθαν ότι το σκάφος το είχαν δει και το είχαν περιγράψει σαν άστρο της ανατολής. Το μωρό μεγάλωνε και συνέχιζε την εκπαίδευσή του με την τηλεπάθεια. Είχαμε πολλές ελπίδες για αυτόν. Όταν ήταν νεαρός μπορούσε να συζητάει με τους μεγαλύτερους του και είχε έρθει σε σύγκρουση με το τοπικό ιερατείο. Όταν ήταν έφηβος άφησε όλους όσους ήξερε και ταξίδεψε για άλλες χώρες στη μέση και μακρινή ανατολή. Τον κατευθύνουμε να ταξιδέψει προς το, Θιβέτ και έτσι αυτός πέρασε την οροσειρά και για ένα Διάστημα ταξίδευε στην πρωτεύουσα Λάσα, όπου ακόμα υπάρχουν φυλαγμένα αποτυπώματα των χεριών του. Εκεί τον βοήθησαν και τον συμβούλεψαν στο σχηματισμό μιας θρησκείας κατάλληλης για τους δυτικούς. Στο Διάστημα που έμεινε στη Λάσα, ακολούθησε ένα ειδικό πρόγραμμα εκπαίδευσης, σύμφωνα με το οποίο απελευθερώθηκε το Αστρικό Σώμα από το Γήινο, ελεύθερο να ταξιδέψει σε άλλη ύπαρξη. Στη θέση του βρέθηκε ένας άνθρωπος με μεγάλη πείρα στα Πνευματικά θέματα πολύ μεγαλύτερη από οποιανδήποτε θα μπορούσε να αποκτηθεί με τις Γήινες συνθήκες. Αυτό το σύστημα της μετεμψύχωσης το χρησιμοποιούμε πολύ συχνά, όταν ασχολούμαστε με οπισθοχωρημένους λαούς. Τελικά όλα τα ήταν έτοιμα και άρχισε το ταξίδι της επιστροφής. Όταν έφτασε εκεί, κατάφερε να κάνει ορισμένες γνωριμίες που θα τον βοηθούσαν στη διάδοση της νέας θρησκείας. Δυστυχώς, ο πρώτος κάτοχος του σώματος είχε έρθει σε ρήξη με τους ιερείς. Αυτοί δεν είχαν ξεχάσει το γεγονός και κανόνισαν με προσοχή ένα σχέδιο για να τον συλλάβουν. Ο δικαστής που δίκασε την

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

υπόθεση, ήταν κάτω από τον έλεγχό τους και έτσι το αποτέλεσμα ήταν καθορισμένο από την αρχή. Θελήσαμε αρχικά να τον ελευθερώσουμε, μετά όμως σκεφθήκαμε ότι θα είχε άσχημο αντίκτυπο στο λαό και στην καινούργια θρησκεία.174

Ή νέα μορφή της Πνευματικής πειθαρχίας διαδόθηκε. Για μια φορά ακόμα όμως βρέθηκαν εκείνοι, που σκέφθηκαν μόνο το συμφέρον τους. Εξήντα χρόνια μετά την ίδρυση της θρησκείας έγινε μια μεγάλη σύνοδος στην πόλη της Κωνσταντινούπολης. Εκεί μαζεύτηκαν πολλοί ιερείς. Πολλοί από αυτούς είχαν παραμορφωμένες σεξουαλικές επιθυμίες και θεωρούσαν τη σεξουαλικότητα βρώμικη. Όλοι ψήφισαν να αλλαχθούν οι διδασκαλίες και οι γυναίκες εμφανίστηκαν ακάθαρτες. Δίδασκαν τελείως λανθασμένα ότι όλα τα παιδιά γεννιούνται αμαρτωλά. Αποφάσισαν να δημοσιεύσουν ένα βιβλίο με τα γεγονότα που είχαν συμβεί πριν 60 χρόνια. Διαλέχτηκαν συγγραφείς για να γράψουν βιβλία, στα οποία θα χρησιμοποιήσουν όσο το δυνατόν περισσότερο τους μύθους και τις ιστορίες που είχαν περάσει με όλες τους τις ανακρίβειες από πρόσωπο σε πρόσωπο. Κάθε χρόνο γίνονταν διάφορες συγκεντρώσεις, όπου οι επιτροπές διάλεγαν και άλλαζαν παραγράφους που δεν τους ικανοποιούσαν. Τελικά γράφτηκε ένα βιβλίο, που δεν δίδασκε την πραγματική αλήθεια, αλλά στο οποίο περιέχονταν στοιχεία που θα βοηθούσαν στην αύξηση της δύναμης των ιερέων. Στους αιώνες που ακολούθησαν, οι ιερείς προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να εμποδίσουν την ανάπτυξη της ανθρωπότητας αντί να τη βοηθούν όπως θα έπρεπε. Ψεύτικοι μύθοι είχαν δημιουργηθεί, τα γεγονότα είχαν αποκρυφτεί. Αν οι άνθρωποι της Γης δεν συνειδητοποιήσουν τι κάνουν και κυρίως οι ιερείς, τότε εμείς, οι κάτοικοι της Αυτοκρατορίας, θα χρειαστεί να καταλάβουμε το Γήινο Κόσμο. Όλο το άλλο Διάστημα, εκτός από τέτοιες ακραίες περιπτώσεις, έχουμε διαταγές να μην ερχόμαστε σε επαφή με τον άνθρωπο και να μη κάνουμε συνομιλίες με καμιά κυβέρνηση της Γης. Ή φωνή σταμάτησε να μιλάει. Γύρισα το κεφάλι μου και κοίταξα τις εικόνες που μου έδειχναν τι είχε συμβεί στο μακρινό παρελθόν. Είδα επίσης πολλές. Εικόνες που αφορούσαν το μέλλον, γιατί το μέλλον μπορεί να καθοριστεί με

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

σχετική ακρίβεια είδα την πατρίδα μου να πέφτει στα χέρια των μισητών Κινέζων. Είδα την ανάπτυξη και την πτώση ενός πολιτικού καθεστώτος που είχε ένα περίεργο όνομα, αλλά το όνομα αυτό δεν σήμαινε τίποτε για μένα.175

Στο τέλος αισθάνθηκα υπερβολικά εξαντλημένος. Νόμισα ότι ακόμα και το Αστρικό μου Σώμα είχε αρχίσει να μαραίνεται από την ένταση που είχα περάσει. Οι οθόνες που μέχρι τώρα έλαμπαν από τα χρώματα, είχαν γίνει γκριζες. Έχασα την όραση μου και έπεσα σε μια κατάσταση μη συνειδήσεως. Ένας τρομερός θόρυβος με ξύπνησε ή μάλλον με έκανε να φύγω από την κατάσταση της μη συνειδήσεως. Άνοιξα τα μάτια μου αλλά δεν είχα μάτια. Αν και δεν μπορούσα ακόμα να κουνηθώ, κατάλαβα ότι είχα βρεθεί πάλι στο φυσικό μου Σώμα ο θόρυβος προερχόταν από το τραπέζι μου που το έσπρωχναν πάλι μέσα από το διάδρομο. Ακούστηκε μια φωνή που έλεγε. Συνήλθε. Ακολούθησε ένας γρυλισμός παραδοχής και μετά απλώθηκε σιωπή. Ακουγόταν μόνο το σύρσιμο των βημάτων και ο θόρυβος που έκανε το κρεβάτι ότι χτυπούσε στους τοίχους. Βρέθηκα μόνος μέσα στο μεταλλικό δωμάτιο. Οι άντρες είχαν αποσυρθεί σιωπηλά. Σκεπτόμουν όλα αυτά τα θαύματα που είχα την τύχη να ζήσω, αισθανόμουν όμως ακόμα λίγο αγανακτισμένος. Μιλούσαν συνέχεια με άσχημο τρόπο για τους ιερείς. Ήμουν και εγώ ιερέας, όμως αυτό δεν τους εμπόδισε να χρησιμοποιήσουν χωρίς τη θέλησή μου τις ικανότητες μου. Καθώς τα σκεπτόμουν όλα αυτά, άκουσα το μεταλλικό παραπέτασμα να ανοίγει. Ένας άντρας μπήκε μέσα και έκλεισε την πόρτα πίσω του. Λοιπόν, μοναχέ, ακούστηκε ή φωνή του γιατρού, καλά τα κατάφερες. Είμαστε υπερήφανοι για σένα. Ενώ βρισκόσουν λιπόθυμος, εξετάσαμε τον εγκέφαλο σου και τα όργανά μας μας έδειξαν ότι μέσα στα εγκεφαλικά σου κύτταρα βρίσκεται όλη ή γνώση που χρειάζεται. Και εσύ όμως δίδαξες πολλά στους νέους μας και στις νέες μας. Σε λίγο θα είσαι ελεύθερος. Δεν είσαι ευχαριστημένος. Ευχαριστημένος, γιατρέ. Ρώτησα. Γιατί να είμαι ευχαριστημένος. Με πιάσατε, κόψατε το πάνω μέρος του κεφαλιού μου, διώξατε βίαια το Πνεύμα μου έξω από το Σώμα μου, με προσβάλλατε, μια κι είμαι ιερέας, και τώρα αφού με

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

χρησιμοποιήσατε θέλετε να με διώξετε. Ευχαριστημένος. Γιατί να είμαι ευχαριστημένος. Θα μου ξαναδώσετε πίσω τα μάτια μου. Θα με βοηθήσετε να ζήσω. Πώς θα τα βγάλω πέρα διαφορετικά. Στο τέλος δεν μιλούσα, αλλά γρύλιζα.176

Ένα από τα μεγαλύτερα, προβλήματα αυτού του Κόσμου είναι ότι οι περισσότεροι από τους ανθρώπους είναι αρνητικοί, είπε ο γιατρός. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι εσύ είσαι αρνητικός. Εξηγείς πάντοτε τι θέλεις. Αν οι άνθρωποι σκέφτονταν θετικά, δεν θα υπήρχαν προβλήματα σε αυτόν τον Κόσμο, γιατί ή αρνητική κατάσταση έρχεται σαν να είναι κάτι το φυσικό. Μα γιατρέ. Διαμαρτυρήθηκα, ρώτησα τι σκοπεύετε να κάνετε για μένα. Πώς θα ζήσω. Τι θα κάνω. Θα πρέπει να διατηρήσω τη γνώση μέχρι να εμφανιστεί κάποιος που θα μου πει ότι αυτός είναι ο άνθρωπος που περίμενα και μετά εγώ θα αρχίσω να μιλάω, όπως κάνουν οι γυναίκες στην αγορά. Και γιατί νομίζετε τελικά ότι θα κάνω αυτό που θέλετε, αφού έχετε μια τέτοια ιδέα για τους ιερείς. Μοναχέ. Είπε ο γιατρός, θα σε βάλουμε σε μια ωραία σπηλιά με πέτρινο πάτωμα, θα υπάρχει μέσα μια μικρή πηγή με νερό που θα καλύπτει τις ανάγκες σου σε αυτόν τον τομέα. Όσο για το φαγητό, σε αυτό θα σε βοηθήσει ή ιδιότητα του ιερέα που έχεις. Οι άνθρωποι θα σου φέρνουν φαγητό. Και στο τέλος υπάρχουν ιερείς και ιερείς. Οι ιερείς του Θιβέτ είναι οι περισσότερο καλοί. Και δεν έχουμε τίποτε εναντίον τους. Δεν παρατήρησες ότι είχαμε και πρωτύτερα χρησιμοποιήσει ιερείς του Θιβέτ. Ρωτάς και για αυτόν στον οποίο θα δώσεις τη γνώση. Να θυμάσαι αυτό. Όταν ο άνθρωπος ο σωστός θα έρθει, εσύ θα το καταλάβεις. Δώσε τη γνώση σου σε αυτόν και σε κανέναν άλλο. Έτσι βρισκόμουν εκεί, κυριολεκτικά στο έλεος τους. Μετά από αρκετές ώρες, ο γιατρός ήρθε και μου είπε. Τώρα θα σε σηκώσουμε για να μπορέσεις να κινηθείς. Έχουμε έναν καινούργιο χιτώνα και μια καινούργια γαβάθα για σένα. Δίπλα μου ακουγόταν ο θόρυβος των χεριών που εργάζονται. Παράξενα πράγματα απομακρύνονταν από το Σώμα μου. Το σεντόνι μου τραβήχτηκε και ένας νέος χιτώνας ένας καινούργιος, ο πρώτος καινούργιος χιτώνας που είχα ποτέ βρέθηκε πάνω στο Σώμα μου. Κάποιος βοηθός, έπειτα, πέρασε το χέρι του γύρω από τους ώμους μου και

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

με έφερε μέχρι την άκρη του τραπεζιού. Για πρώτη φορά μετά από τόσες μέρες ήμουν σε θέση να κουνηθώ. Εκείνη τη νύχτα την πέρασα πιο ευχαριστημένος, κουλουριασμένος στην κουβέρτα που μου είχε δοθεί. Το πρωί με πήραν και με έφεραν σε αυτή τη σπηλιά, όπου έζησα μόνος πάνω από εξήντα χρόνια. Τώρα όμως, προτού ξεκουραστούμε, ας πιούμε λίγο τσάι. Καταλαβαίνω ότι το έργο μου έφτασε στο τέλος του.178

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Ο νεαρός Μοναχός ξύπνησε ξαφνικά λουσμένος στον ιδρώτα. Κάτι είχε περάσει από πάνω του. Κάτι είχε ακουμπήσει με παγωμένα δάκτυλα το μέτωπό του. Για μερικά λεπτά καθόταν με στητό το Σώμα, προσπαθώντας να ακούσει και τον παραμικρό θόρυβο. Με μάτια ορθάνοιχτα προσπαθούσε μάταια να τρυπήσει τη σκοτεινιά που τον τύλιγε. Τίποτε δεν κινιόταν. Κανένα ίχνος θορύβου δεν τάραζε την ησυχία. Ή είσοδος της σπηλιάς ήταν λίγο πιο φωτισμένη, αλλά παντού επικρατούσε το σκοτάδι και η ηρεμία. Κράτησε την αναπνοή του και άκουγε, ώσπου στο τέλος μπορούσε να διακρίνει τους χτύπους της καρδιάς του και τους ασθενικούς θορύβους που έκαναν τα ίδια του τα όργανα. Τη νύχτα δεν την τάραζε ούτε ο ήχος των φύλλων που τρέμουν. Κανένα πλάσμα της νύχτας δεν μιλούσε. Σιωπή. Ή απόλυτη έλλειψη θορύβου είναι γνωστή μόνο σε λίγους και μάλιστα στις πολυπληθείς κοινωνίες σε κανένα. Για μια φορά ακόμα ένωσε ένα απαλό χάδι στο κεφάλι του. Με μια κραυγή τρόμου, τινάχτηκε στον αέρα και προτού τα πόδια του προλάβουν να ακουμπήσουν κάτω, είχε αρχίσει να τρέχει. Βγήκε έξω από τη σπηλιά, τρέμοντας από το φόβο του και βρέθηκε στη θέση που άναβαν συνήθως τη φωτιά. Έβγαλε μέσα από την τρύπα την άμμο και βρήκε κάτω χαμηλά τα ξύλα που τρεμόσβηναν. Γρήγορα έριξε μέσα ένα κλαδί, και άρχισε να φυσάει με όλη του τη δύναμη, μέχρι που στο τέλος αισθάνθηκε τα αγγεία του έτοιμα να σπάσουν από την προσπάθεια, τελικά τα ξύλα τυλίχτηκαν με τη φωτιά. Πήρε δυο κλαδιά, τα άναψε, και κρατώντας το ένα με το κάθε του

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

χέρι ξαναμπήκε στη σπηλιά. Οι φλόγες, γλιστρούσαν στους τοίχους και χόρευαν σε κάθε του κίνηση η σκιά του φαινόταν τεράστια και τρομακτική.179

Κοίταξε νευρικά τριγύρω του. Έψαξε με προσοχή να βρει μήπως στην παλιά του θέση βρισκόταν κανένας ιστός αράχνης που να τον είχε τρομάξει. Μα τίποτε. Έπειτα σκέφθηκε το Γέροντα Ερημίτη και ένιωσε ένοχος που δεν τον είχε σκεφθεί από πριν. Αξιότιμε Ερημίτη. Φώναξε τρέμοντας, είστε καλά. Τεντώνοντας τα αυτιά του περίμενε μια απάντηση, μα δεν ακουγόταν τίποτε. Διατακτικά άρχισε να προχωράει για να βρει τον Ερημίτη. Όταν Έφτασε στο τέλος της σπηλιάς έστριψε δεξιά και εκεί που ποτέ άλλοτε δεν είχε ξαναπάει, είδε το Γέροντα να κάθεται, στη στάση του Λωτού. Έβγαλε ένα στεναγμό ανακούφισης. Ένα παράξενο φλας φλας τον σταμάτησε καθώς ετοιμαζόταν να φύγει, κοιτάζοντας προσεχτικά είδε ότι ήταν νερό που έτρεχε από μια προεξοχή. Ο νεαρός Μοναχός ήταν τώρα πιο ήρεμος. Συγγνώμη για την ενόχληση, αξιότιμε, είπε, φοβήθηκα μήπως είστε άρρωστος. Τώρα θα σάς αφήσω μόνο. Δεν υπήρχε καμιά απάντηση. Καμιά κίνηση, ο Γέροντας καθόταν ακίνητος σαν άγαλμα. Ο νεαρός Μοναχός προχώρησε λίγο και κοίταξε προσεχτικά τον ακίνητο Γέροντα. Στο τέλος, γεμάτος φόβο, τέντωσε το χέρι του και άγγιξε το Γέροντα στον ώμο. Το Πνεύμα είχε αποσυρθεί. Πριν, τυφλωμένος από το φως των κλαδιών δεν σκέφθηκε την Αύρα. Τώρα έβλεπε καθαρά ότι ή Αύρα είχε σβήσει, δεν υπήρχε. Ο νεαρός κάθισε με σταυρωμένα τα πόδια μπροστά στο νεκρό Σώμα και άρχισε να απαγγέλλει τους ψαλμούς για τους νεκρούς. Έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες για το ταξίδι του πνεύματος προς τα ουράνια πεδία. Προειδοποίησε για τους πιθανούς κινδύνους που κρύβονταν για το συγχυσμένο μυαλό. Στο τέλος, όταν συμπλήρωσε τις θρησκευτικές του υποχρεώσεις, υποκλίθηκε μπροστά στον νεκρό και επειδή είχαν σβήσει οι πρόχειροι δαυλοί ψηλάφισε το δρόμο του προς την έξοδο της σπηλιάς. Ο πρωινός αέρας φυσούσε απαλά, καθώς περνούσε μέσα από τα φυλλώματα των δέντρων. Σιγά σιγά, άρχισαν να φαίνονται οι πρώτες ακτίνες του ήλιου στον πρωινό ουρανό και τώρα μπορούσε να διακρίνει κανείς τις κορυφές της

Τ. Λομπσανγκ Ραμπα Ο Ερημίτης 1971

οροσειράς. Ο νεαρός Μοναχός σύρθηκε δίπλα στη φωτιά, μη ξέροντας τι να κάνει. Σκεπτόταν το δύσκολο έργο που είχε μπροστά του. Ο χρόνος φαινόταν ακίνητος. Στο τέλος όμως, μετά από ώρες που φαινόταν ατελείωτες, ο 180

Ήλιος προχώρησε και έγινε πια μέρα. Ο νεαρός Μοναχός πήρε ένα κλαδί και το άναψε και μετά προχώρησε απρόθυμα προς τη σπηλιά και προς το εσωτερικό δωμάτιο. Το Σώμα του Γέροντα Ερημίτη βρισκόταν στην διαθήκη. Έμοιαζε με ζωντανός. Δεν χρειάστηκε μεγάλη προσπάθεια για να το σηκώσει και να το πάρει στους ώμους του. Παραπατώντας λιγάκι προχώρησε προς το μέρος της μεγάλης επίπεδης πέτρας. Τα όρνεα περίμεναν. Ο Μοναχός έβγαλε με αργές κινήσεις τον χιτώνα και ένωσε μεγάλη θλίψη καθώς είδε το σκελετωμένο Σώμα. Γεμάτος αηδία έβαλε το μαχαίρι στην κοιλιά και μετά το τράβηξε προς τα πάνω με δύναμη. Το κρέας που σχιζόταν έκανε έναν τρομερό θόρυβο που έφερε τα όρνεα πιο κοντά. Όταν πια τελείωσε με το Σώμα, πήρε μια μεγάλη πέτρα και έλιωσε τα κόκαλα. Έπειτα, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, πήρε τον χιτώνα και τη γαβάθα του Γέροντα Ερημίτη και ξαναγύρισε στη σπηλιά, αφήνοντας τα όρνεα να τσακώνονται μεταξύ τους. Λυπημένος, με τα δάκρυα να τρέχουν και να ποτίζουν τη διψασμένη Γη, πήρε το μονοπάτι που θα τον έφερνε σε μια καινούργια περίοδο της ζωής του. 181